

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 394 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Σκληρή αντιφασιστική πάλη στην Ουκρανία - Χάος στη Μέση Ανατολή

Ενάντια σε ιμπεριαλισμό και πόλεμο!

6 Σεπτέμβρη: Όλοι στη Διαδήλωση στη ΔΕΘ
Να γίνει η αρχή του τέλους της χουντικής συγκυβέρνησης

Πολιτική
Διελκυστίνδα
κυρώσεων
Δύσης - Ρωσίας

σελ. 4

Πολιτική
Ένας χρόνος από
τη δολοφονία του
Π. Φύσσα

σελ.6

Ιστορία
Εκατό χρόνια από
τον Α΄ Παγκόσμιο
Πόλεμο

σελ.15

Παλαιστίνη
Γενοκτονία και
εκτοπισμός το
ισραηλινό σχέδιο

σελ. 16

1934 - 2014: 80 χρόνια της Ο.Κ.Δ.Ε.

80 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την θεμελίωση του ρεύματος του τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς (δηλαδή του επαναστατικού μαρξισμού) στην Ελλάδα το 1934, με την ίδρυση της ΟΚΔΕ και το περίφημο βιβλίο του Παντελή Πουλιόπουλου «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;» (κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη). Ήταν η ολοκλήρωση και το πέρασμα σ' ένα ανώτερο στάδιο της ηρωικής πάλης της Αριστερής Αντιπολίτευσης στη χώρα μας, ενάντια στον γραφειοκρατικό και σταλινικό εκφυλισμό του ΚΚΕ.

Οι έλληνες τροτσκιστές, ως ανεξάρτητο ρεύμα, θα έχουν από τότε διαρκή παρουσία και επέμβαση στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα, με σημαντικό ή και πρωταγωνιστικό ρόλο και ακόμα μια πλατιά και σημαντική θεωρητική, ιδεολογική και πολιτική συνεισφορά.

- Στη δεκαετία του '30, ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό και τα προδοτικά Λαϊκά Μέτωπα, με αποκορύ-

φωμα το ρόλο τους στο Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη.

- Στη δεκαετία του '40, με την ανεξάρτητη πάλη τους, παρά τη συνδυασμένη καταστολή της ιμπεριαλιστικής, αστικής και σταλινικής αντίδρασης, για μια επαναστατική-διεθνιστική διέξοδο απ' το σφαγείο του παγκόσμιου πολέμου.

- Μετεμφυλιακά, με σημαντικό ρόλο στην ανασύνταξη του εργατικού κινήματος (π.χ. στους οικοδόμους), ενάντια στην «εθνική δημοκρατική αλλαγή» των ρεφορμιστών και με ενεργότατο ρόλο στα Ιουλιανά του 1965.

- Στη Χούντα, παίρνοντας μέρος στην αντίσταση (με βαρύ φόρο σε φυλακίσεις, εξορίες, βασανιστήρια) και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου απ' την πρώτη γραμμή.

Ταυτόχρονα, συμπληρώνονται φέτος 40 χρόνια δράσης της ΟΚΔΕ στη Μεταπολίτευση, έχοντας σημαντική παρουσία και ρόλο στους αγώνες και σε κορυφαίες στιγμές του κινήματος, επεμβαίνοντας ενεργά στο εργατικό

κίνημα, στο φοιτητικό και νεολαιίστικο κίνημα κ.α. Ενώ με τις αναλύσεις και εκδόσεις, με την πολιτική και πρακτική της, η ΟΚΔΕ συνέβαλλε σημαντικά στη διάδοση της εργατικής δημοκρατίας στο εσωτερικό του κινήματος, στην ενωτική δράση - αλλά και στην ανάλυση της καπιταλιστικής κρίσης, της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, ακόμα στην υπεράσπιση και ανάδειξη του Σοσιαλισμού (ενάντια στην κατάρρευση του σταλινισμού), του Διεθνισμού και της 4^{ης} Διεθνούς.

Γ' αυτή την επέτειο, η ΟΚΔΕ διοργανώνει καμπάνια και σειρά εκδηλώσεων. Για την ανάδειξη αυτής της ιστορικής πορείας και προσφοράς, αλλά και της επικαιρότητας του επαναστατικού μαρξιστικού προγράμματος, του «στίγματος» της οργάνωσής μας. Που συνεχίζει σήμερα - με ιστορικές βάσεις και νέες δυνάμεις - στον δρόμο που χάραξαν οι επαναστάτες τροτσκιστές το 1934: για το επαναστατικό κόμμα και την 4^η Διεθνή, για τη νίκη της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Δίκη Μανωλάδας

Εξοργιστική αθώωση των δολοφόνων τσιφλικάδων!

Αθώθηκαν στις 30/07 στο εφετείο Πάτρας οι 4 κατηγορούμενοι στην υπόθεση της Μανωλάδας για την κύρια κατηγορία (εμπορία ανθρώπων). Ο ιδιοκτήτης των φραουλοχώρων Ν. Βαγγελάτος και ο επιστάτης του Κ. Χαλούλος αθώωθηκαν για όλες τις κατηγορίες (και την αιματηρή επίθεση στους μετανάστες εργάτες, Απρίλιος 2013). Στους άλλους 2 κατηγορούμενους επιβλήθηκαν φυλάκιση 14 ετών και 7 μηνών για επικίνδυνη σωματική βλάβη (Γ. Χαλούλος) και 8 ετών και 7 μηνών για συνεργεία σε επικίνδυνη σωματική βλάβη, οπλοφορία και οπλοχρησία (Θ. Αποστολόπουλος). **Η εισαγγελέας είχε ζητήσει την ενοχή όλων, αλλά η απόφαση ήταν ομόφωνη και οι ποι-νές εξαγοράσιμες προς 5 ευρώ τη μέρα!**

Στις 17/04/2013, 200 μετανάστες εργάτες δέχτηκαν δολοφονική επίθεση με καραμπίνες από τον Βαγγελάτο και επιστάτες του. 35 τραυματίστηκαν (8 σοβαρά), ενώ άλλοι κρύφτηκαν υπό το φόβο της σύλληψης και απέλασης. Διεκδικούσαν με απεργία και μαζική κινητοποίηση την καταβολή δεδουλευμένων 6 μηνών. Ο Βαγγελάτος δήλωσε «δικαιωμένος», ο δικηγόρος του Κούγιας μίλησε για «ιστορική απόφαση», ενώ οι άλλοι συνήγοροι υπεράσπισης είπαν ότι «οι δικαστές και η Δικαιοσύνη στάθηκαν όρθιοι στις πιέσεις!». Ο συνήγορος αγωγής χαρακτήρισε «ντροπή» την απόφαση.

Στο άκουσμα της απόφασης, οι μετανάστες διαμαρτύρονταν, ενώ άλλοι ξεσπούσαν σε κλάματα, λέγοντας «δεν το περιμέναμε, είναι κάτι απίστευ-

το». Μαζί με αλληλέγγυες οργανώσεις, πραγματοποιούσαν συγκέντρωση έξω απ' το δικαστήριο και μετά την απόφαση έκαναν καθιστική διαμαρτυρία, φωνάζοντας συνθήματα. Τα ΜΑΤ ήταν παρόντα «για την ασφάλεια των παραγόντων της δίκης»...

Η δίκη πραγματοποιήθηκε σε κλίμα τρομοκρατίας, ενώ ο συνήγορος των μεταναστών κατήγγειλε σοβαρές παρατυπίες. Δεν υπήρξε καμία προστασία για τους μάρτυρες κατηγορίας. Η έδρα παρακώλυε τη διαδικασία, αρνούμενη ν' αποδωθούν προσωρινά έγγραφα παραμονής σε άλλους 119 εργάτες, που είχαν βρεθεί στο στόχαστρο των μπράβων, αν και δεν τραυματίστηκαν (4 φυλακίστηκαν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, 1 απελάθηκε και 3 κρατούνται ακόμη). Πριν 2 χρόνια, μπράβοι των τσιφλικάδων βασάνισαν έναν 30χρονο Αιγύπτιο, σέρνοντάς τον με αυτοκίνητο στον δρόμο, πριν τον παρατήσουν τραυματισμένο. Οι μετανάστες εργάτες της Μανωλάδας ζουν σε άθλια παραπήγματα, πληρώνοντας τα μισά μεροκάματά τους -πολύ χαμηλότερα των ντόπιων- νοίκι στα αφεντικά! Το τελευταίο διάστημα, προσπαθούν να οργανωθούν σε συνδικάτο.

Οι «Μανωλάδες» είναι το μέλλον που ορέγονται τα σύγχρονα αφεντικά δολοφόνοι και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης για όλη την εργατική τάξη. Το αίμα των μεταναστών αδελφών μας θα δικαιωθεί με κοινούς αγώνες, ενάντια στο ρατσισμό, τη διαίρεση και τρομοκράτηση της εργατιάς, για να επιβάλλουμε το δικό μας ενάντια στους καπιταλιστές, τις άθλιες κυβερνήσεις, τη «δικαιοσύνη» τους.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Σοκ για 6 εκ. φορολογούμενους ήταν η ανάρτηση στο Taxis του ΕΝΦΙΑ (Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων), που αντικατέστησε το «χαράτσι» της ΔΕΗ και τον Φόρο Ακίνητης Περιουσίας.

Ο ΕΝΦΙΑ υπολογίζεται με βάση εξωπραγματικές αντικειμενικές αξίες και δίχως να λαμβάνεται υπόψη το εισόδημα και η γενική φοροδοτική ικανότητα του φορολογούμενου, με αποτέλεσμα φόρους μαμούθ. Διαμερίσματα 80 τ.μ. σε εργατικές συνοικίες φορολογήθηκαν με 500 έως και 1.000 ευρώ. Ερείπια φορολογήθηκαν σαν... βίλες και αγροτεμάχια σαν... παραθαλάσσια οικόπεδα! Για πρώτη φορά φορολογούνται –και μάλιστα τσουχερά– ξενοικιαστα μη ηλεκτροδοτούμενα διαμερίσματα, εκτάσεις εκτός σχεδίου και ημιτελή κτίσματα, που δεν αποφέρουν έσοδα στον ιδιοκτήτη και ως τώρα απαλλάσσονταν από το «χαράτσι» μέσω ΔΕΗ. Συνολικά ο ΕΝΦΙΑ προβλέπει φόρους ύψους 3,5–4 δις ευρώ, με την κυβέρνηση να ελπίζει να εισπράξει 2,65 δις ευρώ (το γνωστό «χαράτσι» συνεισέφερε στα κρατικά ταμεία 2,9 δις ευρώ ετησίως).

Τα υποτιθέμενα κριτήρια απαλλαγής είναι αυστηρότερα κι από το «χαράτσι». Προϋποθέτουν ακίνητο κάτω των 150 τ.μ. ΚΑΙ εισόδημα κάτω από 9.000 ευρώ ΚΑΙ καμία ληξιπρόθεσμη οφειλή (σε εφορία και ασφαλιστικά ταμεία)! Με 3,38 εκ. φορολογούμενους με ληξιπρόθεσμες οφειλές και 1,2 εκ. με χρέη στα ταμεία, ουσιαστικά καταργείται η όποια δυνατότητα απαλλαγής από τον φόρο.

Αντιδράσεις από παντού

Τα «φουσκωμένα» εκκαθαριστικά φούσκωσαν την οργή των φορολογούμενων, που κατέκλεισαν τις εφορίες με παράπονα. Την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ ζήτησε ο πρόεδρος της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων και του ΕΒΕΑ, Κ. Μίχαλος, και ο Σύνδεσμος Βιομηχανιών Β. Ελλάδας, επειδή «οδηγεί στο κλείσιμο χιλιάδες βιομηχανίες της περιφέρειας». Ο Δικηγορικός Σύλλογος διαμαρτυρήθηκε «για την αντισυνταγματικότητα» του νόμου. Ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε λόγο για «δήμευση της περιουσίας» και ζήτησε την κατάργησή του. Η ΔΗΜΑΡ δήλωσε ότι «ο ΕΝΦΙΑ δεν βελτιώνεται, εί-

ναι λάθος στη σύλληψή του και απαιτείται η απόσυρσή του».

Μετά τον θόρυβο που δημιουργήθηκε, πολλοί βουλευτές της συγκυβέρνησης υποχρεώθηκαν να ζητήσουν «διορθώσεις»: περισσότερες δόσεις, μείωση του φόρου για συγκεκριμένες περιοχές και κατηγορίες. Προφανώς, τέτοιες επιμέρους προτάσεις, που επιχειρούν ένα λιβνινγκ σ' έναν νόμο-έκτρωμα, δεν μπορούν ν' ανακουφίσουν τις λαϊκές μάζες και αποπροσανατολίζουν την συζήτηση. Δείχνουν όμως το αλαλούμ που επεκτείνεται στο κυβερνητικό στρατόπεδο, την κρίση όπου βυθίζεται η συγκυβέρνηση-ζόμπι.

Από κοντά τα καθεστωτικά ΜΜΕ, έτρεξαν να μαλαώσουν την κατάσταση. Ανακάλυψαν «στρεβλώσεις» και «αστοχίες» και βιάστηκαν να προαναγγείλουν γενναίο «ψαλίδι» στον ΕΝΦΙΑ (π.χ. άρθρο «ΝΕΟΣ ΕΝΦΙΑ με χαμηλότερες αντικειμενικές», Έθνος 23/8/2014). Θα μιλάγαμε για αστείες φαντασιοπληξίες, αν δεν ήταν στυγνά και προμελετημένα ψεύδη για τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης και την εκτόνωση της λαϊκής οργής.

Το μεγάλο κόλπο για την αρπαγή των ακινήτων

Η τροπολογία που κατατέθηκε στη Βουλή μόλις στις 28 Αυγούστου ήρθε να βάλει «φρένο» στις προσδοκίες για σημαντικές αλλαγές στον ΕΝΦΙΑ «εξαιτίας του κινδύνου να μην πιστεί ο εισπρακτικός στόχος». Προβλέπεται μόνο παράταση της προθεσμίας για κατάθεση της πρώτης δόσης μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου. Κατά τα άλλα αναμένεται δεύτερη τροπολογία για τον αριθμό των δόσεων, ενώ ακόμα και η έκπτωση φόρου στα ξενοικιαστα παραπέμπεται στις καλές δυνάμεις.

Η επικλήση από την συγκυβέρνηση του «εισπρακτικού στόχου» για την απόρριψη των όποιων αλλαγών στον ΕΝΦΙΑ δεν εί-

ναι μόνο εξοργιστική, αφού θέτει τους δημοσιονομικούς στόχους και τις επιταγές της Τρόικας πάνω από το θεμελιώδες δικαίωμα στην αξιοπρεπή διαβίωση. Είναι και ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ. Με το να φορολογεί το ακίνητο χωρίς να λαμβάνει υπόψη το εισόδημα, η κυβέρνηση ζητά να εισπράξει χρήματα που δεν υπάρχουν, επομένως έτσι κι αλλιώς ο στόχος εισπράξης θα πέσει έξω. **Ο πραγματικός στόχος τους με τον ΕΝΦΙΑ δεν είναι απλά η ακόμη σκληρότερη φορομπηξία, είναι να βάλουν στο χέρι την ακίνητη περιουσία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων!**

Είναι εμφανής η προχειρότητα και η βιασύνη με την οποία θεσπίστηκε το μέτρο του ΕΝΦΙΑ. Όχι όμως κατά τύχη, ούτε αθώα. Ήταν τέτοια η φούρια τους ν' αρχίσουν να εισπράττουν, αλλά και να αιφνιδιάσουν τους φορολογούμενους μέσα στον Αύγουστο, που κανείς τους δεν νοιάστηκε ούτε καν για τις κραυγαλέες περιπτώσεις (μεταξύ των οποίων τα 5,8 εκ. ευρώ φόρος στο Αστεροσκοπείο ή οι 95.000 ευρώ στο Χαμόγελο του Παιδιού).

Κατά τα άλλα, ο ΕΝΦΙΑ δεν έχει απλά φοροτεχνικά λάθη, είναι ένα προμελετημένο και με τοκογλυφική «μαεστρία» συντεταγμένο σχέδιο, με το οποίο κεφάλαιο, κυβέρνηση και Τρόικα θέλουν να μειώσουν το ποσοστό της ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα. Γι' αυτό είναι δίχως τέλος η ξεδιαντροπία των κυβερνητικών βουλευτών, που από τη μία υπογράφουν τα Μνημόνια και από την άλλη διαρρηγνύουν τα μάτια τους για τον ΕΝΦΙΑ.

Ο ΕΝΦΙΑ δεν επιβάλλεται στα ακίνητα, αλλά στο δικαίωμα ιδιοκτησίας. Γιατί υπολογίζεται ανεξάρτητα από το εισόδημα και τη συνολική φοροδοτική ικανότητα του φορολογούμενου. Γιατί δεν έχει σημασία αν το ακίνητο σου αποδίδει ή όχι εισόδημα. Υποχρεούσαι να πληρώνεις στο κράτος προκειμένου να έχεις οποιοδήποτε

τε «ακίνητο», κάθε χρόνο, έχεις δεν έχεις χρήματα. Μ' αυτή την έννοια, καταλύεται αυτή η ίδια η αστική συνταγματική προστασία της κατοικίας και της ιδιοκτησίας. Ακόμη καταργείται η συνταγματικός κατοχυρωμένη αρχή της φορολογικής ισότητας, δηλαδή ότι ο φόρος πρέπει να αναλογεί στη δυνατότητα καθενός να πληρώνει.

Οι φορολογούμενοι που δεν θα είναι «συνεπείς» στις δόσεις κινδυνεύουν με αφαίρεση ΑΦΜ, φορολογικής ενημερότητας, αδυναμία μεταβίβασης των ακινήτων, κατάσχεση ενοικίων. Ακόμη χειρότερα: θυμίζουμε ότι για το «Δημόσιο» δεν ισχύει η προστασία της πρώτης κατοικίας, δηλαδή μπορεί να βγάλει σε πλειστηριασμό ακόμη και την πρώτη κατοικία για οφειλή από 500 ευρώ και πάνω. Επομένως, αν ένας πολίτης χρωστάει δόσεις από στεγαστικό δάνειο και χρωστάει και τον ΕΝΦΙΑ, τότε το Κράτος, σε ρόλο κατασχέτη και για λογαριασμό των τραπεζών, θα βγάζει τα ακίνητα στον πλειστηριασμό αίροντας επί της ουσίας το ακατάσχετο της πρώτης κατοικίας. Με τον τρόπο αυτό το δημόσιο θα παίρνει τα χρήματα που του οφείλονται και ό,τι περισσεύει θα πηγαίνει στις τράπεζες. Κάτω απ' αυτή την απειλή, ήδη σύμφωνα με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Ιδιοκτητών Ακινήτων, πολλοί βάζουν πωλητήριο στην ακίνητη περιουσία τους σε εξευτελιστικές τιμές, προκειμένου να απαλλαγούν από τους υπέρογκους φόρους.

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουμε κάθε δικαίωμα ν' αρνηθούμε να πληρώσουμε τον ληστρικό ΕΝΦΙΑ. Ήδη κυκλοφορούν χέρι-χέρι πρότυπα εξώδικης δήλωσης άρνησης πληρωμής του ΕΝΦΙΑ. Να οργανώσουμε ένα μαζικό νέο κίνημα τύπου «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ». Όχι μόνο γιατί ο ΕΝΦΙΑ συνεχίζει την σκληρή φοροεπιδρομή που έχει στεγνώσει τα λαϊκά νοικοκυριά (το πολυδιαφημισμένο πλεόνασμα βγήκε από το «αίμα» των φτωχών, αφού μόνο τα φυσικά πρόσωπα το 7μηνο του 2014 πλήρωσαν 940 εκ. ευρώ περισσότερους φόρους (+27,3%) από πέρυσι). Αλλά γιατί ο ΕΝΦΙΑ μας υποχρεώνει να βάλουμε την όποια ακίνητη ιδιοκτησία, ακόμη και το σπίτι που μένουμε, στη διάθεση των τοκογλύφων δανειστών και των τραπεζών, υποβιβάζοντάς μας σε δουλοπάροικους!

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Περισσότεροι από 7,5 εκ. νέοι στην Ευρώπη είναι άνεργοι, σύμφωνα με έρευνα του Κέντρου Ευρωπαϊκών Μελετών, που καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα προγράμματα της Ε.Ε. για την απασχόληση δεν είναι αποτελεσματικά. Τα πορίσματα της έρευνας είναι ιδιαίτερα ανησυχητικά, κυρίως για τις χώρες που η κρίση είναι πιο έντονη. Το 2012, 1 στους 2 νέους στην Ισπανία και στην Ελλάδα δεν είχε δουλειά και δεν κατείχε κάποια θέση μαθητείας. Η νεανική ανεργία πλήττει εδώ και πολλά χρόνια την Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Σε κάποιες περιπτώσεις, η διόγκωση της ανεργίας σχετίζεται άμεσα με το υψηλό ποσοστό μαθητών που εγκαταλείπουν το σχολείο χωρίς να πάρουν απολυτήριο. Η έρευνα εντοπίζει τεράστια ελλείμματα στα συστήματα σχολικής εκπαίδευσης κάποιων χωρών. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι στην Ιταλία οι πόροι για την σχολική εκπαίδευση δεν έχουν αυξηθεί από το 1995, ενώ στην Ισπανία 1 στους 5 νέους εγκαταλείπει το σχολείο χωρίς να πάρει απολυτήριο. Στην έρευνα αναφέρεται ότι «δεν θα υπάρξουν θεαματικά αποτελέσματα» (sic) από το πρόγραμμα της Κομισιόν «Εγγύηση Απασχόλησης» για τη μείωση της νεανικής ανεργίας. Άλλωστε, ο πραγματικός σχεδιασμός τέτοιων προγραμμάτων είναι η διάλυση των εργασιακών σχέσεων, ο εκβιασμός εργαζομένων και ανέργων και βέβαια η διανομή κρατικού χρήματος (21 δις η συνολική χρηματοδότηση της συγκεκριμένης «δράσης») σε καπιταλιστές-τρωκτικά.

Ο συνδυασμός της ανόδου της θερμοκρασίας λόγω της κλιματικής αλλαγής και η ατμοσφαιρική ρύπανση, ιδίως λόγω του αυξημένου όζοντος, πιθανόν θα προκαλέσει τα επόμενα χρόνια μείωση στα παγκόσμια αποθέματα τροφίμων. Περισσότερα απρόβλεπτα και ακραία καιρικά φαινόμενα ενδέχεται να καταστρέψουν σοδιές και να πλήξουν τα συστήματα διανομής/μεταφοράς τροφίμων. Οι επιπτώσεις στη διατροφική ασφάλεια θα διαφέρουν σημαντικά ανά περιοχή, αλλά γενικά δεν πρέπει ν' αποκλείεται, σύμφωνα με τους ερευνητές, μείωση 10% στις αποδόσεις των κυριότερων γεωργικών καλλιεργειών διεθνώς ως το 2050. Ο αριθμός των ανθρώπων που απειλούνται από την πείνα ενδέχεται να αυξηθεί κατά 10–20%. Τα παιδιά δεν λαμβάνονται υπόψη στις σχετικές έρευνες, παρότι είναι πιο εύαλτα: εκτιμάται ότι τις επόμενες δεκαετίες 25 εκ. παιδιά θα προστεθούν στον αριθμό όσων ήδη υποφέρουν από υποσιτισμό εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, ενώ 100 εκ. θα προστεθούν στον αριθμό όσων έχουν αβέβαιη πρόσβαση σε αποθέματα τροφίμων.

Από τον περασμένο Φεβρουάριο έχει ξεσπάσει στην Αφρική το πιο εκτεταμένο και θανατηφόρο κύμα επιδημίας του **φονικού ιού Έμπολα** των τελευταίων χρόνων. Συνολικά, απ' όταν ξεσπασε η επιδημία, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας έχει καταγράψει 2.240 επιβεβαιωμένα ή «ύποπτα» κρούσματα και 1.229 θανάτους. Η Λιβερία έχει το μεγαλύτερο ποσοστό θανάτων, τα κρούσματα στη χώρα είναι συνολικά 834, εκ των οποίων τα 466 θανατηφόρα. Η Σιέρα Λεόνε καταγράφει 848 κρούσματα και 365 θανατηφόρα. Στη Γουινέα, απ' όπου ξεκίνησε η επιδημία, υπάρχουν 543 κρούσματα και 394 θανατηφόρα. Ο ιός, που είναι εξαιρετικά μολυσματικός, εξαπλώνεται κυρίως από ανθρώπους που είναι ήδη πολύ άρρωστοι, όπως οι κάτοικοι της υποσαχάριας Αφρικής, που δεν έχουν πρόσβαση ούτε καν σε υποτυπώδη νοσοκομεία ή κέντρα υγείας, πόσο μάλλον σε εξειδικευμένες μονάδες με επαρκείς μηχανισμούς ελέγχου των μολύνσεων, καθώς και νέα πειραματικά φάρμακα, που φαίνεται ότι είναι πολύ αποτελεσματικά.

Διελκυστίνδα κυρώσεων Δύσης - Ρωσίας

Στις 7 Αυγούστου, η Ρωσία ανακοίνωσε την επιβολή για έναν χρόνο πλήρους απαγόρευσης στις εισαγωγές μοσχαρίσιου και χοιρινού κρέατος, οπωροκηπευτικών, κρέατος πτηνών, ψαριών, τυριών, γάλακτος και γαλακτομικών προϊόντων από τις ΗΠΑ, Ε.Ε., Αυστραλία, Καναδά, Νορβηγία (εξαιρούνται παιδικές τροφές και αλκοολούχα). Η Κομισιόν απάντησε ότι επιφυλάσσεται για αντίποινα. Το 2013, οι εξαγωγές αγροτικών προϊόντων προς τη Ρωσία ανήλθαν σε 11,8 δις ευρώ, το 9,9% των συνολικών εξαγωγών της Ε.Ε. προς τη Ρωσία.

Τα αγροτικά προϊόντα είναι το 41,5% των ελληνικών εξαγωγών (συνολικού ύψους 406 εκ. ευρώ) στη Ρωσία. Ελιές και ελαιόλαδο έχουν εξαιρεθεί της απαγόρευσης. Σύμφωνα με τη Γιούροστατ, οι εξαγωγές ελληνικών νωπών οπωροκηπευτικών στη Ρωσία έφτασαν πέρυσι τα 108 εκ. ευρώ (12,8% των συνολικών παγκόσμιων ελληνικών εξαγωγών του κλάδου) και σε όγκο τους 140.000 τόνους. Εξ αυτών, 122.000 τόνοι «έφυγαν» απευθείας από Ελλάδα, ενώ περίπου 20.000 τόνοι προήλθαν από προωθήσεις από Λιθουανία, Μολδαβία κ.α. Επίσης, το 2013 το 41% των συνολικών εξαγωγών νωπού ροδάκινου κατευθύνθηκε στη Ρωσία. Η στάση της Ε.Ε. σχετικά με τις «αποζημιώσεις» και την «στήριξη» των παραγωγών ήταν ένα σκληρό μάθημα, ειδικά για τους έλληνες ευρωλιγούρηδες υποτακτικούς. Τα 125 εκ. ευρώ της συνολικής «ενίσχυσης» στην Ε.Ε. είναι ψίχουλα και άλλωστε ένα δυσανάλογα μικρό μέρος αφορά την ελληνική παραγωγή. Για νεκταρίνια και ροδάκινα, που γίνεται τόσος ντόρος, η Ε.Ε. ανακοίνωσε συνολική ενίσχυση 33 εκ. ευρώ:

- 29,7 εκ. για αποσύρσεις (δωρεάν διανομή, λιπασματοποίηση κ.λπ),

- 3 εκ. για δραστηριότητες προώθησης, που κατανέμονται ως εξής: Ελλάδα 317 χιλ., Ισπανία 1,13εκ., Ιταλία 1,28 εκ., Γαλλία 262 χιλ.

Πέρα όμως από τις άμεσες επιπτώσεις, υπάρχει και ενδεχόμενο οριστικής απώλειας της ρωσικής αγοράς προς όφελος χωρών όπως η Αργεντινή, η Χιλή και η Τουρκία, που σπεύδουν να καλύψουν το κενό.

Υποκριτές και επικίνδυνοι

Ξεχειλίζει η υποκρισία των δυτικών ιμπεριαλιστών, που ενώ στηρίζουν και εξοπλίζουν τους φασίστες στην Ουκρανία ανάβοντας τη φωτιά του πολέμου, έχουν εξαπολύσει από τα διεθνή ΜΜΕ –που βρίσκονται υπό τον πλήρη έλεγχο τους– μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία για να σερβίσουν στην «κοινή γνώμη» τους Ρώσους και τον Πούτιν σαν τον Σατανά τον ίδιο... Χωρίς να έχουμε καμία αυταπάτη για τη φύση του καθεστώτος Πούτιν, δεν μπορούμε να μην δούμε ότι οι ρωσικές κυρώσεις (όπως και η συνολική επέμβαση της Ρωσίας στο ουκρανικό «μέτωπο») ήταν περίπου «υποχρεωτικές», αφού ο χορός των κυρώσεων είχε πρωτάνοιξει απ' τους δυτικούς από τον Μάρτιο (μετά την προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσία).

Στις 16/7, η Ε.Ε. είχε αποφασίσει να ενισχύσει τις αρχικές κυρώσεις της εναντίον της Ρωσίας, παγώνοντας τα προγράμματα που είχαν αναλάβει στη Ρωσία η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα για την Ανασυγκρότηση και Ανάπτυξη. Το ίδιο και οι ΗΠΑ, συμπεριλαμβάνοντας στις κυρώσεις τον αναπληρωτή πρόεδρο της ρωσικής Δούμας, παγώνοντας τα περιουσιακά στοιχεία του πετρελαϊκού ομίλου Ρόσνεφτ και απαγορεύοντας τις συναλλαγές αμερικάνικων εταιριών μαζί του. Η Ουάσιγκτον περιέλαβε επίσης στις κυρώσεις την τράπεζα του ρωσικού ομίλου φυσικού αερίου Γκάζπρωμ, τις «αυτονομιστικές» αρχές του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ, τον ρώσο υπουργό Κριμαϊκών Υποθέσεων, τον επικεφαλής της ρωσικής υπηρεσίας πληροφοριών και έναν σύμβουλο του Πούτιν. Στα τέλη Αυγούστου, ΗΠΑ και Ε.Ε. άνοιξαν το ενδεχόμενο επιπλέον κυρώσεων, ενώ η Ελβετία προχωράει σε μέτρα αποτροπής της παράκαμψης των δυτικών κυρώσεων στη Ρωσία μέσω των τραπεζών της: αν και η κυ-

βέρνηση της δεν υιοθέτησε τα μέτρα της Ε.Ε. εναντίον της Ρωσίας, ανακοίνωσε ότι οι πέντε ρωσικές τράπεζες που βρίσκονται στις λίστες κυρώσεων, θα πρέπει να παρουσιάσουν εξουσιοδότηση για ν' αποκτούν πρόσβαση σε χρηματοδότηση. Σύντομα δεν αποκλείεται να δούμε και απαλλοτρίωση των ρωσικών καταθέσεων υπέρ των δυτικών τραπεζών, όχι βέβαια για τη σωτηρία τους απ' την χρεοκοπία αλλά για την... υπεράσπιση των «δυτικών αξιών»! Στα μέσα Αυγούστου, η Ουάσιγκτον απειλούσε με νέες κυρώσεις αν δεν αποσυρόταν το ρωσικό κομμάτι ανθρωπιστικής βοήθειας στην ανατολική Ουκρανία.

Και ας μην δεχτούμε να εμφανίζονται με κροκοδείλια δάκρια για τα κατεστραμμένα αγροτικά προϊόντα και για τους «παραγωγούς» η Ε.Ε. και η άθλια συγκυβέρνηση! Γιατί οι ίδιοι και το σύστημά τους, οι πολιτικές τους και η «ελεύθερη αγορά» που προσκυνούν, καταδικάζουν τους λαούς της Ευρώπης σε φτώχεια, εξαθλίωση, ως και πείνα. Αλήθεια, σε πόσους «ευρωπαίους πολίτες», βασανισμένους απ' την κρίση, την ανεργία, τα μνημόνια κ.λπ., που δεν μπορούν ν' αγοράσουν τέτοια προϊόντα παρά ελάχιστα ή και καθόλου, δεν θα μπορούσαν αυτά να διατεθούν σε πολύ χαμηλότερες τιμές (ή και δωρεάν στους πιο φτωχούς) στην εσωτερική αγορά, αντί να κόπτονται τα ΜΜΕ για τα κέρδη των εξαγωγέων και μην πέσουν πολύ οι τιμές! Όσο για την στήριξη των αγροτών, η Ε.Ε. με τις πολιτικές της είναι ο πρώτος καταστροφέας τους, ειδικά στις μικρές χώρες όπως η Ελλάδα, χώρια που πολλοί απ' τους ονομαζόμενους «παραγωγούς» είναι νέτα-σκέτα έμποροι και εξαγωγείς μεγαλοκαπιταλιστές, που έχουν οφεληθεί τα μέγιστα απ' το όργιο αντεργατικών πολιτικών!

Το μέλλον των κυρώσεων θα κριθεί μαζί με τη συνολική έκβαση της αναμέτρησης ανάμεσα στις ΗΠΑ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τη Ρωσία με όποιους συμμάχους της. Οι συνασπισμένοι δυτικοί ιμπεριαλιστές είναι λυσσασμένοι να χτυπήσουν και –με τα μέσα που έχουν στη διάθεσή του– οι πιο επικίνδυνοι. Οι ΗΠΑ, επικεφαλής της δυτικής «σταυροφορίας», τεντώνουν το σχοινί λόγω της υπεροπλίας τους, αλλά και γιατί δεν έχουν τόσο μεγάλη οικονομική αλληλεξάρτηση με τη Ρωσία, σε αντίθεση με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που είναι «δεμένοι» με το ρωσικό φυσικό αέριο και τους οποίους οι ΗΠΑ κρατάνε έτσι σε μια «σφιχτή» κατάσταση, φορτώνοντάς τους ένα μέρος της κρίσης. Η Ρωσία, απ' την άλλη, θα δοκιμαστεί σκληρά και στο οικονομικό πεδίο– και δεν εννοούμε τις υποκριτικές φωνές των δυτικών ΜΜΕ για αύξηση τιμών και ελλείψεις προϊόντων (που επίτηδες προσπαθούν να τα παρουσιάσουν σαν πισωγύρισμα –με ευθύνη του Πούτιν πάντα– στο βδελυρό... σοβιετικό παρελθόν!). Ωστόσο, ο ρωσικός λαός μάλλον έχει άλλου επιπέδου αντοχές απ' ό,τι έχει μέχρι σήμερα συνηθίσει η Δύση στο εσωτερικό της – και πάντως η Ρωσία απεργάζεται πολλές διεξόδους, ειδικά προς την Ασία. Αν αυτό το «βάθος» θ' αντέξει την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών, θα φανεί. Πάντως δεν θα είναι εύκολο θύμα, όπως δείχνει και το συμβολικό κλείσιμο καταστημάτων McDonald's σε διάφορες πόλεις ή οι απειλές της ν' απαγορεύσει τις εισαγωγές αυτοκινήτων από δυτικές εταιρίες.

Ο οικονομικός πόλεμος φουντώνει, κομματιάζοντας την παγκόσμια οικονομία, κάνοντας τη διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης πρακτικά αδύνατη και τρέφοντας την πορεία προς τη γενίκευση των συγκρούσεων και τον πόλεμο.

επίκαιρα...

Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Θανάση Καναούτη

Συγκέντρωση μνήμης πραγματοποιήθηκε έξω από το Δημαρχείο Περιστερίου την Τετάρτη 13 Αυγούστου, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του 19χρονου ανέργου Θανάση Καναούτη, που πετάχτηκε έξω από την πόρτα του τρόλεϊ από ελεγκτή, γιατί δεν είχε να πληρώσει εισιτήριο. Μέχρι στιγμής κανείς δεν έχει καταδικαστεί για τον φόνο. Ο ελεγκτής αφήθηκε ελεύθερος, ενώ οι διοικήσεις των σωματείων της ΕΘΕΛ δήλωσαν πως θα καταθέσουν υπέρ του στη δίκη (που πρόκειται να οριστεί), παρότι έχουν εκδηλωθεί γι' αυτό αντιδράσεις εργαζομένων. Επιπλέον, ακόμη και σήμερα, ένας συρφετός «δημοσιογράφων» και «διανοούμενων» (όπως η ελεεινή «συγγραφέας» Λένα Διβάνη) εξακολουθούν να διαστρεβλώνουν τα γεγονότα, ρίχνοντας την ευθύνη στον ίδιο το νεκρό (επειδή δεν είχε εισιτήριο) ή μετατρέποντας τη δολοφονία σε ατύχημα, αθώνοντας όχι μόνο τον τραμπούκο ελεγκτή αλλά και τη χουντική πολιτική της συγκυβέρνησης, που σπλίξει τέτοια δολοφονικά χέρια, καθώς αντιμετωπίζει τη νεολαία και τους φτωχούς ως «υποκείμενα παραβατικότητας» και «εσωτερικό εχθρό». Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι! Τις επόμενες μέρες, συλλογικότητες της περιοχής προγραμματίζουν κινητοποιήσεις για την επέτειο της δολοφονίας.

Η Χρυσή Αυγή εν δράσει από τη φυλακή

Ειδική άδεια από τον εισαγγελέα φυλακών Κορυδαλλού έλαβαν οι προφυλακισμένοι βουλευτές της Χρυσής Αυγής, Ηλίας Κασιδιάρης, Παναγιώτη Ηλιόπουλος και Νίκος Κούζηλος, προκειμένου να ορκιστούν ως δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι. Την ίδια στιγμή, στις γειτονίες, τα «τάγματα εφόδου» επιχειρούν να ξανακάνουν την εμφάνισή τους. Τα ξημερώματα της 1^{ης} Αυγούστου στα Πατήσια, πέντε νεοαζι ξυλοκόπησαν με σιδεροροθιές τον Σαφράζ Αχμέτ, που είχε μόλις σχολάσει από τη δουλειά του στην Καλλιθέα.

Οι κρατικοί μηχανισμοί, από τη μια βγάζουν στη φόρα νέα στοιχεία του ΕΚΑΒ, σχετικά με τα θύματα του χρυσαυγίτικου πογκρόμ στις 12 Μαΐου 2012 στο κέντρο της Αθήνας (μετά τη δολοφονία του Μανώλη Καντάρη), όπου τραυματίστηκαν πάνω από 100 μετανάστες, προκειμένου να απαγγελθούν κατηγορίες και σε άλλα στελέχη της Χ.Α. Από την άλλη, κουκουλώνουν την υπόθεση του πνιγμού από το Λιμενικό 11 μεταναστών στο Φαρμακονήσι στις 20 Ιανουαρίου 2014, με την προκλητική απόφαση του Εισαγγελέα Ναυτοδικείου Πειραιά να θέσει τη δικογραφία στο αρχείο, κλείνοντας ουσιαστικά τον φάκελο της δικαστικής διερεύνησης των ευθυνών των λιμενικών. Με τέτοια ακροδεξιά «ατζέντα» και πρακτική της συγκυβέρνησης και των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών, πώς να μην ελπίζουν να ξαναβγούν απ' τις τρύπες τους οι χρυσαυγίτες!

Διαγραφές «αιώνιων» φοιτητών

Διαγράφουν την τριτοβάθμια εκπαίδευση

Στις αρχές Αυγούστου, ο νεοδιορισμένος υπουργός Παιδείας (αφού κατέστρεψε υγεία και ασφάλιση), Α. Λοβέρδος, ανακοίνωσε κυνικά πως τον Σεπτέμβρη θα διαγραφούν από τα ΑΕΙ-ΤΕΙ οι «αιώνιοι» φοιτητές, που το υπουργείο εκτιμά σε 180.000.

Έπειτα από αντιδράσεις πρυτάνεων (αντί για το υπουργείο, αρμόδια ορίστηκαν τα ιδρύματα) εξαιρούνται προσωρινά όσοι τα τελευταία 2 χρόνια είναι «ενεργοί» (συμμετοχή τουλάχιστον σε μία εξεταστική), δηλαδή περίπου 12-15.000 στα ΑΕΙ και λιγότεροι από 20.000 στα ΤΕΙ. Προσωρινά, γιατί αυτοί καλούνται στις επόμενες δύο εξεταστικές το πολύ να περάσουν 10, 20 ή 30 μαθήματα που χρωστάνε και να κάνουν και πτυχιακή – πράγμα αδύνατο. Μετά θα διαγραφούν κι αυτοί οριστικά.

Επιπρόσθετα, οι διαγραφές ισχύουν και από φέτος για τους φοιτητές που έχουν συμπληρώσει ήδη το 8ο έτος σπουδών χωρίς να έχουν πάρει πτυχίο, ενώ σύντομα θα διαγράφονται και όσοι φοιτούν σε τετραετείς σχολές και δεν έχουν αποφοιτήσει σε 6 χρόνια.

Το μέτρο αυτό προφανώς και δεν αφορά την οποιαδήποτε προσπάθεια «εξυγίανσης» των πανεπιστημίων ή βελτίωσης της λειτουργίας τους, γιατί τότε θα έπρεπε να βελτιώσουν τη διδασκτέα ύλη, να αυξήσουν τους καθηγητές και προσωπικό, να πολλαπλασιάσουν αίθουσες, εργαστήρια κ.λπ., να βελτιώσουν και να εξαπλώσουν τη δωρεάν σίτιση, στέγαση κ.α. – και να εξασφαλίσουν στους νέους δουλειά και μέλλον. Έτσι θα υπήρχε μια πραγματική έκρηξη και επανάσταση στην εκπαίδευση και μελλοντικά μια τεράστια παραγωγική δύναμη για την κοινωνία. Αλλά οι μνημονιακοί θέλουν ακριβώς το αντίθετο, να καταστρέψουν και ν' αφανίσουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία, την κοινωνία!

Ούτε ισχύει ότι έτσι θα αυξηθούν τα κονδύλια για τους «ενεργούς» φοιτητές, αφού οι «αιώνιοι» δεν κοστίζουν τίποτε απολύτως. Με τις άμεσες διαγραφές, η κυβέρνηση στοχεύει στα εξής:

α) Να δημιουργήσει ένα τετελεσμένο για τις διαγραφές και «ενεργών» φοιτητών με βάση το σύστημα ν+2 έτη (και αύριο το ν+1 ή το ν). Ξεκινούν τώρα από τους «αιώνιους», που είναι πιο δύσκολο ν' αντιδράσουν και είναι και πιο ευάλωτοι στη συκοφαντική προπαγάνδα

της συγκυβέρνησης.

β) Να επιβάλλει ένα ψέμα, ότι για τη μη ολοκλήρωση των σπουδών φταίνε οι ίδιοι οι «αιώνιοι», όπως π.χ. για την εγκατάλειψη του σχολείου οι ίδιοι οι μαθητές. Και αύριο, ότι φταίνε οι ίδιοι οι φοιτητές που δεν τελειώνουν σε ν+2 χρόνια – και μεθαύριο ότι φταίνε οι ίδιοι οι φοιτητές που δεν παίρνουν πτυχίο μόλις... εγγραφούν στη σχολή και καταναλώνουν έτσι πολύτιμα κονδύλια του προϋπολογισμού!

γ) Να αμφισβητήσει ακόμη και τον αστικό «κανόνα» ότι όποιος περνά τις εισαγωγικές εξετάσεις, είναι καταρχήν ικανός να πάρει πτυχίο (ανεξάρτητα πότε θα τα καταφέρει). Με τη λογική των διαγραφών, ακόμη κι αυτός που έχει πάρει πτυχίο αλλά δεν βρίσκει δουλειά σχεδόν άμεσα, θα πρέπει να του αφαιρείται το πτυχίο και όποια δικαιώματα αυτό κατοχυρώνει – ας μην εκπλαγεί κανείς αν μας το ξεφουρνίσουν κι αυτό, στον αντιδραστικό μνημονιακό τους κατήφορο!

δ) Να δουλοποιήσει/πειθαρχήσει τους φοιτητές με το σύστημα του ν+2, αλλά και τους καθηγητές και το διοικητικό προσωπικό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Γιατί κανένας μακροχρόνιος αγώνας δεν θα μπορεί να πραγματοποιηθεί κάτω από την δαμόκλεια σπάθη της απώλειας όχι ενός εξαμήνου, όπως σήμερα, αλλά της ίδιας της «φοιτητικής ιδιότητας» και του πτυχίου, λόγω του χρόνου που θα πιέξει αφόρητα και που οι φοιτητές, αν αγωνίζονται, θα... σκορπάνε αλόγιστα σε κινητοποιήσεις!

Η διαγραφή των «αιώνιων» είναι μια νέα κορύφωση της μέχρι τώρα επίθεσης («σχέδιο Αθηνά» και κλείσιμο δεκάδων σχολών και τμημάτων, ν. Διαμαντοπούλου, απολύσεις διοικητικών, μειώσεις στο μισό των προϋπολογισμών), αλλά και η αρχή για την ολοκληρωτική καταστροφή της γ'βάθμιας, αν τους αφήσουμε.

Αυτή η επίθεση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη από το φοιτητικό κίνημα και τη νεολαία. Πρέπει να προχωρήσουμε άμεσα σε γενικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις, απαντώντας στη συκοφαντική εκστρατεία των ΜΜΕ, οργανώνοντας τον αγώνα μας για τη συντριβή αυτής της πολιτικής και αυτής της συγκυβέρνησης. Πρώτος σταθμός η διαδήλωση στη ΔΕΘ. Οι διαγραφές δεν πρέπει να περάσουν και δεν θα περάσουν!

Το 12ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ της Ο.Κ.Δ.Ε.

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε από τις 26 Ιουλίου ως τις 3 Αυγούστου, στο Μονολίθι Πρέβεζας, το 12ο Αντικαπιταλιστικό Camping της ΟΚΔΕ, της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης και της Μαθητικής Αντεπίθεσης.

Μετά από μια πλούσια χρονιά, με ραγδαίες εξελίξεις σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή, καινούργιες εμπειρίες από τους αγώνες των διοικητικών υπαλλήλων στα Πανεπιστήμια, μαζικές αντιφασιστικές πορείες με αφορμή τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, τον ηρωικό αγώνα των καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών, η διάθεση για πολιτική ανάλυση της κατάστασης τόσο σε εθνικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο ήταν μεγάλη.

Στις πολιτικές συζητήσεις αναπτύχθηκαν 4 θέματα: α) Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών, το νέο πολιτικό σκηνικό και οι προοπτικές του κινήματος. Τα καθήκοντα και η επέμβαση των επαναστατών, για την οικοδόμηση μιας νέας επαναστατικής δύναμης.

β) Ουκρανία. Φασίστες και κυβέρνηση, μαζί με Ε.Ε. και ΗΠΑ, σφάζουν τον ουκρανικό λαό. Η λαϊκή εξέγερση στα Νότια και Ανατολικά. Η διεθνιστική προοπτική.

γ) 40 χρόνια από την πτώση της χούντας. Η «Μεταπολίτευση» και η δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Από τους αγώνες και τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, στη λαίλαπα των Μνημονίων και τη σημερινή χρεοκοπία/κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού.

δ) Συνοπτική παρουσίαση της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Σημαντικά έργα, περίοδοι, συγγραφείς. Η αξία της για τη συγκρότηση των αγωνιστών και μιας κουλτούρας αντίστασης.

Σε όλες τις εκδηλώσεις έγιναν λεπτομερείς εισηγήσεις και ακολούθησε πλούσια συζήτηση με ερωτήσεις,

τοποθετήσεις κ.λπ.

Ακόμα πραγματοποιήθηκαν εργαστήρια της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών, της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, της Μαθητικής Αντεπίθεσης, όπου έγινε απολογισμός της παρουσίας των παρατάξεων στους χώρους τους, ανταλλαγή εμπειριών και ένας σχεδιασμός επέμβασης και δράσης για τη νέα χρονιά.

Όπως κάθε χρόνο, συμμετείχαν και σύντροφοι από το εξωτερικό, συγκεκριμένα από Αυστρία και Γαλλία, παρουσιάζοντας σε δικό τους εργαστήριο την οικονομική και πολιτική κατάσταση στις χώρες τους, τις εμπειρίες από τα κινήματα και την παρέμβαση των οργανώσεών τους.

Πολύ καλές εντυπώσεις άφησε η παρουσίαση/συζήτηση με θέμα Η εξέλιξη των κοινωνιών, που διοργανώθηκε ειδικά για τις πιο νεαρές ηλικίες των συμμετεχόντων, οι οποίοι και παρακολούθησαν και συμμετείχαν με μεγάλο ενδιαφέρον.

Το πρόγραμμα περιλάμβανε επίσης προβολές ταινιών (και πιο ειδικές προβολές για τα παιδιά), μουσικές βραδιές, βιβλιοπωλείο κ.α. Ο παιδότοπος και το μπαρ λειτουργήσαν αυτοοργανωμένα, με βάρδιες συντρόφων και συμπαθούντων.

Η συμμετοχή ξεπέρασε τα 180 άτομα, με σημαντικά αυξημένη την παρουσία νεαρών συντρόφων, που δίνει και ένα ελπιδοφόρο μήνυμα για τη συνέχεια. Η ΟΚΔΕ θα παλέψει ώστε αυτή η παρουσία τους να γίνει μια εγγύηση ότι αυτές οι γενιές, που ο καπιταλισμός στην κρίση και σαπίλα του θέλει να πετάξει στα σκουπίδια, δεν θα παρακολουθήσουν άβουλες την καταστροφή του μέλλοντος τους, αλλά θα πρωταγωνιστήσουν στους αγώνες για μια άλλη κοινωνία, για την Επανάσταση και το Σοσιαλισμό.

Από την δράση μας

Με χιλιάδες κενά ξεκινά η νέα σχολική χρονιά

Με το υπ. Παιδείας να πανηγυρίζει γιατί κατάφερε να φτάσει τις κενές θέσεις εκπαιδευτικών σε 3.000 τουλάχιστον, ξεκινά η νέα σχολική χρονιά. Συνεχίζοντας την προσπάθεια να αμβλύνει τις αντιδράσεις απέναντι στην πολιτική που απολύει εκπαιδευτικούς, που αφήνει τα σχολεία χωρίς εκπαιδευτικούς και πετά τους μαθητές έξω από το Λύκειο, η «νέα» ηγεσία του υπουργείου Παιδείας αναφέρεται συνεχώς στις προσπάθειες της κυβέρνησης για κάλυψη των κενών. Ενώ εκτιμά ότι απαιτούνται 22.500 αναπληρωτές καθηγητές και δάσκαλοι, τα υπουργεία Οικονομικών και Διοικητικής Μεταρρύθμισης εξασφάλισαν, μετά από «προσπάθεια» (!), 19.500 αναπληρωτές – 2.000 από τον Κρατικό Προϋπολογισμό, 3.000 από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και 14.500 μέσω ΕΣΠΑ-, δηλαδή 3.000 λιγότερους από όσους εκτιμά το ίδιο το υπουργείο ότι χρειάζονται.

Όλα αυτά τα κενά οφείλονται στη χρόνια πολιτική των μηδενικών διορισμών (που δεν τηρεί καν τη μνημονιακή δέσμευση για 1 πρόσληψη ανά 10 συνταξιοδοτήσεις), την ίδια στιγμή που χιλιάδες εκπαιδευτικοί ωθούνται σε συνταξιοδότηση (17.500 συνταξιοδοτήσεις έχουν γίνει από το 2013 μέχρι σήμερα), τις περισσότερες φορές απειλούμενοι από τις συνεχείς ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, στους μισθούς, στο ασφαλιστικό, την ανασφάλεια για το πού θα βρεθούν και την προωθούμενη αξιολόγηση. Μέσα σε τέσσερα χρόνια στα Γυμνάσια και τα Λύκεια έχει χαθεί το 30% του εκπαιδευτικού δυναμικού. Από 102.000 καθηγητές που υπήρχαν το 2010, φέτος έχουν μειωθεί στους 70.000, χάθηκαν δηλαδή 32.000 θέσεις εργασίας. Την ίδια στιγμή εκκρεμεί ακόμα ο διορισμός 500 «επιτυχόντων» εκπαιδευτικών από τον τελευταίο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ του 2008.

1 στις 7 θέσεις εκπαιδευτικών είναι κενή στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, ενώ 1 στις 6 είναι κενή στην Πρωτοβάθμια. Το υπ. Παιδείας έχει δηλώσει ότι θα καλύψει αυτά τα 3.000 κενά: α) με παράλληλες αναθέσεις μαθημάτων σε συναφή διδακτικά αντικείμενα, β) με την εφαρμογή της περσικής υπουργικής απόφασης για το ζήτημα της λειτουργίας του ολοήμερου σχολείου μόνο με εκπαιδευτικούς ειδικότητας, κατά κύριο λόγο αναπληρωτές ΕΣΠΑ και χωρίς δασκάλους και γ) με την αναθεώρηση του Ωρολογίου και Αναλυτικού Προγράμματος των Δημοτικών Σχολείων (ΕΑΕΠ & κλασικού τύπου), ώστε η μελέτη των μαθητών (που γίνεται στο Ολοήμερο) να μεταφερθεί στην πρωινή ζώνη για τις τάξεις από Α' έως και Δ' Δημοτικού, με αντίστοιχη μείωση των σε κάποια μαθήματα της πρωινής ζώνης – γεγονός που θα σημαίνει μετακίνηση/έξωση των δασκάλων από τα ολοήμερα τμήματα, προκειμένου να καλυφθούν άλλα κενά. Τέλος, πολύ πιθανό θεωρείται σε περίπτωση που δεν τους βγουν αυτά τα κόλπα, να περάσουν σε αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών και σε κατάργηση μαθημάτων, άρα και ολόκληρων ειδικοτήτων.

Οι εκπαιδευτικοί έχουμε από Σεπτέμβρη να αντιμετωπίσουμε, εκτός από την αξιολόγηση, την ομηρία των διαθέσιμων συναδέλφων μας (που συνεχίζεται ακόμα), το πέταγμα χιλιάδων μαθητών από το Λύκειο και την περαιτέρω διάλυση των σχολείων και των εργασιακών μας σχέσεων (νέες απολύσεις, μειώσεις μισθών, μετακινήσεις, ωρομισθία, αναπλήρωση κ.α.). Πρέπει να καταλάβουμε ότι η πολιτική της διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης δεν είναι αποτέλεσμα λανθασμένης διαχείρισης, αλλά συνειδητής πολιτικής επιλογής του ΔΝΤ, της Ε.Ε. και της κυβέρνησης. Άρα για να σώσουμε το δημόσιο σχολείο, τους μαθητές μας και την ίδια μας τη δουλειά, επιβάλλεται να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας, να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας, να ενωθούμε με τους υπόλοιπους εργαζόμενους του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα αλλά και με τη νεολαία, για να δώσουμε έναν πολύμορφο αγώνα διάρκειας. Έναν ριζοσπαστικό αγώνα διάρκειας που με συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις θα απαιτεί την πτώση της κυβέρνησης και όποιας άλλης επίδοξης κυβέρνησης επιχειρήσει να εφαρμόσει την ίδια πολιτική.

Το πρώτο ραντεβού αγώνα πρέπει να είναι η διαδήλωση της ΔΕΘ στη Θεσσαλονίκη, στις 6 Σεπτέμβρη, όπου όλοι μαζί οι εργαζόμενοι να κηρύξουμε τον Σαμαρά και την κυβέρνηση του ανεπιθύμητους.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα

«Είχε τέρατα με παράξενες στολές / που παραμονεύαν πάντοτε κρυφά μες στις σκιές»
Killah P (Π. Φύσσα)

Ενας χρόνος συμπληρώνεται στις 18 Σεπτεμβρίου από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον Γιώργο Ρουπακιά, επίλεκτο-μαχαίροβγάλη της Χρυσής Αυγής στο Κερατσίνι.

Ο Παύλος ήταν γιος εργατών, ενώ και ο ίδιος, όπως και ο πατέρας του, είχε δουλέψει στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος. Η κύρια ενασχόλησή του όμως ήταν η μουσική και οι στίχοι και πιο συγκεκριμένα η χιπ-χοπ και η ραπ, μέσα από τα οποία έγινε γνωστός. Τα τραγούδια του έχουν στο επίκεντρο την εξέγερση ενάντια στην καταπίεση, τον φασισμό, τους κατατρεγμένους, αυτούς που αγωνίζονται και συμμετείχε συχνά σε συναυλίες αλληλεγγύης. Για τους παραπάνω λόγους προφανώς είχε στοχοποιηθεί από τη ΧΑ.

Ο Παύλος Φύσσας βρισκόταν με παρέα του το βράδυ της 17ης Σεπτεμβρίου σε καφετέρια στην Αμφιάλη. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ομάδα περίπου 30 χρυσαυγίτων, το γνωστό τάγμα εφόδου της ευρύτερης περιοχής, μετά από ειδοποίησή τους από χρυσαυγίτες μέσα στην καφετέρια, είχαν στήσει καρτέρι στη συμβολή των οδών Π. Τσαλδάρη και Ιφιγένειας. Ο Παύλος, θέλοντας να προστατεύσει τους φίλους του, μπήκε μπροστά τους και τα έβαλε με ομάδα 8 περίπου χρυσαυγίτων, οι οποίοι δεν κατάφεραν να τον καταβάλουν, μέχρι τη στιγμή που έφτασε αυτοκίνητο με τον δολοφόνο-Ρουπακιά. Ο Ρουπακιάς αμέσως κατευθύνθηκε προς τον Φύσσα και τον μαχαίρωσε με επαγγελματικό τρόπο στο ύψος της καρδιάς.

Ομάδα Δίας της αστυνομίας που βρισκόταν εκεί δεν επέβη, παρά μόνο όταν ο Ρουπακιάς πήγε να φύγει, όπου και τον συνέλαβε. Οι υπόλοιποι χρυσαυγίτες έφυγαν ανενόχλητοι και συνελήφθησαν οι 4 φίλοι του Παύλου!

Την επομένη ακολούθησε ογκωδέστατη διαδήλωση στο Κερατσίνι, με την αστυνομία να προχωράει σε δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις, χρησιμοποιώντας ακόμα και οχήματα εκτόξευσης νερού και πλαστικές σφαίρες, με αποτέλεσμα ένας διαδηλωτής να χάσει το μάτι του. Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν σε όλη τη χώρα.

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα πυροδότησε κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Η ΧΑ, όπως έδειξαν η επίθεση λίγες μέρες πριν σε αφισοκολλητές του ΚΚΕ και τα γεγονότα στον Μελιγαλά, είχε εκπονήσει ένα σχέδιο κλιμάκωσης και αναβάθμισης της δράσης της. Το «θερμό φθινόπωρο» της ΧΑ θα ήταν η απάντηση στο «θερμό φθινόπωρο» που αναμενόταν από το κίνημα. Έτσι θα αναλάμβανε έναν πιο καθαρά κατασταλτικό ρόλο απέναντι στο εργατικό κίνημα, τις οργανώσεις και τους αγωνιστές, αναπτύσσοντας δική της αυτόνομη στρατηγική στο πολιτικό σκηνικό.

Σε αυτό το σχέδιο σίγουρα υπήρχαν και άλλοι πολιτικοί στόχοι (πιθανότατα αγωνιστές σαν και αυτούς που μηνύει συχνά πυκνά η ΧΑ), αλλά το κίνημα και εκ των υστέρων η κυβέρνηση ανέκοψαν αυτή την προοπτική. Η διάθεσή της να παίξει έναν πιο καθοριστικό ρόλο, χωρίς την έγκριση των κεντρικών αστικών επιτελείων και της κυβέρνησης, ήταν μάλλον και η λάθος εκτίμηση της ΧΑ. Κάτω από την πίεση του κινήματος, ο Σαμαράς αναγκάστηκε να τη χτυπήσει για πρώτη φορά, μετά από μακρά περίοδο δικαστικής, αστυνομικής και πολιτικής ασυλίας στις δεκάδες δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες και αγωνιστές. Έτσι, προσωρινά, καταρρέουν τα σχέδια για μεγαλύτερη –ακόμα και κυβερνητική– σύμπραξη με τη ΧΑ, όπως μαρτυρούν διάφορες δηλώσεις τύπου Παπαδημητρίου (ο γνωστός υπερμνημονιακός δημοσιογρά-

φος του ΣΚΑΪ): να εξεταστεί «το ενδεχόμενο μια σοβαρότερη Χρυσή Αυγή να υποστηρίξει μια συντηρητική συμμαχία, όπως συμβαίνει σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης», αλλά και η συνομιλία Κασιδιάρη-Μπαλτάκου, που φανερώνει την ύπαρξη διαύλου επικοινωνίας σε υψηλότατο επίπεδο.

Φυσικά, η δίωξη και οι προφυλακίσεις της ηγεσίας και μελών της ΧΑ καθόλου δε σημαίνουν μια αντιφασιστική στροφή της κυβέρνησης και του επιτελείου Σαμαρά. Περισσότερο δείχνουν προσπάθεια ελέγχου πάνω στον μηχανισμό και την ηγεσία της και κερδίσματος των ψηφοφόρων της. Άλλωστε η σχέση της ΧΑ με την αστυνομία, με αξιωματικούς του στρατού (εν ενεργεία ή απόστρατους) και με διάφορους επιχειρηματίες, τα τάγματα εφόδου και τα όπλα, είναι ένα κρίσιμο πεδίο που δεν έχει αγγιχθεί καθόλου. Η «θεωρία των δύο άκρων» συμπληρώνει τη στρατηγική της κυβέρνησης, καθώς επιδιώκει να εμποδίσει μια ριζοσπαστικοποίηση ενάντια στους φασίστες (αλλά και την ίδια) και ταυτόχρονα να βάλει στο στόχαστρο το κίνημα.

Ένα χρόνο μετά η ΧΑ φαίνεται να ξαναπυκνώνει σε κάποιο βαθμό τις επιθέσεις της (επίθεση στην κατάληψη Κούβελου και στο ανοιχτό σχολείο μεταναστών στον Πειραιά, ξυλοδαρμός μετανάστη στα Πατήσια), μετά από ένα διάστημα χαμηλής έντασης. Είναι πιθανό η ναζιστική συμμορία να εντείνει τη δράση της, ενόψει των επικείμενων εκλογών, αλλά και της δίκης στελεχών της (θα ξεκινήσει μάλλον λίγο πριν τελειώσει το 2014). Ας μην τους αφήσουμε να σηκώσουν κεφάλι!

40 χρόνια από την ίδρυση του ΠΑΣΟΚ

Από το «ζιβάγκο» στον εκφυλισμό και τη σήψη

Το ΠΑΣΟΚ (ιδρύθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου του 1974) είναι προϊόν της Μεταπολίτευσης και η σημερινή κατάρρευσή του συμβολίζει το τέλος της. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, η καθοριστική συμβολή της στην πτώση της Χούντας, η απόσυρση του στρατού από την άμεση επέμβαση στην πολιτική ζωή, η ήττα του μετεμφυλιακού κράτους, η άνοδος ριζοσπαστικών ταξικών αγώνων (ιδιαίτερα ο εργοστασιακός συνδικαλισμός) επέβαλλαν τότε την αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος.

Η ΝΔ (μετεξέλιξη της ΕΡΕ) και η κυβέρνηση της σήμαιναν και την προσπάθεια δημιουργίας ενός νέου πλαισίου ενσωμάτωσης των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Στην κυβέρνηση αυτή οι μάζες είδαν το θάψιμο της Χούντας και του Παλατιού, έχοντας βέβαια και αυταπάτες. Όμως οι πόθοι για δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες, για κοινωνικές κατακτήσεις, για να πάρουν πίσω ένα μέρος απ' τον τεράστιο πλούτο που είχαν με τον ιδρώτα και το αίμα τους παράγει μεταπολεμικά, ενώ οι ιδιες έμεναν σκληρότατα καταπιεσμένες και αποστερημένες – αυτοί δεν εξαντλούνταν στη «δημοκρατική ομαλότητα», αλλά τροφοδότησαν ένα τεράστιο κύμα αγώνων.

Τον άλλο πυλώνα της αστικής πολιτικής, το δεύτερο αστικό κόμμα, εναλλασόμενο στην εξουσία στα πλαίσια του «δικομματισμού», θα είναι το ΠΑΣΟΚ. Στην αντιπολίτευση το 1974-81, βοήθησε το αστικό καθεστώς να περιορίσει τους αγώνες, καλλιεργώντας τεράστιες εκλογικές αυταπάτες. Ενάντια στην ανεξάρτητη, αγωνιστική δράση των μαζών, πατώντας στις αδυναμίες του κινήματος, κατάφερε να τις υποτάξει στην προοπτική της επερχόμενης εκλογικής του νίκης. Εκμεταλλευόμενο την κρίση της Δεξιάς και την ανικανότητα των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού) κατάφερε να συγκεντρώσει σαν πολυσυλλεκτι-

κό κόμμα σημαντικά τμήματα των εργατών και μικροαστών. Εκμεταλλεύτηκε επίσης την απέχθεια των πρωτοπόρων μαζών απέναντι στη ρεφορμιστική Αριστερά (μια που αυτή ήταν απόλυτα εχθρική στο εργοστασιακό κίνημα, χτύπησε την άκρα αριστερά και ακόμα μιλούσε λιγότερο «αντιδεξιά» και «ριζοσπαστικά» κι απ' το ίδιο το ΠΑΣΟΚ).

Ο «ριζοσπαστισμός» του ΠΑΣΟΚ σταδιακά λειαινεται και στην πράξη ακυρώνεται πλήρως, καθώς αυτό θα διαχειρίζεται την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Καταφέρνει ωστόσο να ελέγχει τις σημαντικότερες κοινωνικές οργανώσεις της εργατικής τάξης (συνδικάτα ΔΕΚΟ, εργοστασιακά σωματεία κ.α.) και μέσω –κυρίως– της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και της παράταξης του (ΠΑΣΚΕ) τις μετατρέπει σε μάντα μεταβίβασης της κυβερνητικής πολιτικής. Εκμεταλλεύεται την πολιτική των ρεφορμιστών, εγκλωβίζοντας το ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. (θα κάνουν με την ΠΑΣΚΕ το περίφημο «μορατόριουμ» (συμφωνία ταξικής ειρήνης) στη ΓΣΕΕ) στη λεγόμενη συμμαχία των «δημοκρατικών δυνάμεων».

Το ΠΑΣΟΚ οργάνωσε πλατιά λαϊκά στρώματα στις κομματικές οργανώσεις του (έφτασαν και στο τελευταίο χωριό) και τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, ικανοποιώντας την απαίτησή τους να συμμετέχουν στη δημόσια ζωή αλλά ταυτόχρονα ελέγχοντάς τα ασφυκτικά.

Στο πρόγραμμα της «Αλλαγής», μιλούσε για «εθνική ανεξαρτησία», «κοινωνική δικαιοσύνη», «λαϊκή κυριαρχία», «Έξω απ' την ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ» κ.α. – πάντα με μια σκόπιμη ασάφεια και αμφισημία. Ενέτασσε τα συνδικάτα στους «τρεις πυλώνες της δημοκρατίας» (μαζί με το κοινοβούλιο και την αυτοδιοίκηση) και εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο τα αντιδεξιά αισθήματα των μαζών. Από την άνοδο του στην κυβέρνηση, ο λόγος του γίνεται όλο και πιο «μετριοπαθής», δίνοντας εγγυήσεις στο κεφάλαιο και το αστικό καθε-

στώς. Ο «αντιμπεριαλισμός» μετατρέπεται σε ανανέωση της παραμονή των νατοϊκών βάσεων και η «έξοδος απ' την ΕΟΚ» σε διεκδίκηση οικονομικών ενισχύσεων («Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα»).

Στην πρώτη τετραετία (1981-85) προσπαθεί ν' αντιμετωπίσει την κρίση μέσω της κρατικής παρέμβασης, με κρατικοποίηση των «προβληματικών» (χρεοκοπημένων) επιχειρήσεων και «εξυγιανσή» τους (οι «σοσιαλιστικές» σάλτσες περί «κοινωνικοποίησης» στόχευαν στην επιστροφή αργότερα των επιχειρήσεων –«καθαρών» πια– στους καπιταλιστές ή απλά στο κλείσιμό τους), με αναδιανομή του εργατικού εισοδήματος προς όφελος των χαμηλόμισθων, για να διατηρήσει την εκλογική του βάση και να διευρύνει την κατανάλωση. Αποτέλεσμα: πλήρης αποτυχία, εκρηκτική αύξηση του δημοσίου χρέους.

Το 1985 κάνει την πρώτη στροφή προς το νεοφιλελευθερισμό, με το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» Σημίτη (τότε υπουργός Οικονομικών): μείωση μισθών, περικοπές κοινωνικών δαπανών, περιορισμός συνδικαλιστικών ελευθεριών κ.α., προκαλώντας αντιδράσεις στα συνδικάτα, μεγάλες απεργίες, διάσπαση της ίδιας της ΠΑΣΚΕ. Το 1989 φουντώνει η πολιτική κρίση. Μεγάλα σκάνδαλα (αν και «πταισμάτα» μπροστά σε ό,τι θ' ακολουθούσε!) αναδεικνύουν τη διαφθορά και σήψη του αστικού συστήματος και του «καθεστώτος ΠΑΣΟΚ», την αυξανόμενη κυριαρχία του πιο «γκρίζου», κερδοσκοπικού και παρασιτικού κομματιού της αστικής τάξης (ΜΜΕ κ.α.), που καθιερώνεται σαν ηγεμονικό. Το ίδιο το ΠΑΣΟΚ έχει πια μετατραπεί σ' έναν μηχανισμό νομής της εξουσίας.

Μετά την τριετία της δεξιάς κυβέρνησης Μητσοτάκη, το ΠΑΣΟΚ θα επανέλθει στην κυβέρνηση (εκμεταλλευόμενο την οργή των μαζών ενάντια στον ωμό νεοφιλελευθερισμό του Μητσοτάκη και την προδοσία των ρεφορμιστών με τις συγκυβερνήσεις Τζαν-

νετάκη και Ζολώτα). Μετά τον θάνατο του Ανδρέα Παπανδρέου, το 1996 κυριαρχούν οι «εκσυγχρονιστές» του Σημίτη, φέρνοντας πλήρη προσχώρηση στον άκρατο νεοφιλελευθερισμό, σκληρότατη αντεργατική/αντιλαϊκή επίθεση, πρωτοφανή σκάνδαλα (π.χ. Χρηματιστήριο, εξοπλιστικά), στο όνομα του «εθνικού στόχου» της συμμετοχής στο Ευρώ: σήμερα πανθομολογείται ότι αυτή η περίοδος της «ισχυρής Ελλάδας» σφράγισε την καταστροφή της οικονομίας, προετοιμάζοντας την χρεοκοπία και τα Μνημόνια. Την ίδια περίοδο, η θεοποίηση της «αγοράς» και η εγκατάλειψη ακόμα και παραδοσιακών «εθνικών θεμάτων» στον αυτόματο πιλότο των ιμπεριαλιστών οδηγεί πλέον σε ραγδαία αποπολιτικοποίηση και αποϊδεολογικοποίηση του ΠΑΣΟΚ (βασικό στοιχείο της εξελισσόμενης πολιτικής κρίσης), σε χαλάρωση των δεσμών του με τις μάζες, στη μετατροπή του σε αρένα λαμογιών και ανταγωνιζόμενων φατριών κάθε είδους.

Μετά την πτώση της κυβέρνησης Καραμανλή (2009), η άνοδος του ασύλληπτου Γιωργάκη Παπανδρέου θα ολοκληρώσει τον πασοκικό εκφυλισμό: από την «εθνική ανεξαρτησία» στην υποδούλωση στο ΔΝΤ και την Ε.Ε. – από τη «λαϊκή κυριαρχία» στο «κράτος έκτακτης ανάγκης» – από το «ποτέ πια Δεξιά» στη νομιμοποίηση του ΛΑΟΣ και εν μέρει της Χρυσής Αυγής (σε κάθε περίπτωση, του πυρήνα των ακροδεξιών πολιτικών) – από την «αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη» στην απόλυτη λεηλασία και καταστροφή της οικονομίας και της κοινωνίας – από την «ειρηνική οικοδόμηση του σοσιαλισμού» στη βαρβαρότητα μιας δικτατορικής διακυβέρνησης με κοινοβουλευτικό μανδύα – από την «κοινωνική δικαιοσύνη και ευημερία» στην αρπαγή του εισοδήματος των λαϊκών μαζών κ.λπ. Έτσι το ΠΑΣΟΚ ξεπέφτει από το 48% στο 8%, οδεύοντας και προς την τυπική διάλυσή του, που φαίνεται θα ολοκληρώσει ο αρχιπραξικοπηματίας («έθανε» τον Γιωργάκη για να πάρει τα ηνία του κόμματος) και αρχομανής Βενιζέλος!

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Διαδήλωση στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης Να γίνει η αρχή του τέλους της χουντικής συγκυβέρνησης

Το Σάββατο 6/9, με την ευκαιρία της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία θα εκφράσουν τη οργή τους με μαζικές διαδηλώσεις και θ' απαιτήσουν να φύγει αυτή η άθλια κυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου, που έχει καταστρέψει την οικονομία, το βιοτικό επίπεδο, τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα... και έχει μετατρέψει τη χώρα σε «αποικία χρέους».

Όλοι γνωρίζουμε τα καταστροφικά αποτελέσματα των Μνημονίων και των μνημονιακών πολιτικών, που εφάρμοσαν οι αστικές μνημονιακές κυβερνήσεις και ιδιαίτερα η χουντική συγκυβέρνηση. Συνοπτικά, τα Μνημόνια και οι μνημονιακές πολιτικές έχουν προκαλέσει: μείωση του ΑΕΠ κατά 25%, στατιστική ανεργία στο 27,5% (πραγματική στο 32-34% και κοντά στα 2 εκ. άνεργοι, χώρια η τεράστια υποαπασχόληση σε όλες τις μορφές της, καθώς και οι ελαστικές/δουλικές σχέσεις εργασίας), μείωση μισθών, συντάξεων και εισοδημάτων περίπου κατά 40% κ.λπ. Όλα αυτά τα εγκλήματα σε βάρος του ελληνικού λαού προσπάθησαν και προσπαθούν να τα καλύψουν με πρωτοφανή ψέματα, με «success story», με ασυνάρτητες και ψευδεπίγραφες «μεταρρυθμίσεις» και φυσικά με τα λεγόμενα «πρωτογενή πλεονάσματα», που απειλούν να δώσουν τη χαριστική βολή στην οικονομία και στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Είναι κοροϊδία και εξαπάτηση του ελληνικού λαού όταν η χουντική συγκυβέρνηση προπαγανδίζει ότι δεν θα πά-

ρει άλλα μέτρα, ότι δήθεν θα επαναδιαπραγματευθεί το χρέος και ακόμη μεγαλύτερο ψέμα ο ισχυρισμός της ότι θα ξαναγυρίσει η οικονομία και το βιοτικό επίπεδο στην κατάσταση πριν τα μνημόνια και την κρίση. Η αλήθεια είναι ότι ετοιμάζουν νέο τσουνάμι μέτρων που περιλαμβάνουν:

- Μέτρα ενάντια στην κοινωνική ασφάλιση, απαλλαγή κράτους και εργοδοσίας από τη χρηματοδότησή της. Νέες μειώσεις συντάξεων, αυξήσεις ορίων ηλικίας, θεμελίωση σύνταξης με 6.000 αντί 4.500 ένσημα.

- Κατάργηση Συλλογικών Συμβάσεων (μετά τα τεράστια, πολλαπλά χτυπήματα που ήδη έχουν επιφέρει), νέα μείωση μισθών με γενίκευση των ατομικών συμβάσεων (κάτω από τα 586 ευρώ μικτά, που είναι σήμερα ο κατώτερος βασικός μισθός). Κατάργηση τριετιών, που σημαίνει μείωση μισθών μέχρι 30%. Κατάργηση ή περαιτέρω μείωση των αποζημιώσεων, απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων. Εφαρμογή (πιλοτικά κατ' αρχήν) του λεγόμενου «ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος» των... 4.200 ευρώ ετησίως για 4μελή οικογένεια!

- Επέκταση της κατάργησης της κυριακάτικης αργίας. Γενίκευση των κάθε είδους «προγραμμάτων απασχόλησης» με μηδαμινό ή και μηδενικό κόστος για τους εργοδότες και με κύριο χαρακτηριστικό τις ελαστικές σχέσεις εργασίας. Δημιουργία Ειδικών Οικονομικών Ζωνών-κάτεργα. «Αξιολόγηση», «διαθεσιμότητα», «κινητικότητα» με στόχο τις απολύσεις επιπλέον χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων. Ένταση φοροκνηνηγού για το λαό (π.χ. ΕΝΦΙΑ), με παράλληλη μείωση φόρων για το κεφάλαιο. Ρυθμίσεις «κόκκινων δανειών» προς όφελος των τραπεζών, ένταση των πλειστηριασμών

και των κατασχέσεων των πιο αδύνατων στρωμάτων του πληθυσμού.

- Ξεπούλημα/Ιδιωτικοποίηση σε ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία και τους οργανισμούς τα λιμάνια, δάση, νησιά κ.λπ. Περιορισμό -πλέον σε βαθμό ουσιαστικής ή και τυπικής κατάργησης- των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και κυρίως του απεργιακού δικαιώματος.

Να τους διώξουμε με τους αγώνες μας

Όλα αυτά θα εκτινάξουν την ανεργία, τη φτώχεια και την εξαθλίωση σε επίπεδα τουλάχιστον προπολεμικά. Και για την επιβολή αυτής της κατάστασης, η συγκυβέρνηση της καταστροφής και της συμφοράς δημιουργεί ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Βέβαια, **ένα σύστημα και μια κυβέρνηση που στηρίζονται μόνο στην ωμή βία δεν έχουν και πολλά περιθώρια επιβίωσης, αλλά δεν θα «πέσουν» και από μόνα τους, λόγω και της λυσσασμένης υποστήριξης που έχουν από τους μπερλιαριστές της Ε.Ε. και των ΗΠΑ.**

Μπορούμε να τους σταματήσουμε, ν' αλλάξουμε την κατάσταση και να την στρέψουμε προς όφελος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Ο μόνος δρόμος είναι η ενότητα και οι αγώνες των εργαζομένων, πάνω σ' ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, με επίκεντρο τις ανάγκες του ελληνικού λαού. Κανένα τέτοιο πρόγραμμα δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν στηρίζεται σε 4 βασικές προϋποθέσεις: Άμεση κατάργηση των Μνημονίων - Διαγραφή του χρέους και άμεση παύση πληρωμών - Έξοδος από το Ευρώ και την Ε.Ε. - Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από ερ-

γατικό έλεγχο.

Καμιά λύση δεν μπορεί να προέλθει από τα προγράμματα των ρεφορμιστικών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ. Οι πολιτικές τους είναι εντελώς ανεπαρκείς απέναντι στην κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, έχουν επανειλημμένα δοκιμαστεί και αποτύχει, οδηγώντας σε οδυνηρές ήττες το εργατικό κίνημα.

Ο πολιτικός χρόνος της άθλιας συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, όπως έδειξαν και οι ευρωεκλογές και όπως όλοι αντιλαμβανόμαστε, έχει τελειώσει και μάλλον το ανώτατο όριο επιβίωσής της είναι ως την προεδρική εκλογή. Κατά πάσα πιθανότητα μπροστά μας ανοίγεται μια νέα φάση κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων. Ανεξάρτητα τι θα κάνει η χουντική συγκυβέρνηση για να παραμείνει στην εξουσία (και θα κάνει τα πάντα), πρέπει και μπορούμε να την ανατρέψουμε, αρκεί να εντείνουμε τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις, την ενότητα και την αποφασιστικότητά μας.

Η ΔΕΘ πρέπει να γίνει η αρχή του τέλους της μνημονιακής κυβέρνησης και των υποστηρικτών της. Πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία ενός νέου τεραστιου κύματος αγώνων, που θα οδηγήσει στην πτώση του δίδυμου Σαμαρά-Βενιζέλου και θα ανοίξει το δρόμο, (α) για ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για την ανασυγκρότηση της ελληνικής κοινωνίας, για την επιβολή λύσεων προς όφελος των εργατικών και λαϊκών μαζών, και (β) για την ανατροπή του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος και του σάπιου αστικού καθεστώτος, για την εγκαθίδρυση μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων και μιας Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Συνεχίζουν τον αγώνα οι ηρωικές καθαρίστριες

Με κινητοποιήσεις και μέσα στο καλοκαίρι, οι απολυμένες καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών συνεχίζουν τον αγώνα τους. Σχεδόν 12 μήνες βρίσκονται στους δρόμους, ενώ το καλοκαίρι, παράλληλα με την κατασκήνωσή τους έξω απ' το ΥΠΟΙΚ, συμμετείχαν με εκδηλώσεις σχεδόν σε όλα τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ, έδειξαν την αλληλεγγύη τους σε όλες τις κινητοποιήσεις (για την Παλαιστίνη, τους εργατές γης της Μαυλάδας κ.α.) και διοργάνωσαν συναυλία συμπράξεως στον αγώνα τους. Η συναυλία, με την Χάρις Αλεξίου, συγκέντρωσε πλήθος κόσμου και ανάγκασε την αστυνομία να κλείσει τους γύρω δρόμους της πλατείας Συντάγματος.

Βέβαια, η βρώμικη συγκυβέρνηση δεν σταμάτησε να επιτίθεται σ' αυτόν τον αγώνα ούτε στιγμή. Ο βουλευτής της ΝΔ Άδωνις Γεωργιάδης και η κυβερνητική εκπρόσωπος Σοφία Βούλτεψη βγήκαν να κατηγορήσουν την Χ. Αλεξίου για «λαϊκισμό», να απαξιώσουν τις απολυμένες καθαρίστριες και να ειρωνευτούν τις απολυμένες συναδέλφους τους του ιδιωτικού τομέα, αλλά και τους υπόλοιπους ανέργους της χώρας, προτρέποντας την Χ. Αλεξίου να... κάνει κάτι και γι' αυτούς!!!!

Παραμονή 15αύγουστου, η κυβέρνηση, που δεν έχει «ούτε ιερό, ούτε όσιο», ειδοποίησε τις καθαρίστριες να παραλάβουν τα χαρτιά της απόλυσής τους. Οι απολύσεις των καθαριστριών είχαν αρχικά κριθεί παράνομες με απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών στις 12/5 και αναμένεται η οριστική εκδίκαση (στις 23/9) της αίτησης ακύρωσης που κατέθεσε το Υπουργείο Οικονομικών στον Άρειο Πάγο. Την ίδια μέρα, παραλαμβάνουν κλητεύσεις από την Αστυνομία, με τις οποίες καλούνταν στη ΓΑΔΑ στις 18/8, για να καταθέσουν «διά υπόθεσίν τους». Πρόκειται για τα γεγονότα της 10^{ης} Ιουλίου στο Υπουργείο Οικονομικών, όπου οι αγωνιζόμενες καθαρίστριες ήρθαν αντιμέτωπες για μια ακόμα φορά με την αστυνομική βία και καταστολή, που κορυφώθηκε με τη σύλληψη μιας απ' αυτές. Σύμφωνα με εισαγγελική παραγγελία, διενεργείται προκαταρκτική εξέταση για τα αδικήματα της «εξύβρισης κατά συρροή» και «απόπειρας διατάραξης οικιακής ειρήνης σε χώρο δημόσιων υπηρεσιών από κοινού».

Σε κινητοποίηση και οι καθαρίστριες στο νοσοκομείο Τρικάλων

Η καθαριότητα του νοσοκομείου Τρικάλων έχει

δοθεί σε ιδιωτική εταιρία, με ελεγχόμενες για τη νομιμότητά τους διαδικασίες. Ακόμα όμως και μετά τη λήξη της σύμβασης απευθείας ανάθεσης, τον Φεβρουάριο του 2014, η εν λόγω εταιρία συνεχίζει να καθαρίζει το νοσοκομείο και ν' απασχολεί εργαζόμενους στο έργο, τους οποίους πληρώνει με πολύ μεγάλη καθυστέρηση, με το αιτιολογικό της μη εκταμίευσης χρημάτων απ' το νοσοκομείο! Οι καθαρίστριες κατήγγειλαν δημόσια το κλίμα τρομοκρατίας και τις μεγάλες καθυστερήσεις των δεδουλευμένων τους. Εξαιτίας της καταγγελίας, πολλές απ' αυτές απολύθηκαν ή εξαναγκάστηκαν σε άδεια (κινδυνεύοντας κι αυτές να απολυθούν). Ανάλογη κατάσταση επικρατεί και στα νοσοκομεία Λάρισας, Βόλου και Καρδίτσας.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

ΙΡΑΚ

Το χάος απειλεί όλη τη Μέση Ανατολή

■ Κώστας Δικαίος

Είναι πολύ δύσκολο να βρει κανείς στην ιστορία της περιοχής της Μεσοποταμίας μια περίοδο πιο ασταθή απ' την σημερινή. Είναι πραγματικά λυπηρό αυτή η περιοχή με την τεράστια ιστορία, κοιτίδα πολιτισμού, να βυθίζεται σήμερα στο χάος απ' τους ιμπεριαλιστές, τις άρχουσες τάξεις, φυλές, θρησκευτικές αιρέσεις, ομάδες πλιατσικολόγων.

Οι σουνίτες «τζιχαντιστές» ανακήρυξαν τον Ιούνιο το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), που περιλαμβάνει περιοχές σε Συρία και Ιράκ. Σταμάτησαν έξω απ' τη Βαγδάτη, μπροστά στις πολιτοφυλακές των σιτών του Νότου, που -ακολουθώντας έκκληση της ανώτατης θρησκευτικής τους αρχής- κατατάχτηκαν εθελοντικά κατά χιλιάδες, κηρύσσοντας θρησκευτικό πόλεμο και διωγμό ενάντια σ' όλους τους σουνίτες του Ιράκ, επιβάλλοντας εθνοκάθαρση στις περιοχές που ελέγχουν, ολοκληρώνοντας το έργο της δοτής κυβέρνησης Μαλίκι και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Η καταστροφή του ιρακινού κράτους (κατείχε την πρώτη θέση στον αραβικό κόσμο σε επιστήμονες, καλλιτέχνες, πολιτισμικές αξίες όπως η θέση της γυναίκας) από την επέμβαση του 2003 και την κατοχή που ακολούθησε, συνοδεύτηκε από αιματηρή καταστολή της σουνιτικής αντίστασης γύρω απ' τα απομεινάρια του κόμματος Μπάαθ του Σαντάμ αλλά και οργανώσεις όπως το Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε. Εγκαθιδρύθηκε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, με φονταμενταλιστικά χαρακτηριστικά, βασισμένο στους φιλοϊρανούς σιίτες, διαλύοντας τον κοσμικό χαρακτήρα του Ιράκ, με σιίτικες παραστρατιωτικές οργανώσεις (όπως η Ασάμπτ Αχλ αλ Χακ (ΑΑΗ) και το Μπάνιρ, καθοδηγούμενο απ' το Ιράν) μαζί με τα αμερικάνικα στρατεύματα κατοχής να προσπαθούν να τσακίσουν τις σουνιτικές περιοχές.

Ο πόλεμος στη Συρία, η ενίσχυση των ιμπεριαλιστών, της Σαουδικής Αραβίας και των εμιράτων του Κόλπου προς τους «αντικαθεστωτικούς» αντάρτες εκεί, ενίσχυσαν το ΙΚΙΛ ως μόνη δύναμη αντίστασης των σουνιτών. Αξιοποιώντας την εξέγερση των σουνιτικών μαζών και την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων, αυτό το

συνονθύλευμα φονταμενταλιστών και πλιατσικολόγων, που πλουτίζουν με απαγωγές, αρπαγές περιουσιών εκδιωκόμενων μειοψηφιών, σφαγές κ.λπ., κυριάρχησε και στράφηκε ενάντια στις κουρδικές περιοχές. Κατέλαβε το φράγμα της Μοσούλης (έλεγχος υδάτινων πόρων ποταμού Τίγρη) και την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας σε μια τεράστια περιοχή.

Οι Κούρδοι έσπευσαν να καταλάβουν το Κιρκούκ, για να το υπερασπίσουν και να το ενσωματώσουν ντε φάκτο στο Κουρδικό Αυτόνομο Κράτος. Οι κούρδοι «πεσμεργκά» («αυτός που αντιμετωπίζει τον θάνατο», ονομασία προερχόμενη απ' τους Πέρσες ιππείς) ηττήθηκαν σε πολλές περιοχές, χάνοντας την πετρελαιοφόρο κοιλάδα στο Κιρκούκ-Σουλεϊμάνιγια, σταματώντας το ΙΚ έξω απ' την πρωτεύουσά τους Αρμπίλ. Στην περιοχή γύρω απ' τη Μοσούλη ξετυλίχτηκαν δύο παράλληλα δράματα. Το ΙΚ έδιωξε από κει δύο σημαντικές μειονότητες: (α) Τους κουρδικής καταγωγής Γεζίντ (προϊσλαμικό θρησκευτικό δόγμα). Πάνω από 700.000 εγκατέλειψαν τα σπίτια τους, καταφεύγοντας στα βουνά ή τις κουρδικές περιοχές. Πολλοί σφαγιαστήκαν ή αλλοξοπίστησαν, χιλιάδες πέθαναν από αστία και δίψα. Οι Γεζίντ αποτελούν μάλλον απομεινάρια αρχαίων πληθυσμών, έχουν στοιχεία Ζωροαστρισμού στη θρησκεία τους και οι σουνίτες τους κατηγορούν ότι λατρεύουν το Σατανά (έχουν την αντίληψη της επίκλησης του «κακού», ενώ δεν χρησιμοποιούν γραπτά κείμενα στον πολιτισμό τους και στα σχολεία η γνώση και η ιστορία μεταδίδεται μέσω τραγουδιών). Η επίσημη κουρδική πολιτική παρουσίαζε τους Γεζίντ ως απόγονους των Μήδων, άρα το Κουρδιστάν ως συνέχεια της μηδικής αυτοκρατορίας! (β) Χριστιανούς του Ιράκ, που έχουν εκεί τις κυριότερες κοινότητές τους. Πολλοί είναι Χαλδαίοι (καθολικοί). Εκδιώχθηκαν από περιοχές που κατοικούν εδώ και 16 αιώνες! Μετά την εισβολή το 2003 (τότε αριθμούσαν 1,4 εκ.), τουλάχιστον οι μισοί εγκατέλειψαν το Ιράκ - το ΙΚ μάλλον θα διώξει τώρα τους υπόλοιπους!

Η επέμβαση των ΗΠΑ

Η απειλή να χαθούν οι περιοχές που ελέγχουν οι Κούρ-

δοι και οι επιτυχίες του ΙΚ έφεραν νέα επέμβαση των ΗΠΑ για να στηρίξουν τα απομεινάρια του «έργου» τους. Οι αεροπορικές επιθέσεις ενίσχυσης των πεσμεργκά στο έδαφος φτάνουν τις 90 τη μέρα, ενώ η επέμβαση πασπαλίζεται με «ανθρωπιστικές» ρίψεις εφοδίων στους λιμοκτονούντες Γεζίντ. Οι ευρωπαίοι και αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για τις σφαγές του ΙΚ, ενισχύουν τώρα με βαρύ οπλισμό τους Κούρδους. Ο εξοπλισμός των πεσμεργκά, για ν' αντιμετωπίσουν τον βαρύ οπλισμό του ΙΚ (προμηθευμένο επίσης απ' τους ιμπεριαλιστές για να χτυπηθεί ο Άσαντ!) πρακτικά σημαίνει ότι το Κουρδιστάν (ελέγχοντας και τα πετρέλαια της περιοχής Κιρκούκ-Μοσούλη) γίνεται βιώσιμο και σύντομα θα γίνει ανεξάρτητο!

Οι ΗΠΑ αναγκάζονται να έρθουν σε συμφωνία με το Ιράν (άλλοτε στον «άξονα του Κακού»), ώστε να ελέγξουν την κατάσταση. Αποκαθίλωσαν τον Μαλίκι (δεν αποδέχθηκε την απομάκρυνσή του, μιλώντας για πραξικόπημα και προσπαθώντας να κινήσει πιστές στρατιωτικές μονάδες, όταν η κυβέρνησή του δεν μπόρεσε ν' αντιμετωπίσει το ΙΚ). Ωστόσο, η σιίτικη κυριαρχία στο Ιράκ ελέγχεται πλέον σε μεγάλο βαθμό απ' το Ιράν (έχει στείλει δικούς του μαχητές, την περίφημη Δύναμη Κούντα, βραχίονα των Φρουρών της Επανάστασης για «εξωτερικές» επιχειρήσεις, που μαζί με την πολιτοφυλακή Μπασίτζ σταμάτησε το ΙΚ), που συμφώνησε με τις ΗΠΑ ν' «αδειάσει» τον Μαλίκι. Η ΑΑΗ απέσυρε την υποστήριξή της, ενώ και οι σιίτες θρησκευτικοί αρχηγοί τον κατηγορήσαν για βλάσφημο «γάντζωμα στην εξουσία»!

Τη θέση του πήρε ο -υποτίθεται μετριοπαθής- σιίτης Χαϊντέρ Αλ Αμπάντι, για να συστήσει κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» απ' όλες τις μειονότητες. Αν και οι Κούρδοι και κάποιοι σουνίτες προύχοντες φέρονται θετικοί (το ίδιο και η Σ. Αραβία, πράγμα σημαντικό, γιατί αποσυρόμενη απ' την οικονομική ενίσχυση του ΙΚ μπορεί ν' ανακόψει την ορμή του), το Ιράκ είναι σχεδόν βέβαιο πως θα τριχοτομηθεί και σίγουρα δεν θα έχει ποτέ πάλι την ίδια μορφή!

Με τη βοήθεια των αμερικανικών βομβαρδισμών, οι πεσμεργκά έχουν μάλλον ανακτήσει το φράγμα της Μοσού-

Grafik: KEYSTONE, Quelle: dpa

λης και πετύχει κάποιες νίκες. Ωστόσο, το ΙΚ δεν φαίνεται ν' αποδυναμώνεται. Διεύρυνε τον έλεγχό του στη Συρία, κερδίζοντας έδαφος στο Χαλέπι και κατακτώντας το τελευταίο προπύργιο του συριακού στρατού στη Ράκα. Μπορεί να επιτίθεται σε πολλά μέτωπα (από το Χαλέπι μέχρι τη Σουλεϊμάνιγια), δείχνοντας ότι δεν πρόκειται ν' αντιμετωπιστεί εύκολα παρά τη σύμπραξη ιμπεριαλιστών και τοπικών αρχουσών τάξεων.

Η επέμβαση του 2003 στο Ιράκ έδωσε το σύνθημα ανάκτησης της παγκόσμιας ηγεμονίας απ' τις ΗΠΑ με τα όπλα, ωστόσο η καπιταλιστική κρίση, οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, η άνοδος των ανταγωνιστών, ψαλίδισαν τα φτερά του αμερικανικού γίγαντα με τα πηλίνα πόδια. Στο Ιράκ επέβαλαν τη «λύση» τους (όχι βέβαια τη «δυτικού τύπου δημοκρατία»), χρειάστηκε όμως η συμφωνία με το Ιράν, ο ουσιαστικός διαμελισμός της χώρας - τελικά, απέτυχαν οδηγούμενες σε νέα επέμβαση και ακόμη μεγαλύτερη ισχυροποίηση του Ιράν! Η ντε φάκτο ύπαρξη κουρδικού κράτους, η διάρρηξη των συνόρων στην περιοχή θα οδηγήσουν σε γενικευμένη αστάθεια, επηρεάζοντας άμεσα τη Συρία, την Ιορδανία και βέβαια την Τουρκία (έχει στο έδαφός της το μεγαλύτερο κομμάτι του Κουρδιστάν και εκατομμύρια Κούρδους).

Η ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Μ. Ανατολή έχει αποτύχει: έχει καταστρέψει τις παλιές

δομές (όχι απόλυτα εχθρικές στις ΗΠΑ -το αντίθετο-, αλλά όχι απόλυτα ελεγχόμενες: Καντάφι, Άσαντ, Σαντάμ, Μόρσι), αλλά δεν τις έχει αντικαταστήσει με οτιδήποτε σταθερό. Στην οικονομική αδυναμία τους, οι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να στηρίξουν τα κατασκευασμάτα τους, επιζητώντας μόνο το πλιάτσικο, ενώ οι μακροχρόνιες στρατιωτικές επεμβάσεις έχουν υψηλό κόστος (σε χρήμα και αίμα) και ολόκληροι λαοί δεν αποδέχονται τη «δημοκρατία» τους, προτιμώντας ακόμα και το σκοταδιστικό ΙΚ για ν' αποτινάξουν τον ιμπεριαλιστικό ζυγό και τα ανδρείκελα των αρχουσών τάξεων. Ακόμα, η παγκόσμια «βεντάλια» των αντιπαράθεσεων (Ουκρανία, Ειρηνικός/Κίνα) υποχρεώνει τους ιμπεριαλιστές να βάζουν προτεραιότητες, ερχόμενοι σε κάποιους συμβιβασμούς.

Στη Μ. Ανατολή, οι επεμβάσεις των ΗΠΑ έχουν δυσχεράσει ακόμα και βασικούς συμμάχους τους. Η Σαουδική Αραβία δεν διανοείται την ενίσχυση του Ιράν, τη δυνατότητά του να παίζει το ρόλο-χωροφύλακα της Περσίας του Σάχη (ευσεβής πόθος των ΗΠΑ, αν και το Ιράν δεν υπόσχεται πολλά σ' αυτή την κατεύθυνση). Γι' αυτό εξάλλου ενίσχυσε το ΙΚ σαν αντίβαρο!

Το ίδιο ισχύει για το Ισραήλ, που εξακολουθεί ν' απειλεί το Ιράν (μη επανδρωμένο σκάφος καταρρίφθηκε πάνω απ' τις πυρηνικές εγκαταστάσεις της Να-

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Οι φασίστες ηττώνται, η κατάσταση γίνεται επικίνδυνη

τζάφ στο Ιράν) με μονομερή επίθεση, παρότι ικανοποιήθηκε απ' την επιβολή δικτατορίας στην Αίγυπτο με την άδεια των ΗΠΑ.

Τέλος, η αστάθεια επιτρέπει στην Τουρκία του Ερντογάν να συνεχίζει μια σχετικά ανεξάρτητη πολιτική, για την ανάδειξη της σε σημαντική περιφερειακή δύναμη, παρά τον πόλεμο των ΗΠΑ στον Ερντογάν. Οι επαφές της με Ρωσία και Ιράν, η επέμβαση της σε Συρία και Ιράκ (μέσω συμφωνιών με τους Κούρδους, ανεξάρτητα πόσο θα διαρκέσουν) και η επιθετική στάση της απέναντι στο Ισραήλ κινούνται στα όρια ανοχής των ΗΠΑ!

Η κρίση των ιμπεριαλιστών είναι τεράστια, παρά την στρατιωτική τους υπεροπλία, έχουμε όμως ταυτόχρονα μια μεγάλη υποχώρηση του εργατικού κινήματος. Ιδιαίτερα στη Μ. Ανατολή, η ανυπαρξία οργανωμένων μορφών του –ιδίαιτερα πολιτικών– έχει οδηγήσει τους λαούς, παρά τους αγώνες τους, να μετατρέπονται σε υποχείρια θρησκευτικών, εθνικιστικών ή ληστρικών συμμοριών. Είναι λυπηρό να βλέπεις χιλιάδες νέους, μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς στην Ευρώπη, να συμμετέχουν στις ισλαμιστικές ομάδες σε Συρία και Ιράκ, πολεμώντας «εναντίον των απίστων και αλλοεθνών» (πάντα όμως, ιδιαίτερα σήμερα, πρέπει να είναι κανείς τρομερά επιφυλακτικός στο τι παρουσιάζει η οργανωμένη μαζική προπαγάνδα και παραγωγή ψεμάτων των διεθνών ΜΜΕ, απόλυτα ελεγχόμενων απ' τους ιμπεριαλιστές). Ακόμα και νέα κορίτσια προσφέρονται να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των «πολεμιστών του Ισλάμ», συμμετέχοντας στο Τζιχάντ (ιερός πόλεμος). Αν μη τι άλλο, πρόκειται για μια τραγική αποτυχία του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη: αντί να οργανώσει τους καταπιεσμένους μετανάστες, αντί να υψώσει καθάρια καταδίκη των «δικών του» ιμπεριαλιστών, των βάναντων επεμβάσεων και των υποκριτικών «αξιών» τους –που για δεκαετίες ταπεινώνουν τους αραβικούς και μουσουλμανικούς πληθυσμούς–, παραλύει απ' την προπαγάνδα των νέων ιεραπόστολων του «δυτικού πολιτισμού», αφήνοντας το λαβωμένο αίσθημα αξιοπρέπειας των αράβων/μουσουλμάνων έρμαιο π.χ. του «διαδικτυακού πολέμου» των τζιχαντιστών.

Η πάλη για το ξεπέρασμα αυτής της κατάστασης είναι όρος επιβίωσης για την εργατική τάξη και τους λαούς, όσο οι εξεγέρσεις, οι αγώνες για αυτοδιάθεση, για κοινωνικά δικαιώματα, για ελευθερίες και χειραφέτηση, αργά και βασανιστικά θα δείχνουν στις μάζες τα όρια των τζιχαντιστών και των αρχουσών τάξεων, σπρώχνοντας τις να ξαναβρούν το κομμένο νήμα της σοσιαλιστικής επανάστασης. ■

Η φασιστική επίθεση

Από τα μέσα Αυγούστου, οι στρατιωτικές δυνάμεις της φασιστικής κυβέρνησης του Κιέβου εξαπέλυσαν μεγάλης κλίμακας εκστρατεία εναντίον των «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ. Ο στόχος ήταν ν' ανακαταλάβουν τις δύο πόλεις, επιβάλλοντας φασιστική καταστολή και εξολοθρεύοντας κάθε αντίσταση, φέρνοντας προ τετελεσμένων τη Ρωσία, ισχυροποιώντας τη θέση των ουκρανών φασιστών και προσφέροντας τη χώρα στο πιάτο των ιμπεριαλιστών.

Η κυβέρνηση του Κιέβου πιεζόταν από πολλούς παράγοντες να επιτύχει γρήγορα μια νίκη και να κλείσει το μέτωπο του εσωτερικού πολέμου.

Καταρχάς, από την επιδείνωση της οικονομικής κρίσης. Στα πλαίσια του βάρβαρου διετούς σχεδίου του ΔΝΤ, για να πάρει τα υπεσχημένα 17 δις (που δεν είναι παρά ένα μικρό μέρος αυτών που χρειάζεται), έχει αρχίσει να παίρνει δρακόντεια μέτρα. Μάλιστα, η λήψη ορισμένων (και προς το παρόν «ανώδυνων») μέτρων –προϋπόθεση για τα 3,2 δις της πρώτης δόσης και το 1,4 δις της δεύτερης– οδήγησε σε μίνι κυβερνητική κρίση, όπου στην πρόταση δυσπιστίας του ακροδεξιού Σβόμποντα 16 βουλευτές ψήφισαν υπέρ, μόνο 109 κατά και οι υπόλοιποι 325 απείχαν. Συνεπώς, η ψήφιση και πολύ περισσότερο η εφαρμογή των μέτρων απαιτεί μια νέα βουλή (προς το παρόν λειτουργεί η παλιά του εκδιωγμένου Γιανουκόβιτς) και κυρίως τη συντριβή των αντιφασιστικών δυνάμεων και την «ενσωμάτωση» των ανατολικών περιοχών στην Ουκρανία.

Δεύτερο, από τις στρατιωτικές αναγκαιότητες. Η φασιστική κυβέρνηση θα μπορούσε να πραγματοποιήσει μια μεγάλη εκστρατεία μόνο προτού έρθει ο χειμώνας, που –στην καλύτερη περίπτωση γι' αυτήν– θα επέβαλε μια αποτελεσματική των επιχειρήσεων.

Τρίτο, παρά τη σαρωτική επικράτηση του προέδρου Ποροσένκο στις πρόσφατες εκλογές και την ανάληψη κρατικών θέσεων στις δυτικές περιοχές από τους ακροδεξιούς του Σβόμποντα ή τους φασίστες του Δεξιού Τομέα –και τη συνακόλουθη τρομοκρατία που εξαπολύουν–, η φασιστική κυβέρνηση του Κιέβου δεν σταθεροποιείται και λόγω των αφόρητων συνεπειών της κρίσης και των μέτρων και λόγω του πολέμου. Το τελευταίο εκφράζεται και από τις μαζικές λιποταξίες ουκρανών στρατιωτών (και όχι μόνο) αλλά και από την άρνηση να πολεμήσουν και κυρίως την άρνηση των εφέδρων που κλήθηκαν να καταταγούν. Ουσιαστικά, η νεοσύστατη Εθνοφρουρά και ομάδες όπως το Τάγμα του Αζόφ, δηλαδή οι ένοπλοι φασίστες, είναι οι μόνες αξιόπιστες δυνάμεις του ουκρανικού στρατού, μαζί με ορισμένες ειδικές μονάδες.

Έτσι, η κυβέρνηση του Κιέβου πιεζόταν να ξεμπερδέψει αρκετά γρήγορα με τους αντιφασίστες των ανατολικών περιοχών. Αυτό την οδήγησε να συγκεντρώσει όσες δυνάμεις μπορούσε και να προχωρήσει σε εσπευσμένη στρατιωτική επιχείρηση, που το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ήταν η βαρβαρότητα εναντίον του πληθυσμού.

Στρατιωτικές ήττες για τους φασίστες

Οι φασίστες βρέθηκαν έξω από το Ντονέτσκ (βιομηχανική πόλη με 1 εκ. κατοίκους) και το Λουγκάνσκ (400.000 κάτοικοι), ενώ ταυτόχρονα επιχείρησαν να διασπάσουν τις αντιφασιστικές δυνάμεις των δύο πόλεων, διεισδύοντας ανάμεσά τους. Έτσι, άρχισαν να βομβαρδίζουν τον άμαχο πληθυσμό με πυροβολικό και αεροπορικές επιδρομές, κόβοντας συνάμα το ρεύμα, το νερό και το τηλέφωνο. Οι καταστροφές ήταν εκτεταμένες, τα νοσοκομεία σταμάτησαν να λειτουργούν, ανθρακωρύχοι θάβονταν ζωντανόι, παιδάκια δημοτικών σχολείων τινάζονταν στον αέρα... Επί μια βδομάδα, τα δυτικά μέσα ενημέρωσης θριαμβολογούσαν για τις επιτυχίες του ουκρανών φασιστών. Και ξαφνικά σιώπησαν.

Είτε λόγω της ηλιθιότητας των φασιστών είτε λόγω της ικανότητας των αντιφασιστικών δυνάμεων (που φαίνεται πλέον να κρατούν αποστάσεις από τον Πούτιν, τα σχέδιά του και τους εκλεκτούς του ουκρανούς ολιγάρχες) είτε ως συνδυασμός και των δύο, η εκστρατεία των φασιστών φαίνεται ότι κατέληξε σε πανωλεθρία. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις 26 Αυγούστου ο

Πούτιν συμβούλευε τις αντιφασιστικές δυνάμεις ν' ανοίξουν ανθρωπιστικές διόδους για ν' απεγκλωβιστούν οι ουκρανοί στρατιώτες και να μπορέσουν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις της Νοβορωσίας (Νέα Ρωσία – οι νότιες περιοχές της Ουκρανίας) έφταναν έξω απ' τη Μαριούπολη, ανοίγοντας ένα νέο και επιτυχημένο μέτωπο στον νότο.

Επικίνδυνη κατάσταση

Στις 25 Αυγούστου η Μέρκελ επισκέπτεται εσπευσμένα το Κιέβο για να τονώσει ηθικά την κυβέρνηση. Στις 26, ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ, Ρασμούσεν, γανγίζει ότι το ΝΑΤΟ πρέπει ν' αναδιοργανώσει τη δύναμη ταχείας επέμβασης, ώστε αυτή να αναπτύσσεται άμεσα και όχι σε μερικές εβδομάδες, και να αναπτύξει βάσεις και στρατό στην Ανατολική Ευρώπη και στις ευρωπαϊκές πρώην περιοχές της ΕΣΣΔ, για να προστατέψει την ελευθερία των τελευταίων. Ο Ποροσένκο αναγκάζεται να συναντηθεί με τον Πούτιν δύο φορές (στις 26 και 28 Αυγούστου), από και που δεν ήθελε να τον δει ούτε ζωγραφιστό, ενώ το φασιστόμοτρο, ο ουκρανός πρωθυπουργός και τσιράκι των αμερικανών, ο Πάτσενιουκ, αναστενάζει με απελπισία μπροστά στα μικρόφωνα, όπου «αποκάλυπτε», για ακόμη μια φορά, εισβολή(!) ρωσικών στρατευμάτων στο έδαφος της Ουκρανίας.

Η συντριπτική, καθώς φαίνεται, ήττα των φασιστών στον πόλεμο της Ουκρανίας, αλλάζει τα δεδομένα για τους ιμπεριαλιστές και κάνει την κατάσταση ιδιαίτερα επικίνδυνη, πολύ περισσότερο μετά την προσωρινή αποτυχία τους στο μέτωπο της Βενεζουέλας και στο βόρειο Ιράκ με την επέλαση του Ισλαμικού Κράτους.

Μέχρι στιγμής, και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και η Ρωσία είχαν περιοριστεί στην οικονομική και στρατιωτική/υλική ενίσχυση των αντιμαχόμενων δυνάμεων και στην επιβολή κυρώσεων. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ιαπωνία) επέβαλαν εμπορικούς περιορισμούς στους ρωσικούς τομείς του πετρελαίου και της αμυντικής βιομηχανίας και κυρίως στην κίνηση κεφαλαίων προς τη Ρωσία. Πρόσφατα ο Πούτιν αναγκάστηκε να χρηματοδοτήσει δύο ρωσικές τράπεζες με 5 δις δολάρια για να μην χρεοκοπήσουν. Οι Ρώσοι επέβαλαν εμπορικό εμπόριο σε ευρωπαϊκά αγροτικά προϊόντα, ενώ άρχισαν να υπαινίσσονται «δυσκολίες στη ροή φυσικού αερίου προς την Ευρώπη τον προσεχή χειμώνα».

Τώρα όμως η κατάσταση έχει αλλάξει. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές είναι υποχρεωμένοι να σώσουν τους εκλεκτούς τους στην Ουκρανία, γιατί είναι αδύνατο να τη χάσουν. Ή θα αναβαθμίσουν το οικονομικό εμπόριο προς τη Ρωσία, κινδυνεύοντας όμως να βυθίσουν την Ε.Ε. σε βαθιά κρίση με απρόβλεπτες εξελίξεις –ειδικά αν κοπεί ή μειωθεί η ροή ρωσικού φυσικού αερίου, και ενώ η Γιούροστατ ανακοίνωσε ότι η ΕΕ ξαναπαίρνει σε ύφεση–, ή θα αναγκαστούν να προχωρήσουν σε ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων και σ' έναν απευθείας πόλεμο με τη Ρωσία. Ακόμη κι αν υπάρξει μια προσωρινή «ανάπαυλα» ή «ασταθής ισορροπία», οι δυτικοί ιμπεριαλιστές είναι αδύνατον να αποδεχθούν μια λύση του ουκρανικού ζητήματος με τους σημερινούς συσχετισμούς και τον Πούτιν να έχει το πάνω χέρι. Η κρίση τους τους επιβάλλει αφενός να ξεμπερδέψουν με τον ανταγωνισμό των BRICS και αφετέρου να λεηλατήσουν τον πλούτο των τελευταίων. Συνεπώς, η κατάσταση γίνεται τρομακτικά επικίνδυνη, όχι μόνο για το ουκρανικό ή το ευρωπαϊκό αλλά για το παγκόσμιο προλεταριάτο, για την ίδια την ανθρωπότητα.

ΗΠΑ – ΜΙΖΟΥΡΙ

Ακήρυχτος πόλεμος σε φτωχούς και μετανάστες

Η αστυνομική δολοφονία του 18χρονου αфроαμερικανού Μάικλ Μπράουν στις 9 Αυγούστου στο Φέργκιουσον του Μιζούρι πυροδότησε την οργισμένη έκρηξη των φτωχών ενάντια σε μια εξουσία που τους αντιμετωπίζει σαν τον χειρότερο εχθρό.

Οι ΗΠΑ παραμένουν ακόμη η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη. Όμως έχουν και το μεγαλύτερο εξωτερικό χρέος (17 τρις δολάρια) και πολλές Πολιτείες τους χρεοκοπούν, ενώ ο ανταγωνισμός των BRICS μεγαλώνει απειλητικά. Οι προσπάθειες των αμερικάνων ιμπεριαλιστών ν' ανακόψουν αυτή την εξέλιξη κατά βάση απέτυχαν, παρά την χρησιμοποίηση τεράστιων μέσων («παγκοσμιοποίηση», Νέα Τάξη Πραγμάτων, «αντιτρομοκρατικός πόλεμος» μετά την 11^η Σεπτέμβρη κ.α.). Σήμερα, μπροστά στη νέα όξυνση της κρίσης, ξαναεμφανίζονται ιδιαίτερα επιθετικοί, αποφασισμένοι να στηριχτούν στο κύριο τους πλεονέκτημα, την στρατιωτική υπεροπλία. Αφού διέλυσαν Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη και εν μέρει τη Συρία, υποδαυλίζουν και οργανώνουν τον πόλεμο στην Ουκρανία, στηρίζουν το Ισραήλ που δολοφονεί εν ψυχρώ τους Παλαιστίνιους και τη στυγνή δικτατορία στην Αίγυπτο, σιγοντάρουν την Ιαπωνία ενάντια στην Κίνα, χαιρετίζουν ή επιχειρούν πραξικοπήματα από την Ταϊλάνδη ως τη Βενεζουέλα, αυξάνουν διαρκώς τις στρατιωτικές τους δαπάνες. Ταυτόχρονα, η σταδιακή κατάργηση της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης» (ή «τυπωμένο χρήμα», βασικό μέσο άμεσης αντιμετώπισης των κινδύνων κατάρρευσης της οικονομίας μετά την κρίση του 2007-08), «παγώνει» την οικονομία, φέρνοντας μεγαλύτερη ανεργία, εξώσεις, επιθέσεις στους μισθούς, απολύσεις.

Όλα τα συστατικά του «μίγματος» προοιωνίζουν εξέγερση. Δεν είναι τυχαία η αναζωπύρωση των αγώνων τα τελευταία χρόνια (αντιπολεμικές διαδηλώσεις, καταλήψεις δημοσίων κτηρίων από δημόσιους υπαλλήλους, το κίνημα "Occupy Wall Street", ο νικηφόρος αγώνας – με απεργία διαρκείας – των εργαζομένων στα fast food, διαδηλώσεις μεταναστών, εκλογή ριζοσπαστικής αριστερής δημοτικής συμβούλου στο Σιάτλ κ.α.). Οφείλεται στη μεγάλη πίεση που δέχεται η εργατική τάξη και η νεολαία, που αντιμετωπίζουν την κατακρήμνιση των πραγματικών μισθών στα επίπεδα του 1970, μόνιμη ανεργία (ειδικά η έγχρωμη νεολαία), χιλιάδες εξώσεις, έλλειψη ασφάλισης-υγείας-εκπαίδευσης ή και πιο βασικών υπηρεσιών (π.χ. κόψιμο νερού για χρέη στο Ντιτρόιτ) – και, για πολλά εκατομμύρια, ακόμα και επαρκούς τροφής.

Αυτή η πραγματικότητα «αντιμετωπίζεται» όλο και περισσότερο με ένα γιγάντιο αστυνομικό κράτος, που στρατιωτικοποιείται ραγδαία. Κυρίως τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν μοιραστεί βαριά όπλα αξίας 4,3 δις δολαρίων στην αστυνομία και την Εθνοφρουρά (κληρωτοί, που διοικούνται όμως από τον ομοσπονδιακό στρατό): άρματα μάχης, τηλεκατευθυνόμενα αεροπλάνα, βαριά πυροβόλα κ.λπ. Η αστυνομία λαμβάνει στρατιωτική εκπαίδευση από Ισραηλινούς, ιδιαίτερα επικεντρωμένη στην καταστολή ταραχών σε πόλεις, σύμφωνα με το νέο δόγμα «επίθεση σε μεγάλες πόλεις» (παρόμοια εκπαίδευση λαμβάνει ελληνική ταξιαρχία στο Κιλκίς).

Παράλληλα, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές εξασφαλίζουν για τους μισθοφόρους τους πλήρη ατιμωρησία. Είτε για την δράση τους σε άλλες χώρες είτε στο εσωτερικό, όπου σε πάμπολλες περιπτώσεις αστυνομικοί και εθελοντές «φρουροί», που ξυλοκοπούν, πυροβολούν και σκοτώνουν άοπλους – κυρίως έγχρωμους – αθρώνονται στα δικαστήρια. Γι' αυτό το 65% των Αφροαμερικανών δηλώνει πως δεν εμπιστεύεται την αστυνομία.

Έκρηξη στο Φέργκιουσον

Το Φέργκιουσον είναι μια μικρή επαρχιακή πόλη (21 χιλ. κατοίκοι, το 70% έγχρωμοι). Η συντριπτική πλειοψη-

φία των αστυνομικών είναι και εδώ λευκοί (75% στις πόλεις, 87,5% στην επαρχία γενικά). Ο 18χρονος, που κατηγορούνταν ότι έκλεψε ένα πακέτο τσιγάρα, ενώ ήταν σε απόσταση αρκετών μέτρων από τον αστυνομικό, άοπλος, τραυματισμένος, γονατισμένος και με σηκωμένα χέρια, εκτελέστηκε εν ψυχρώ με συνολικά 6 σφαίρες, οι 2 στο κεφάλι. Είχε προηγηθεί στις 17 Ιούλη, στη Νέα Υόρκη, ο στραγγαλισμός του έγχρωμου Έρικ Γκάρνερ από αστυνομικούς, κατά τη διάρκεια ελέγχου: τον είχαν ακινητοποιήσει χωρίς να μπορεί ν' ανασάνει, παρότι τους φώναζε ότι έχει άσθμα, με αποτέλεσμα να εκπνεύσει.

Η αντίδραση των κατοίκων στο Φέργκιουσον ήταν άμεση, με μαζικές διαδηλώσεις, όπου τον τόνο μάλλον έδινε το σύνθημα "hands up – don't shoot" («χέρια ψηλά – μην πυροβολείτε»). Καταγγελίες για «βανδαλισμούς» έδωσαν την «αφορμή» για: α) Να κηρυχτεί απαγόρευση της κυκλοφορίας από 12 το βράδυ έως 5 το πρωί. β) Η αστυνομία να δρα με κτηνώδη βιαιότητα απέναντι σε οποιονδήποτε διαδηλωτή. γ) Να γίνονται δεκάδες συλλήψεις αδιακρίτως, συμπεριλαμβανομένων δημοσιογράφων, φωτογράφων, ακόμη και υπερήλικων. δ) Να «κατέβει» στην πόλη η Εθνοφρουρά με άρματα μάχης και πλήρη στρατιωτικό εξοπλισμό.

Υπήρξαν πολλοί τραυματίες, κάποιοι από πλαστικές σφαίρες, ενώ δολοφονήθηκε κι ένας επιπλέον 25χρονος έγχρωμος. Οι αστυνομικοί, ως συνήθως, ισχυρίστηκαν πως τους επιτέθηκε με μαχαίρι, όμως βίντεο από κινητό τηλέφωνο τους διαψεύδει παταγωδώς. Στην κηδεία του 18χρονου (μετά από 3 νεκροψίες) μαζεύτηκαν πολλές χιλιάδες κόσμοι, ενώ 48 ώρες πριν χιλιάδες διαδήλωσαν στη Νέα Υόρκη για τη δολοφονία του Γκάρνερ.

Για 15 μέρες, το Φέργκιουσον έμοιαζε με «Ουκρανία». Ήταν τόσο έντονες οι εικόνες στρατιωτικοποίησης (που εσκεμμένα προβάλλονταν διαρκώς, για να φοβίζουν και να τρομοκρατούν τις μάζες παγκόσμια), ώστε σχολιάστηκαν αρνητικά όχι μόνο από τον γ.γ. του ΟΗΕ, Μπαν Κι-μούν, αλλά και από τον... πραξικοπηματία στρατηγό Σίσι της Αιγύπτου(!), ενώ καυτηριάστηκαν από το Συμβούλιο της Ευρώπης. Φυσικά, ο καθένας απ' αυτούς έχει δικούς του λόγους και συμφέροντα, δεν κόπτεται για τα δημοκρατικά δικαιώματα. Η Διεθνής Αμνηστία έστειλε για πρώτη φορά παρατηρητές σε τέτοια «σύγκρουση».

Η αμερικάνικη κοινωνία βράζει. Μπορεί ένα ολόκληρο σύστημα χρηματιστών, ΜΜΕ, αστυνομίας, στρατού και ακροδεξιών να κάθεται στο σβέρκο της, όμως οι αντιδράσεις συνεχώς πληθαίνουν. Και την ίδια ώρα που το σιδηρόφραχτο καθεστώς της πλούσιας ελίτ δολοφονεί στους δρόμους, τα ΜΜΕ μέμφονται τους διαδηλωτές επειδή δήθεν βεβήλωσαν το πασιφιστικό μήνυμα του μαύρου ηγέτη Μάρτιν Λούθερ Κινγκ(!), προσπαθώντας να ευνοήσουν κάθε πρόοδο στη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών.

Η υπεραντιδραστική στρατιωτικοποίηση του κράτους και της πολιτικής ζωής βγάζει στην επιφάνεια και όλες τις σάπιες ιδεολογίες της ακροδεξιάς, των ρατσιστών της Κου Κλουξ Καν, των αρρωστημένων, θρησκόπληκτων φανατικών κ.α., με πολιτικό εκπρόσωπο το Κόμμα του Τσαγιού (Tea Party), την άκρα δεξιά των Ρεπουμπλικάνων και όχι μόνο. Αυτή η ακροδεξιά άνοδος οξύνει ή τρέφει και την ανάλυση των γεγονότων στη βάση του «Χτυπούν οι Λευκοί τους Μαύρους» – αφού σχεδόν όλοι οι αστυνομικοί είναι λευκοί και σχεδόν όλα τα θύματα έγχρωμοι.

Αυτό είναι μια πλευρά της αλήθειας. Οι έγχρωμοι παραμένουν το πιο καταδικασμένο τμήμα του αμερικάνικου προλεταριάτου. Όμως, επί της ουσίας, αυτοί που χτυπιούνται είναι οι φτωχοί (που η μεγάλη πλειοψηφία τους είναι έγχρωμοι). Συμφέρον και προοπτική των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών μαζών είναι να ενωθούν στον αγώνα κατά της φτώχειας, χωρίς τους φυλετικούς διαχωρισμούς που σπέρνει το καθεστώς και η ακροδεξιά («μπορεί να είσαι φτωχός αλλά είσαι λευκός» κ.λπ.).

Εξάλλου, η δημιουργία ενός ριζοσπαστικού κινήματος μέσα στις ΗΠΑ, που θα πολεμήσει ταξικά για τη σωτηρία των εργαζομένων και των φτωχών, θα βοηθήσει τα λαϊκά κινήματα σ' όλο τον πλανήτη ν' αντιμετωπίσουν το νέο γύρο αυξημένης επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα των ΗΠΑ, που εγκυμονεί ολέθριους κινδύνους για την ανθρωπότητα.

στον κόσμο...

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

3 εκλεγμένοι αντιπρόσωποι του Εθνικού Σωματίου Μεταλλεργατών (NUMSA) δολοφονήθηκαν στις 6 Αυγούστου. Ακολουθούν τα σημαντικότερα σημεία ανακοίνωσης του NUMSA:

«Το NUMSA καταγγέλει μία, όπως όλα δείχνουν, προμελετημένη δολοφονία... στην πόλη Isithebe της επαρχίας Kwa Zulu-Natal. Ο γραμματέας της εκεί τοπικής, Njabulo Ndebele, οι βοηθοί του Sibonelo Ntuli και Ntobeko Marhumulo, δολοφονήθηκαν στο σπίτι ενός εκ των παραπάνω...»

Είμαστε εξαιρετικά θορυβημένοι από τη δολοφονία... Ο θάνατός τους μας στερεί τρία από τα καλύτερα στελέχη και τρεις βιοπαλαιστές εργάτες από τις οικογένειές τους. Διατηρώντας πάντα το δικαίωμά μας στην υπεράσπιση και προστασία των μελών μας, τους καλούμε να παραμείνουν ψύχραιμοι και να επιτρέψουν τις έρευνες της αστυνομίας. Ζητούμε οποιοσδήποτε έχει πληροφορίες να απευθυνθεί στην αστυνομία. Απαιτούμε από την ηγεσία της αστυνομίας να προχωρήσει στη σύλληψη των δραστών, ώστε ν' αντιμετωπίσουν τη δικαιοσύνη. Εκφράζουμε τα εγκάρδια συλλυπητήριά μας στις οικογένειες των συντρόφων μας... Υποσχόμαστε να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη των νεκρών συντρόφων μας συνεχίζοντας το έργο τους, με πίστη στα ιδανικά για τα οποία πάλευαν. Γνωρίζουμε πως οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και του NUMSA θα αντιμετωπίζουν παρόμοια περιστατικά όσο θα εφαρμόζουμε τις θέσεις του Ειδικού Εθνικού Συνεδρίου για την οικοδόμηση του Εναλλακτικού Κινήματος για τον Σοσιαλισμό...»

Οι δράστες θα μπορούσαν να έχουν πληρωθεί από εργοδότες, με δεδομένη τη μαχητική δράση του NUMSA (είναι το μεγαλύτερο σωματείο με 442.000 μέλη). Ή να προέρχονται από το φιλοκυβερνητικό και εργοδοτικό σωματείο NUM, λόγω της υποστήριξης του NUMSA στο σωματείο AMCU (που πραγματοποίησε τη νικηφόρα πολύμηνη απεργία των μεταλλωρύχων) ή της γενικότερης σύγκρουσης για τον έλεγχο της Γενικής Συνομοσπονδίας (CoSATU). Τέλος, θα μπορούσαν να προέρχονται από το κυβερνητικό Εθνικό Αφρικανικό Κονγκρέσο (ANC), λόγω της συμβολής του NUMSA στη δημιουργία ενός αριστερού φορέα σε αντιπαράθεση με το ANC.

Σε κάθε περίπτωση, ηθικός αυτουργός είναι οι καπιταλιστές, που στη Νότια Αφρική έχουν αποδείξει πάμπολλες φορές (και πριν δυο χρόνια, με την αποτρόπαιη σφαγή της Μαρικάνα), ότι δεν διστάζουν να αιματοκυλίσουν την εργατική τάξη. Ας μην ξεχνούν όμως ότι είναι η εργατική τάξη που στο τέλος θα νικήσει, όπως πάνω στη ματωμένη γη της Μαρικάνα οι μεταλλωρύχοι ανακοίνωσαν την τελική νίκη τους!

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Φρίκη προκαλεί έρευνα της Εθνικής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΕΑΔ) για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ανήλικων μεταναστών στη Νήσο των Χριστουγέννων και στο νησί Ναουρού (παλιότερα Νήσος της Χαράς), όπου εκδηλώθηκαν τους τελευταίους 15 μήνες 128 περιπτώσεις αυτοτραυματισμού. 23 παιδιά αποπειράθηκαν να αυτοτραυματιστούν από 1 ως 16 φορές! Μόλις τα παιδιά έφταναν στα στρατόπεδα, τους έπαιρναν γυαλιά, ακουστικά, ακόμη και φάρμακα που έφερναν μαζί τους. Τα περισσότερα βρέφη και νήπια πάσχουν από αναπνευστικές ή εντερικές λοιμώξεις, ενώ πολύ συχνές είναι οι παθήσεις λόγω ανθυγιεινών συνθηκών διαβίωσης. Πολλά παιδιά παρουσιάζουν μετατραυματικό στρες, με εφιάλτες, βραδινή ενούρηση, τραύλισμα, άρνηση τροφής. Καταγγέλλεται ακόμη ανάρμοστη συμπεριφορά φρουρών προς έφηβες και σεξουαλικές επιθέσεις. Στα παιδιά δημιουργείται αίσθημα απελπισίας, λόγω της χωρίς όρια κράτησής τους, που τα οδηγεί στην παραίτηση, ακόμη και στην άρνηση συζήτησης με επισκέπτες/επιθεωρητές της ΕΕΑΔ.

Υπό την πίεση των αποκαλύψεων, ο υπουργός Μετανάστευσης Σκοτ Μόρισον ανακοίνωσε την παραχώρηση προσωρινών αδειών παραμονής σε 150 παιδιά κάτω των 10 ετών. Δήλωσε πως «δεν γνωρίζει» αν ζητήθηκε ν' αλλοιωθούν στοιχεία της έκθεσης, όπως κατήγγειλε η ΕΕΑΔ. Όμως 331 παιδιά θα παραμείνουν στα δύο στρατόπεδα, αφού ο Μόρισον και ο πρωθυπουργός Άμπωτ εμφανίζονται ανυποχώρητοι στην αλλαγή (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής. Σύμφωνα με τον Μόρισον, οποιαδήποτε «υποχώρηση» στη λειτουργία των στρατοπέδων θα... ενθάρρυνε ανθρώπους να βάζουν τα παιδιά τους σε σκάφη με κατεύθυνση την Αυστραλία!

Αργεντινή

Στάση πληρωμών, ριζοσπαστικοποίηση, ενίσχυση των τροτσκιστών

Για τα λυσσασμένα ελληνικά ΜΜΕξαπάτησης, η Αργεντινή οδηγήθηκε σε μια «χρεοκοπία με απροσδιόριστες συνέπειες». Οι δηλώσεις των κυβερνητικών στελεχών στην ελληνική Βουλή και στα ΜΜΕ ξεπέρασαν κάθε όριο ψεύδους, εξαπολύοντας μια πραγματικά γκεμπελική προπαγάνδα. Μία και μόνο δήλωση του Άδωνι Γεωργιάδη δείχνει τον παροξυσμό των χρεοκοπημένων της συγκυβέρνησης και της ελληνικής μπουρζουαζίας: «Λέτε να βουτήξουμε στη θάλασσα με τους καρχαρίες και να το παίζουμε ήρωες. Κρατήσαμε τη χώρα στην Ευρωζώνη και αυτή η χώρα που κρατήσαμε, που εσείς (ο ΣΥΡΙΖΑ) τη λέτε εξαθλιωμένη, έχει σήμερα τριπλάσιο κατά κεφαλήν εισόδημα απ' τη χώρα που έχετε ως πρότυπο (την Αργεντινή)».

Τι έγινε πραγματικά στην Αργεντινή; Πρόκειται ουσιαστικά για μια στάση πληρωμών, που αφορά μόνο ένα μικρό μέρος του δημόσιου χρέους. Το κυριότερο: δεν βασίζεται σε έλλειψη μέσων πληρωμής, αλλά σ' έναν πρωτοφανή οικονομικό και πολιτικό ιμπεριαλιστικό εκβιασμό. Πρόσφατη απόφαση δικαστηρίου των ΗΠΑ κρατάει ακινητοποιημένα τα «ληγμένα» (έτομα προς ανταλλαγή) ομόλογα, εκβιάζοντας την Αργεντινή να συμφωνήσει με τους «γύπες», δηλαδή με τα κερδοσκοπικά funds: οι «γύπες», όντας το 1% του 7% των πιστωτών που έμειναν εκτός της προηγούμενης αναδιάρθρωσης του αργεντινικού χρέους, ζητούν αποπληρωμή ολόκληρης της ονομαστικής αξίας των ομολόγων που κατέχουν (το υπόλοιπο 93% των πιστωτών δέχτηκε «κούρεμα»), επιδιώκοντας υπερκέρδη ως και 1.600%! Η κυβέρνηση Κίρχερ δεν μπορεί να το αποδεχτεί αυτό, για οικονομικούς και πολιτικούς λόγους (δρα-

ματική αύξηση του χρέους, άνοδος εργατικού κινήματος). Στις 19/8, έστειλε στο Κογκρέσο σχέδιο νόμου για ν' αλλάξει η διαδρομή πληρωμής του χρέους προς τράπεζα της πρωτεύουσας Μπουένος Άιρες αντί της προηγούμενης στη Νέα Υόρκη.

Άλλες όμως είναι οι πιο ενδιαφέρουσες εξελίξεις στη λατινοαμερικάνικη χώρα. Παρότι η κυβέρνηση προσπαθεί ν' ανακόψει τη γενικευμένη δυσάρεσκεια για τη χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης, με διάφορες «παρεμβάσεις» (15νθήμερο πάγωμα των εξαγωγών βοδινού κρέατος για να πέσουν οι τιμές στην εγχώρια αγορά κ.α.), αντιμετωπίζει ορμητικούς αγώνες και μια σημαντική ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος.

Ενώσω γράφονται αυτές οι γραμμές, έληξε με μεγάλη επιτυχία η τρίτη φετινή πανεθνική γενική απεργία, με αιτήματα το σταμάτημα των απολύσεων στη βιομηχανία, την κατάργηση της εκ περιτροπής εργασίας, αυξήσεις μισθών πάνω απ' τον πληθωρισμό, αύξηση επιδόματος τέκνου. Η απεργία επιβλήθηκε από το τελευταίο κύμα σκληρών αγώνων στη βιομηχανία. Παρότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κατάφερε να κρατήσει ακινητοποιημένες δύο απ' τις πέντε συνμοσπονδίες εργατών (υπό περονική ηγεσία), πάνω από 85% της οργανωμένης εργατικής τάξης συμμετείχε. Προκηρυγμένη απ' τις τρεις αντιπολιτευόμενες συνμοσπονδίες, η απεργία είχε επίκεντρο τις μεταφορές και τη βιομηχανία. Καμία σιδηροδρομική γραμμή δεν λειτούργησε, η πλειοψηφία της αυτοκινητιστικής βιομηχανίας πάγωσε, όπως και πολλοί άλλοι κλάδοι (τράπεζες, λιμάνια, αεροδρόμια).

Με αιχμή τους βιομηχανικούς εργάτες, με αγώνες και συγκρούσεις που ξεσπούν καθημερινά σε δεκάδες μικρούς και

μεγάλους χώρους εργασίας, είναι σε εξέλιξη μια διαρκής αναζήτηση για την ενοποίηση των αγώνων, για τη δημιουργία ενός «μόνιμου κέντρου αγώνα», αντίβαρο στην υπονόμευση και διάσπαση της περονικής γραφειοκρατίας. Οι εργαζόμενοι και εκλεγμένοι συνδικαλιστές στην ομοσπονδία SMATA (βλ. Εργατική Πάλη Ιουλίου-Αυγούστου) συμπληρώνουν τρεις μήνες αγώνα ενάντια στην απόλυση 200 εργαζομένων και την προσπάθεια «αποκεφαλισμού» της Εργοστασιακής Επιτροπής, η οποία αντιπολιτεύεται την ηγεσία της ομοσπονδίας. Στην τυπογραφική Donnelley, οι εργαζόμενοι κατέλαβαν το εργοστάσιο έπειτα απ' την ανακήρυξη πτώχευσης της εταιρείας και το λειτουργούν μόνοι τους. Κύριο αίτημα τους είναι να εθνικοποιηθεί το εργοστάσιο κάτω από εργατικό έλεγχο και να μπει στην υπηρεσία της τοπικής κοινωνίας (τύπωμα σχολικών βιβλίων, εφημερίδων, περιοδικών κ.λπ.), χωρίς να χαθεί καμία θέση εργασίας. Στην αυτοκινητοβιομηχανία Lear, περισσότερο από δύο χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν έξω από το εργοστάσιο στις 22 Αυγούστου, στην έκτη κατά σειρά «Εθνική Ημέρα Αγώνα», διεκδικώντας την άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων, την υπεράσπιση της Εργοστασιακής Επιτροπής, την απάντηση στην γραφειοκρατική ηγεσία του SMATA που οργάνωσε μια εντελώς παράνομη και κατάπτυστη «συνέλευση» στο εργοστάσιο της εταιρείας στο Pacheco, περιφρουρούμενη από 1.500 αστυνομικούς!

Οι αγώνες αυτοί πλαισιώνονται από δεκάδες κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις, φοιτητές, μαθητές κ.λπ. και εφαρμόζουν ριζοσπαστικές μορφές πάλης (συνελεύσεις, συντονιστικά, κλεισίματα εθνικών οδών, μαχητικές διαδηλώσεις κ.α.) ανεβάζ-

ζοντας το ηθικό του βιομηχανικού προλεταριάτου και παραδειγματίζοντας ολόκληρη την εργατική τάξη. Σ' αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν οι τροτσκιστικές δυνάμεις (με πιο σημαντικό το Μέτωπο Αριστεράς και Εργαζομένων FIT (με τις οργανώσεις PTS, PO και IS), το NMAS κ.α.), που έχουν δυναμώσει σημαντικά την παρουσία τους, κερδίζουν μεγάλα εκλογικά ποσοστά, επηρεάζουν πλέον αρκετά πλατιές εργατικές μάζες, εμφανιζόμενες δυναμικά στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό με αυτόνομο λόγο και δράση, βάζοντας το ζήτημα της διαγραφής του χρέους, των εθνικοποιήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο κ.α. Η Clarín, η μεγαλύτερη αστική εφημερίδα, μας πληροφορεί για τον ρόλο τους την επομένη της απεργίας: «Άλλη μια ανεκτίμητη υποστήριξη για την επιτυχία της απεργίας έφτασε στα συνδικάτα μέσω των πικετοφοριών που πραγματοποίησαν το PO, το PTS και άλλα κόμματα της Αριστεράς σε διαφορετικά σημεία πρόσβασης στο Μπουένος Άιρες και στην περιφέρεια, επιβάλλοντας σε εργαζόμενους των κλάδων που δεν απήργησαν να μην φτάσουν στους τόπους εργασίας τους».

P. B.

Προεδρικές εκλογές στην Τουρκία

Απόλυτος κυρίαρχος του παιχνιδιού ο Ερντογάν

Το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών της Τουρκίας, στις 10/08, μπορεί να μην αποτέλεσε έκπληξη, αλλά σίγουρα αποτελεί ένα γεγονός μεγάλης πολιτικής σημασίας, ιδιαίτερα για την περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Στην πρώτη εκλογή προέδρου απευθείας από τον λαό, ο Ερντογάν νίκησε άνετα, συγκεντρώνοντας το 52% των ψήφων έναντι 37% του υποψήφιου του κεμαλικού Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος και περίπου 10% των εθνικιστών. Είναι μάλιστα η δεύτερη εκλογική μάχη που κερδίζει σε έναν χρόνο (είχαν προηγηθεί και οι δημοτικές εκλογές, όπου οι περισσότεροι υποψήφιοι του AKP - Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, το κόμμα του Ερντογάν - επικράτησαν με χαρακτηριστική άνεση).

Για το εσωτερικό της Τουρκίας, η εκλογή Ερντογάν σημαίνει ότι το σχέδιό του για την «αναμόρφωση» της χώρας θα συνεχιστεί. Μετά από 11 χρόνια στην πρωθυπουργία, και αφού κατάφερε να βγει νικητής από τις αλληπάλληλες μάχες με τους πολιτικούς του αντιπάλους (υπόθεση «Βαριοπούλα», σύγκρουση με τον ισλαμιστή, πρώην σύμμαχό του, Γκιουλέν, σκάνδαλα διαφθοράς κ.λπ.), αλλά και να σταθεί όρθιος απέναντι στην ορμητικότητα του κινήματος κατά την εξέγερση της πλατείας Ταξίμ, ο Ερντογάν φαίνεται αποφασισμένος να αφήσει ανεξίτηλο το στίγμα του στην πορεία της χώρας. Με τη μεταπήδη-

σή του στο προεδρικό αξίωμα έχει εξασφαλίσει μια ακόμη πενταετή θητεία στο τιμόνι της Τουρκίας, την οποία, αν το AKP κερδίσει τις βουλευτικές εκλογές του 2015, σκοπεύει να μετατρέψει σε Προεδρική Δημοκρατία με υπερεξουσίες στον πρόεδρο. Προχωράει μάλιστα και σε μια αναμόρφωση του δικού του στρατοπέδου. Η «καρατόμηση» του μέχρι πρότινος προέδρου της χώρας, Γκιουλ - που ήταν ο υπαρχηγός του Ερντογάν, αλλά διαφοροποιήθηκε σε μια σειρά θεμάτων εμφανιζόμενος ως μετριοπαθής - και η επιβολή του «πιστού» Νταβούτογλου στη θέση του πρωθυπουργού, δείχνουν ότι ο νέος πρόεδρος της Τουρκίας είναι αποφασισμένος να μην χαριστεί σε κανέναν. Επιβεβαίωση γι' αυτό αποτελεί και η αλαζονική δήλωση του Νταβούτογλου ότι «θα κόψουμε όποιο χέρι απλωθεί εναντίον μας».

Η εκλογή Ερντογάν σημαίνει ότι το σχέδιό του για μετατροπή της Τουρκίας σε πολύ ισχυρό «παίχτη» στην περιοχή θα συνεχιστεί. Η Τουρκία, καταφέροντας να κρατήσει ή και να αυξήσει τους ρυθμούς ανάπτυξης την τελευταία 10ετία, έχει μετατραπεί σε έναν οικονομικό «γίγαντα» για τα δεδομένα της ευρύτερης περιοχής (και όχι μόνο, μια που είναι η 17η σε μέγεθος οικονομία του κόσμου) κι έχει χαράξει μια δικιά της στρατηγική: την αναβίωση της οθωμανικής αυτοκρατορίας ή τη δημιουργία μιας μεγάλης ισλαμικής αγοράς με άξο-

να την Τουρκία, πάντα με μοχλό την πολιτική της «ήπιας δύναμης». Αυτή η στρατηγική περιλαμβάνει μια ρήξη με το Ισραήλ, ανατροπή του Άσαντ στη Συρία, στήριξη των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο μέχρι την ανατροπή τους από τον Σίσι, στήριξη της Χαμάς και του παλαιστινιακού αγώνα, σκληρή γραμμή για το Κυπριακό και την ΑΟΖ, κ.α.

Η αλήθεια είναι ότι οι τελευταίες εξελίξεις, όπως η επικράτηση του Άσαντ, η ανατροπή των ισλαμικών κυβερνήσεων στη Βόρεια Αφρική, η ντε φάκτο δημιουργία κουρδικού κράτους στο βόρειο Ιράκ, αλλά και τα εσωτερικά προβλήματα της Τουρκίας είχαν οδηγήσει σε μια αναδιπλοποίηση του καθεστώτος Ερντογάν. Σε αυτή τη συγκυρία, όμως, και με δεδομένη την αντοχή που επέδειξε, η «κρίση της Ουκρανίας» και η ιμπεριαλιστική πολιτική αποδυνάμωσης της Ρωσίας, ανασταίνουν τη στρατηγική του Ερντογάν. Αυτό μόνο ευχάριστη εξέλιξη δεν αποτελεί για τους ιμπεριαλιστές, ειδικά σε μια περίοδο που η επιθετικότητά τους αυξάνεται επικίνδυνα, δημιουργώντας ένα νέο ψυχροπολεμικό κλίμα με κύριες εστίες την Ουκρανία και τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο (και ειδικότερα τη Μέση Ανατολή). ΗΠΑ και ΕΕ θα προτιμούσαν μια κυβέρνηση κεμαλιστών - ή έστω κάποιου πιο μετριοπαθούς ισλαμιστή - ώστε να επαναφέρουν την Τουρκία κάτω από τον δικό τους έλεγχο.

Η απόφαση της Γερμανίας, για παράδειγμα, να δώσει όπλα στους Κούρδους για την καταπολέμηση των τζιχαντιστών του Ιράκ, αποτελεί, πέρα από πονοκέφαλο για την Τουρκία, και μια κίνηση με πολλοπλό συμβολισμό.

Οι φιλοδοξίες βέβαια του νέου προέδρου της Τουρκίας έχουν να συναντήσουν κι άλλα εμπόδια. Καταρχήν, την παγκόσμια οικονομική κρίση, η οποία μπορεί να μην έχει πλήξει την Τουρκία όσο την ΕΕ, αλλά «ροκανίζει» το «οικονομικό θαύμα» της τελευταίας 10ετίας, προκαλώντας σταδιακή μείωση στους ρυθμούς ανάπτυξης της. Δεύτερον, το ανερχόμενο εργατικό/λαϊκό κίνημα, το οποίο μπορεί να μην κατάφερε να δώσει ένα καθοριστικό χτύπημα στον Ερντογάν - σ' αυτό συνετέλεσε και η παντελής έλλειψη αξιόπιστης εναλλακτικής λύσης - ωστόσο δεν έχει δεχτεί συντριπτική ήττα. Αυτό φαίνεται και από τον συνεχή αναβρασμό στη χώρα από το καλοκαίρι του 2013 (εξέγερση της Ταξίμ), με συχνές μεγάλες διαδηλώσεις, απεργίες, συγκρούσεις με την αστυνομία. Άλλωστε, είναι σίγουρο ότι ο Ερντογάν και το κόμμα του θα δοκιμάσουν τη νέα αναβάθμιση της Τουρκίας, πρώτα-πρώτα επιτιθέμενοι ακόμα σκληρότερα στο τουρκικό προλεταριάτο. Με αυτή την έννοια, η Τουρκία μετατρέπεται σε μια χώρα «κλειδί», όχι μόνο για τη γεωστρατηγική της σημασία και τον ρόλο της στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, αλλά και για τον ρόλο που μπορεί να παίξει το εργατικό της κίνημα, το οποίο είναι το μεγαλύτερο και πιο συγκεντρωμένο της περιοχής.

74 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι

Στις 20 Αυγούστου 1940, στο Μεξικό, ο πράκτορας-φονιάς της σταλινικής αντεπανάστασης Ραμόν Μερκάντερ θρυμμάτιζε με μια σκαπάνη τον εγκέφαλο του ιδρυτή του Κόκκινου Στρατού, προέδρου του πρώτου Σοβιέτ και συναρχηγού του Λένιν στην Οκτωβριανή Επανάσταση και την Κομμουνιστική Διεθνή, Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν ή Λέον Τρότσκι.

Ο Τρότσκι γεννήθηκε το 1879 στο χωριό Πανόφκα (Ουκρανία). Το 1897 ίδρυσε στο Νικολάγιεφ την επαναστατική οργάνωση Εργατική Ένωση Νότιας Ρωσίας. Το 1898 συλλαμβάνεται και ύστερα από δυο σχεδόν χρόνια κράτησης, εξορίζεται στη Σιβηρία. Δραπετεύει και φτάνει στο Λονδίνο, όπου συναντάει πρώτη φορά τον Λένιν (1902), έχοντας ήδη κερδίσει το προσωπικό «Πένα» για την λαμπρή λογοτεχνική του ευχέρεια, που θα εκδηλώσει και στα μετέπειτα έργα του. Στο δεύτερο συνέδριο του ρώσικου σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (Ιούλιος-Αύγουστος 1903) συγκρούστηκε με τον Λένιν πάνω στο θέμα του καταστατικού και γενικότερα της οργάνωσης: αρκετά χρόνια αργότερα, όμως, θα αναγνωρίσει πλήρως την ορθότητα των απόψεων του.

Το 1905, επιστρέφει στη Ρωσία και συμμετέχει στην Πρώτη Ρωσική Επανάσταση. Εκλέγεται πρόεδρος του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Συλλαμβάνεται το 1906. Στη φυλακή γράφει το «Αποτελέσματα και Προοπτικές», προδρομική διατύπωση της Διαρκούς Επανάστασης.

Το 1907 εξορίζεται στη Σιβηρία. Δραπετεύει και πηγαίνει στο Λονδίνο και μετά στη Βιέννη, όπου θα μείνει μέχρι το 1914.

Το 1912-13 εργάζεται σαν ανταποκριτής στους βαλκανικούς πολέμους, γράφοντας περίφημα άρθρα. Με το ξέσπασμα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, πάει στη Ζυρίχη και μετά στο Παρίσι. Το 1915-16 συμμετέχει στις αντιπολεμικές Συνδιασκέψεις του Τσίμερβαλντ και του Κί-νταλ. Για την αντιπολεμική και διεθνιστική του δραστηριότητα απελάθηκε απ' τη Γαλλία στην Ισπανία και από κει στις ΗΠΑ.

Το 1917, με την πτώση του τσαρισμού, επιστρέφει στη Ρωσία. Στο τέλος του Ιούλη 1917, στο 6^ο (Ενωτικό) Συνέδριο των Μπολσεβίκων, ο Τρότσκι και η οργάνωση Μεζραγιόντζι (Διαχιδική) –με 4.000 αγωνιστές στην Πετρούπολη και 1.000 στη στρατιωτική οργάνωση– γίνονται δεκτοί στους κόλπους των Μπολσεβίκων. Ο Τρότσκι εκλέγεται στην Κεντρική Επιτροπή. Τον Οκτώβρη ηγείται της εξέγερσης ως πρόεδρος της Επαναστατικής Στρατιωτικής Επιτροπής των Σοβιέτ και μετά τη νίκη ορίζεται Επίτροπος Εξωτερικών της νεαρής σοβιετικής εξουσίας.

Στα 1918-20, ως πρόεδρος του Στρατιωτικού Επαναστατικού Συμβουλίου συγκροτεί εκ του μηδενός τον Κόκκινο Στρατό και ηγείται της υπεράσπισης της επανάστασης.

Διεξάγει λαμπρά τις διαπραγματεύσεις στο Μπρεστ Λιτόφσκ για τη σύναψη ειρήνης με τη Γερμανία, μετατρέποντας μια άνιση μάχη του νεαρού εργατικού κράτους και τις οδυνηρές παραχωρήσεις που του επιβλήθηκαν σε μνημειώδη αντιπολεμική, διεθνιστική, επαναστατική προπαγάνδα. Παράλληλα, μαζί με τον Λένιν θεμελιώνουν την Κομμουνιστική (Τρίτη) Διεθνή, επεξεργαζόμενοι τα πιο σημαντικά της ντοκουμέντα.

Το 1924, η γραφειοκρατία και ο Στάλιν εδραιώνονται. Τον επόμενο χρόνο, ο Τρότσκι καθαιρείται από το Επαναστατικό Πολεμικό Συμβούλιο και το 1926 απ' το Πολιτικό Γραφείο. Θα ακολουθήσει η καθάρση του απ' την Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς, από την Κεντρική Επιτροπή και τελικά η διαγραφή του.

Εξορίζεται στο Καζακστάν και αργότερα στην Πρίγκηπο (Τουρκία), όπου θα ξεκινήσει την έκδοση των Δελτίων της Αριστερής Αντιπολίτευσης και θα καταπιαστεί με τη συγγραφή περίφημων έργων (π.χ. Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης). Κάτω από την πίεση φίλων και συντρόφων του, οι τουρκικές αρχές του δίνουν άδεια να ταξιδέψει στην Κοπεγχάγη, όπου δίνει μια σημαντική διάλεξη για την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Το 1933, μετά την επονοειδίστη ήττα του γερμανικού ΚΚ χωρίς μάχη από τον Χίτλερ,

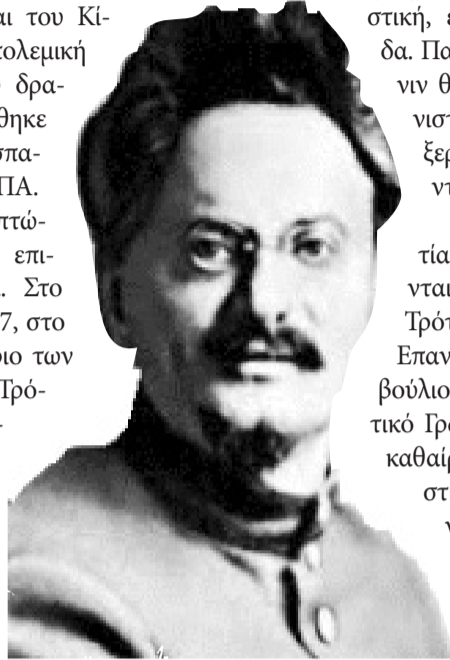
διακηρύσσει την κατάρρευση της 3ης Διεθνούς και την ανάγκη για νέα επαναστατικά κόμματα και για την Τέταρτη Διεθνή.

Οι αστικές κυβερνήσεις αρνούνταν επίμονα να του χορηγήσουν βίζα ή διαβατήριο, φοβούμενοι την επιρροή του στο εργατικό κίνημα αλλά και υπολογίζοντας τις πιέσεις των σταλινικών, που ούρλιαζαν ενόχως ενάντια στον «προδότη». Το 1935, το κυβερνών νορβηγικό Εργατικό Κόμμα του παραχωρεί πολιτικό άσυλο, όμως θα διαμείνει στη χώρα μόνο κάτω από αυστηρό περιορισμό στο σπίτι του, λόγω και των πιέσεων των σταλινικών.

Κόντρα στα εγκλήματα, που εξελίσσονται σε πραγματικό πογκρόμ ενάντια στα στελέχη και τους οπαδούς της Αριστερής Αντιπολίτευσης και της Τέταρτης Διεθνούς σ' όλο τον κόσμο (ιδιαίτερα με τις Δίκες της Μόσχας), συνέρχεται στο Παρίσι το 1938 το Ιδρυτικό Συνέδριο της Τέταρτης Διεθνούς, υιοθετώντας το Μεταβατικό Πρόγραμμα, γραμμένο απ' τον Τρότσκι, που θεωρούσε την ίδρυσή της (σ' αυτές τις τρομερά δύσκολες συνθήκες) ζωτική για τη διατήρηση της συνέχειας του επαναστατικού μαρξισμού και έργο του σημαντικότερου κι απ' την Οκτωβριανή Επανάσταση!

Το 1939, με σειρά άρθρων, καλεί σε πάλη ενάντια στον Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο και τον Μάη του 1940 στις ΗΠΑ η Συνδιάσκεψη Έκτακτης Ανάγκης της Τέταρτης Διεθνούς υιοθετεί το Μανιφέστο του Τρότσκι ενάντια στο επερχόμενο σφαγείο: «Η Προλεταριακή Επανάσταση και ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος».

Η ζωή και το έργο του Τρότσκι είναι ένα ορόσημο του περασμένου αιώνα, ακλόνητο θεμέλιο για την επαναστατική δράση της εργατικής τάξης και των κομμουνιστών, για τη νίκη της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

60 χρόνια απ' την εκτέλεση Πλουμπίδη

νικηφόρα γενική απεργία-σύγκρουση ενάντια στην επιστράτευση ελλήνων εργατών απ' τις γερμανικές αρχές. Αυτή ήταν ίσως η πιο σημαντική συνεισφορά του.

Στον Εμφύλιο, παραμένει στην Αθήνα, υπεύθυνος της παράνομης οργάνωσης. Μετά τις εκτεταμένες συλλήψεις του 1949, είναι το μοναδικό ασύλληπτο μέλος της ΚΕ. Από τα τέλη του 1949 δραστηριοποιείται στη συγκρότηση της «Δημοκρατικής Παράταξης» για τις εκλογές του Μαρτίου 1950. Μετά την επιστροφή Μπελογιάννη στην Ελλάδα, συνεργάζεται μαζί του και προκύπτει (Αύγουστος 1950) η εφημερίδα «Δημοκρατικός», η πρώτη «νόμιμη» επανεμφάνιση του ΚΚΕ. Συνέβαλε στην ίδρυση της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) τον Αύγουστο του 1951.

Φεβρουάριος 1952, δεύτερη δίκη Μπελογιάννη: ο Πλουμπίδης, σε μια ύστατη προσπάθεια να σωθούν οι κατηγορούμενοι απ' το εκτελεστικό απόσπασμα, δηλώνει με επιστολή του στις αρχές ότι αυτός ήταν ο καθοδηγητής του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ και ότι θα παραδιδόταν, εφόσον ανασταλούν οι θανατικές ποινές. Δυο μέρες αργότερα, ο ραδιοφωνικός σταθμός «Ελεύθερη Ελλάδα», όργανο της υπό τον Ζαχαριάδη ηγεσίας του ΚΚΕ, που εξέπεμπε απ' το Βουκουρέστι, κατήγγειλε ως πλαστό το γράμμα, υποστηρίζοντας ότι ο Πλουμπίδης βρίσκεται στο εξωτερικό.

Τον Ιούλιο του 1952, το ΠΓ του ΚΚΕ κατηγορεί τον Πλουμπίδη ότι με τη συνεργασία της Ασφάλειας έφτιαξε το μύθο του «φυματικού», «ασύλληπτου», «αφοσιωμένου στο κόμμα» και «γενναίου», ενώ επρό-

κειτο για «επαγγελματία φυματικό», διεφθαρμένο, δειλό, προδότη (αποδιδόνταν σ' αυτόν όλα τα χτυπήματα της Ασφάλειας στο παράνομο κλιμάκιο της Αθήνας μετά το 1936). Τρία χρόνια απ' την ήττα στον Εμφύλιο και εφτά χρόνια απ' το κλότσημα της ευκαιρίας για την κατάκτηση της εξουσίας, το ΚΚΕ έψαχνε αποδιοπομπαίους τράγους, «πράκτορες» και «χαφιέδες» για να κρυφτεί πίσω τους.

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1952, η Ασφάλεια ανακοινώνει τη σύλληψή του. Στην απολογία του στο στρατοδικείο, παρότι συκοφαντημένος απ' το κόμμα όπου είχε αφιερώσει τη ζωή του, με ηρωισμό δηλώνει: «Παρόλο που όχι μόνον δεν έχω την τιμή να εκπροσωπώ το Κόμμα μου, αλλά έχω και πολεμική εναντίον μου, δηλώνω ότι αναλαμβάνω πλήρως τας ευθύνες διά την πολιτική γραμμήν του Κόμματός μου». Αντιμετωπίζει τη δίκη του ως δίκη του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, το δικαστήριο ως δικαστήριο ταξικών εχθρών. Ακόμα και όταν το δικαστήριο προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την στάση του ΚΚΕ για να τον λυγίσει, αντιστέκεται αγέρωχα: «ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Προς το παρόν σε θεωρούν προδότη τους. ΠΛΟΥΜΠΙΔΗΣ: Καλά κάνουν. Δικαίωμά τους... Οφείλεται στην φροντίδα και μέριμνα της ηγεσίας... να προφυλάξει το Κόμμα από έναν υποτιθέμενο εχθρό».

Στις 14 Αυγούστου 1954, ο Πλουμπίδης εκτελείται ζητωκραυγάζοντας για το ΚΚΕ, ενώ η «Ελεύθερη Ελλάδα» μιλάει για εικονική εκτέλεση. Για την ηγεσία του ΚΚΕ, ήταν μια ακόμα κυνική, ατιμωτική

καταδίκη ενός αφοσιωμένου μέλους – για τους εργαζόμενους, μια ακόμα πικρή ήττα από το μετεμφυλιακό κράτος.

Οι μετέπειτα «αποκαταστάσεις» του Πλουμπίδη απ' το ΚΚΕ ποτέ δεν ήταν πλήρεις, ακόμα και σήμερα, δείχνοντας αμχανία μπροστά σε μια πραγματική αναθεώρηση του σκοτεινού σταλινικού παρελθόντος και κυρίως της στρατηγικής που οδήγησε σε τόσες προδοσίες ήττες. Ούτε όμως η αναγνώριση της αδικίας που έγινε στον Πλουμπίδη, ούτε ακόμα το ηρωικό του τέλος, πρέπει να οδηγούν σε μια αγιολογία – όπως σήμερα επιχειρείται από αρκετούς όψιμους λάτρεις του σταλινικού ρεφορμισμού, των λαϊκομετωπικών πολιτικών ή και του ίδιου του ΚΚΕ, στο όνομα του «ηρωικού παρελθόντος των κομμουνιστών». Οι επαναστάτες μαρξιστές και οι νεότερες γενιές των αγωνιστών, στεκόμενοι με σεβασμό μπροστά σ' αυτό το κομμάτι ιστορίας, ηρωισμού και θυσίας, αλλά και παλεύοντας για μια νέα πορεία, πρέπει να δούμε την τραγική προσωπικότητα του Πλουμπίδη ως αυτό που πραγματικά ήταν: ένας άνθρωπος όπου διασταυρώνονται το επαναστατικό ένστικτο του ελληνικού κινήματος και ο πολιτικός του αφοπλισμός, συμπυκνώνοντας την τραγωδία γραφειοκρατικοποίησης και σταλινικού εκφυλισμού του ΚΚΕ. Μια μορφή αφενός ηρωική, από τους πρωτεργάτες αφετέρου της ιδεολογικής αποσύνθεσης του ΚΚΕ και τελικά των αιματηρών ήττας της περιόδου 1943-49.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Το μπλόκο της Κοκκινιάς

Στις 17 Αυγούστου συμπληρώθηκαν 70 χρόνια από το «μπλόκο της Κοκκινιάς» του 1944, τη μαζική εκτέλεση κατά ομάδες κομμουνιστών, αντιστασιακών και δημοκρατικών πολιτών της περιοχής (Νίκαια) και της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά. Σε αντίθεση με άλλες σφαγές και ομαδικές εκτελέσεις κατά τη ναζιστική κατοχή, στο «μπλόκο» συμμετείχαν μαζικά και οργανωμένα τα «τάγματα ασφαλείας», οι περίφημοι «γερμανοτσολιάδες», οι έλληνες δοσίλογοι συνεργάτες των Ναζί, πρόγονοι των σημερινών Χρυσανυγίων. Αυτοί που δρούσαν στην Αθήνα αποκαλούνταν και «μπουραντάδες», από το όνομα του δοσίλογου Ν. Μπουραντά, διοικητή του μηχανοκίνητου τμήματος της αστυνομίας

πόλεων, που είχε ιδρύσει το 1939 ο Μεταξάς. Οι γερμανοτσολιάδες εκτελούσαν τον κόσμο μέσα στα σπίτια του αλλά κυρίως υποδείκνυαν ποιοι Κοκκινιώτες θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα των Ναζί.

Γύρω στις δύο το πρωί εκείνης της μέρας, η ευρύτερη περιοχή γύρω από τη Νίκαια περικλωθήκε από Ναζί και ταγματασφαλίτες, που υπολογίζονται σε 3.000 άτομα. Στις έξι το πρωί, οι ταγματασφαλίτες «κάλεσαν» τους άνδρες 14–60 ετών να συγκεντρωθούν στην πλατεία Οσίας Ξένης για «έλεγχο ταυτοτήτων» και απειλούσαν ότι όποιος βρισκόταν στο σπίτι του θα εκτελούνταν. Φυσικά όλοι γνώριζαν τι τους περίμενε. Πολλοί επιχειρήσαν να κρυφτούν και εκτελέστηκαν μέσα στα σπίτια τους ή σύρθηκαν απ' αυτά στην πλατεία. Οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία και τους γύρω δρόμους υπολογίζονται σε 25.000.

Κατόπιν οι Ναζί και οι ταγματασφαλίτες χώρισαν τους συγκεντρωμένους σε πεντάδες και τους ανάγκασαν να γονατίσουν με το κεφάλι ψηλά, προκειμένου να μπορούν να «αναγνωριστούν» από τους γερμανοτσολιάδες κουκουλοφόρους και να οδηγηθούν στο εκτελεστικό

απόσπασμα. Ο καπετάνιος του ΕΛΑΣ Απόστολος Χατζηβασιλείου, αφού είχε υποδειχθεί από τον γνωστό χαφιέ Μπατράνη, βασανίστηκε σκληρά επί τόπου και κρεμάστηκε. Σε όλη τη διάρκεια των βασανιστηρίων, οι αγωνιστές καλούνταν να προδώσουν τους συναγωνιστές και συντρόφους τους, αλλά όλοι αντιστάθηκαν. Οδηγούνταν κατόπιν στον τόπο της εκτέλεσης, στη μάντρα ενός υφαντουργείου.

Παράλληλα οι Ναζί κυνηγούσαν τους αντάρτες που βρίσκονταν στην περιοχή και έκαψαν σχεδόν όλα τα σπίτια της περιοχής, που σήμερα ονομάζεται γι' αυτό το λόγο «Καμμένα». Εκεί συνέλαβαν και στη συνέχεια βασάνισαν και εκτέλεσαν στο υφαντουργείο και γνωστές αγωνίστριες γυναίκες του ΕΛΑΣ.

Οι εκτελέσεις κράτησαν ως αργά το μεσημέρι, και στη συνέχεια οι ταγματασφαλίτες αφαιρέσαν από τα πτώματα, ότι αντικείμενο αξίας είχαν πάνω τους. Λέγεται μάλιστα ότι οι Ναζί εκτέλεσαν και κάποιους απ' αυτούς, ενδεχομένως τον ίδιο τον Μπατράνη. Γύρω στις έξι το απόγευμα, περίπου 8.000 Κοκκινιώτες οδηγήθηκαν ως όμηροι στο στρατόπεδο συγκέντρωσης-κολαστήριο του Χαϊδαρίου.

Ένας χρόνος από τη Σφαγή της Ραμπάα

Στις 15 Αυγούστου 2013, οι αιγυπτιακές δυνάμεις καταστολής άνοιξαν αδιακρίτως πυρ ενάντια σε συγκέντρωση στην πλατεία Ραμπάα Αλ Αντουίγια του Καΐρου. Δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων –κυρίως μέλη και υποστηρικτές των Αδελφών Μουσουλμάνων (ΑΜ)– είχαν κατασκηνώσει εκεί για πάνω από ένα μήνα, διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην ανατροπή του δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου Μόρσι από τον αιγυπτιακό στρατό και τους ιμπεριαλιστές. Οι ΑΜ ανέβηκαν στην εξουσία μέσω εκλογών και στη συνέχεια προσπάθησαν να επιβάλουν ένα ιδιότυπο ισλαμικό καθεστώς, θέλοντας να συμβιβάσουν τα συμφέροντα του στρατού και του κατεστημένου της εποχής Μουμπάρακ με μικρές παραχωρήσεις στις μάζες. Καθώς όμως η αιγυπτιακή «άνοιξη», η επανάσταση έδειχνε μια δυναμική να συνεχίσει, να υπερφαλαγγίσει τους ΑΜ και να ριζοσπαστικοποιήσει πολύ περισσότερο τις μάζες (και όλο τον αραβικό κόσμο), ο στρατός, το παλιό κατεστημένο και οι ιμπεριαλιστές αποφάσισαν να επέμβουν, έστω κι αν αυτό σήμαινε μαζικές σφαγές, όπως και έγινε.

Μέσα σε μία μόλις μέρα, σ' αυτό που ονομάστηκε «σφαγή της Ραμπάα», οι δυνάμεις καταστολής σκότωσαν τουλάχιστον 817 ανθρώπους (επίσημα στοιχεία) και άφησαν 3.900 τραυματίες. Οι ΑΜ μιλούν για πάνω από 2.500 νεκρούς. Οι ανατριχιαστικές μαρτυρίες που βλέπουν το φως της δημοσιότητας για εκείνη τη μέρα, αποκαλύπτουν το μέγεθος της βαρβαρότητας. Τόνοι χημικών ξεχύθηκαν στην πλατεία, ελεύθεροι σκοπευτές έριχναν στο στήθος και στο κεφάλι στον κόσμο που προσπαθούσε να ξεφύγει, δεκάδες άψυχα σώματα έπεφταν ανά λεπτό από τις σφαίρες. Όσοι τραυματίες έμεναν κατάκοιτοι, βασανίζονταν άγρια μέχρι να ξεψυχήσουν. Πολλοί απ' τους τραυματισμένους διαδηλωτές κατέληξαν στα σπίτια τους, καθώς δεν μπορούσαν να πάνε σε νοσοκομεία, αφού εκεί τους περίμενε η αστυνομία.

Το καθεστώς, καθώς και όλα τα επίσημα ΜΜΕ, αιγυπτιακά και διεθνή, εξαπέλυσαν μια φοβερή προπαγάνδα, αλλοιώνοντας τα πραγματικά γεγονότα και παρουσιάζοντας τη μέρα της σφαγής σαν μέρα εθνικού εορτασμού και νίκης ενάντια στους ΑΜ. Στην πραγματικότητα, ημέρα «εθνικού εορτασμού και νίκης» ενάντια στη ριζοσπαστικοποίηση των λαϊκών μαζών. Ο τότε πρωθυπουργός Χαζέμ Μπεμπλαγούι έχει δηλώσει: «Δεν έχω ενοχές για τις αποφάσεις που πήρα... θα το ξανάκανα, αν χρειαζόταν». Μετά τη σφαγή, οι ΑΜ βγήκαν στην απόλυτη παρανομία, ο κομματικός μηχανισμός τους διαλύθηκε και τα στελέχη τους, μαζί με τον ηγέτη τους Μόρσι, διώχθηκαν και φυλακίστηκαν.

Η σφαγή της Ραμπάα, εκτός από το πιο αιματηρό γεγονός της αιγυπτιακής ιστορίας, είναι ένα από τα πιο στυγνά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας (μεγαλύτερο κι από τη σφαγή στην Τιέν Αν Μεν το 1989). Αποκαλύπτει την αγριότητα της αιγυπτιακής δικτατορίας, της πιο σκληρής παγκόσμια αυτή τη στιγμή. Σταμάτησε το προχώρημα της αιγυπτιακής επανάστασης και κατέπνιξε κάθε μορφή ελεύθερης έκφρασης και αντιπολίτευσης, βάζοντας ταφόπλακα στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες των μαζών, που είχαν κερδίσει στην επανάσταση. Επιπλέον, η διάλυση των ΑΜ είχε σαν αποτέλεσμα το σχηματισμό εκατοντάδων ισλαμικών φονταμενταλιστικών οργανώσεων, που παλεύουν ένοπλα, προκαλώντας διαρκές χάος. Όσο σκληρή όμως κι αν είναι η σιδηρόφρακτη χούντα του στρατού και των ιμπεριαλιστών στην Αίγυπτο, η εργατική τάξη, οι λαϊκές μάζες και η νεολαία, έχοντας διαπαιδαγωγηθεί στη φωτιά της επανάστασης που την τροφοδοτεί η διαρκής εξαθλίωση, η πείνα και η καταστολή, δεν θ' αργήσουν να έρθουν ξανά, πιο ορμητικά στο προσκήνιο.

Η σφαγή στο Κομμένο Άρτας

Στις 16 Αυγούστου συμπληρώθηκαν 71 χρόνια από την αποτρόπαια «σφαγή του Κομμένου» από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής στο ομώνυμο χωριό του νομού Άρτας. Πέρα από τον πολύ μεγάλο αριθμό των θυμάτων (υπολογίζονται σε 317), η σφαγή συνοδεύτηκε από πολυώρους βιασμούς, βασανιστήρια παιδιών, δολοφονίες εγκύων. Η πλειοψηφία των θυμάτων ήταν γυναίκες (περίπου 120) και νήπια-παιδιά (σχεδόν 100). Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του φασισμού-ναζισμού, αλλά και τα αίτια όπου μπορεί να οδηγήσει την ανθρωπότητα ο καπιταλισμός σε παρακμή και ο πόλεμος.

Για την οργάνωση της σφαγής από τα ναζιστικά στρατεύματα, ρόλο φαίνεται ότι έπαιξε η παρουσία αντιστασιακών αντάρτικων ομάδων στην περιοχή, που βασιζόνταν στα χωριά για την τροφοδοσία τους. Η εντολή της σφαγής είναι μια κλασική μορφή αντιμετώπισης του ανταρτοπολέμου, που επιχειρεί να «τιμωρήσει» τους κατοίκους της υπαίθρου για την υποστήριξη προς τους αντάρτες, να τους τρομοκρατήσει και να αποκόψει τη σύνδεσή των τελευταίων με τις μάζες και τις πηγές ανεφοδιασμού τους. Γι' αυτό και δεν έχει καθόλου σημασία αν οι αντάρ-

τες πράγματι βασιζόνταν στο συγκεκριμένο χωριό ή αν οι ναζιστικές δυνάμεις τους είχαν εντοπίσει εκεί κ.ο.κ. Η επιχείρηση εξάλλου εντασσόταν στο συνολικό «σχέδιο Ζάλμινγκερ» (από το όνομα του διοικητή του 28^{ου} συντάγματος πεζικού της 1^{ης} μεραρχίας Εντελβάις), με βάση το οποίο είχαν ξεκινήσει εκκαθαρίσεις χωριών και μαζικές εκτελέσεις στην Ήπειρο τον Ιούλιο του 1943.

Σύμφωνα με μαρτυρίες, τα ναζιστικά στρατεύματα εισέβαλλαν στο χωριό τα ξημερώματα της 16^{ης} Αυγούστου 1943, αφού είχαν στήσει πυροβόλα περιμετρικά του χωριού. Πέταξαν χειροβομβίδες και όλμους και στη συνέχεια εισέβαλλαν στα σπίτια, δολοφόνησαν όποιον βρήκαν μπροστά τους και τα έκαψαν. Λέγεται μάλιστα ότι έπειτα κάθησαν στην πλατεία του χωριού και έφαγαν, δίπλα στα πτώματα που είχαν γεμίσει το χωριό. Στο σπίτι ενός κατοίκου, του Θ. Μάλλιου, γινόταν ο γάμος της κόρης του. Δολοφονήθηκε ο ίδιος, η γυναίκα του, η νύφη και ο γαμπρός, καθώς και τα επτά από τα εννέα παιδιά του. Δεκάδες πνίγηκαν στον ποταμό Αραχθο στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν. Από ολόκληρες οικογένειες δεν απέμεινε ούτε ένα μέλος. Υπολογίζεται ότι από τους κατοίκους του χωριού σώθηκαν μόλις 350–400, είτε διαφεύγοντας είτε επειδή βρίσκονταν εκτός του χωριού για εργασίες.

Ενδεικτικό της αντιμετώπισης των Ναζί από τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές ήταν ότι ο επικεφαλής των στρατευμάτων κατοχής στα Γιάννενα, Χούμπερτ Λαντς, ο οποίος πιθανότατα είχε δώσει την εντολή για τη σφαγή, καταδικάστηκε σε μόλις 12 χρόνια κατά τη «δίκη του Λιστ» στη Νυρεμβέργη και κυκλοφορούσε ελεύθερος ήδη από το 1951, όπως και οι περισσότεροι συγκατηγορούμενοί του.

■ *Στέφανος Ιωαννίδης*

Αφιέρωμα: 100 χρόνια απ' τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο

Από την χρεοκοπία της 2^{ης} στην 3^η Διεθνή α' μέρος: Η οικοδόμηση της 2^{ης} Διεθνούς

■ Χρήστος Νομίδης

Η Πρώτη Διεθνής, που ιδρύθηκε τον Σεπτέμβριο του 1864, διαλύθηκε το 1876. Η σφοδρή ιδεολογική και πολιτική διαμάχη στο εσωτερικό της (ανάμεσα στους οπαδούς του Μαρξ και των Μπλανκί, Προυντόν, Μπακούνιν), σε συνδυασμό με την ήττα της Παρισινής Κομμούνας (1871), είχαν οδηγήσει στη διάσπασή της από το 1872, πριν την τελική διάλυσή της. Όμως η παρακαταθήκη που είχε αφήσει στο εργατικό κίνημα ήταν τεράστια.

Οι ζυμώσεις για τη συγκρότηση μιας νέας Διεθνούς δεν έλειψαν και εντάθηκαν ήδη από το 1881. Τελικά, στις 14 Ιουλίου του 1889 (στην επέτειο των 100 χρόνων από την πτώση της Βαστίλης στη Γαλλική Επανάσταση) έγινε στο Παρίσι το ιδρυτικό συνέδριο της 2ης Διεθνούς. Συμμετείχαν περίπου 390 αντιπρόσωποι από 20 χώρες. Η πλειοψηφία ήταν απ' τη Γαλλία (180) και τη Γερμανία (81). Μεγάλες αντιπροσωπείες είχαν έρθει από την Αγγλία (21), το Βέλγιο (14), την Ιταλία (11). Εκτός Ευρώπης αντιπρόσωποι είχαν έρθει μόνο από τις ΗΠΑ.

Την ίδια ακριβώς περίοδο πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι ακόμα ένα διεθνές σοσιαλιστικό συνέδριο, των λεγόμενων ποσιμπλιστών. Οι ποσιμπλιστές (από την λέξη possible, εφικτό) ήταν σοσιαλιστές που υποστήριζαν ότι η πάλη του προλεταριάτου πρέπει να περιορίζεται σ' αυτό που είναι εφικτό να ικανοποιηθεί στο καπιταλιστικό σύστημα. Ήταν μια πρόδρομη μορφή αυτού που αργότερα σχηματοποιήθηκε πολιτικά και ιδεολογικά ως ρεφορμισμός. Παρά τις μεγάλες προσπάθειες ορισμένων αντιπροσώπων να ενοποιηθούν τα δύο συνέδρια, κάτι τέτοιο δεν έγινε στο Παρίσι (ο Ένγκελς διαφωνούσε με την ενοποίηση). Η ενοποίηση, όμως, τελικά δεν αποφεύχθηκε και δύο χρόνια αργότερα –παρά την αρχικά σφοδρή πολεμική ανάμεσα στα δύο συνέδρια–, στο διεθνές συνέδριο των Βρυξελλών, οι δύο τάσεις ενώθηκαν στα πλαίσια της 2ης Διεθνούς.

Η 2η Διεθνής συγκροτήθηκε σ' ένα οικονομικό και πολιτικό περιβάλλον αρκετά διαφορετικό απ' αυτό της Πρώτης Διεθνούς. Μετά τη μεγάλη ύφεση του 1870–80, ο καπιταλισμός γνώριζε μια περίοδο έντονης ανάπτυξης και περάσματος σ' ένα νέο, ανώτερο στάδιό του, τον ιμπεριαλισμό. Για τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις

ήταν μια εποχή θριάμβου: η οικονομία είχε βγει απ' την Μεγάλη Ύφεση, η επιστήμη και η τεχνολογία έκαναν άλματα, η κυριαρχία τους απλωνόταν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η εμπιστοσύνη τους στο μέλλον ήταν απεριόριστη: η Μπελ Επόκ (Belle Époque), η Ωραία Εποχή, φαινόταν σίγουρο πως θα συνεχιζόταν για πάντα.

Ο πόλεμος δεν είχε καμία θέση μέσα σ' αυτόν τον ονειρικό παράδεισο. Το 1910, ο Νόρμαν Έιντζελ, ένας φιλελεύθερος δημοσιογράφος, κυκλοφόρησε ένα βιβλίο με τίτλο «Η Μεγάλη Χίμαιρα», όπου προανήγγειλε το οριστικό τέλος των πολέμων! Οι ενδοευρωπαϊκές διεθνείς συναλλαγές, υποστήριζε, έχουν κάνει πλέον καθαρή παραφροσύνη για τις άρχουσες τάξεις τον πόλεμο. Οι άγγλοι βιομήχανοι δεν είχαν κανένα συμφέρον να βομβαρδίσουν τις θυγατρικές τους στη Γαλλία. Οι γάλλοι τραπεζίτες δεν είχαν κανένα λόγο ν' ανατινάξουν τα μεγάλα έργα που χρηματοδότησαν στη Γερμανία και να χάσουν έτσι τους τόκους και τα κεφάλαιά τους.

Λόγο της μεγάλης συσσωρευσης και συγκέντρωσης του κεφαλαίου, υπήρξε τεράστια αύξηση του αριθμού των μισθωτών εργατών, αλλά και άνοδος του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης. Το συνδικαλιστικό κίνημα γνώριζε μεγάλη άνθιση. Έγιναν πολλές απεργίες, με μια χωρίς προηγούμενο έκταση, πειθαρχία, οργάνωση και διάρκεια, με κορυφαία την ιστορική πανεθνική απεργία του 1886 στις ΗΠΑ, για την κατάκτηση του οχτάωρου. Στα 1889, τα αγγλικά τρεϊντιγιούνιονς είχαν φθάσει να έχουν τον πρωτοφανέρωτο αριθμό των 1,5 εκ. μελών. Στις ΗΠΑ, οι «Ιππότες της Εργασίας», που ο αριθμός τους έφτανε την εποχή εκείνη τις 600.000, είχαν ξεπεραστεί και στη θέση τους ιδρύθηκε η Αμερικάνικη Ομοσπονδία της Εργασίας. Το συνδικαλιστικό κίνημα άπλωνε ρίζες σ' όλες τις βιομηχανικές χώρες. Η οργανωτική δύναμη του προλεταριάτου μεγάλωνε με γρήγορους ρυθμούς.

Χαρακτηριστική για την περίοδο ήταν επίσης και η ίδρυση σοσιαλιστικών κομμάτων σε διάφορες χώρες. Το πρώτο ιδρύθηκε το 1869 στη Γερμανία. Ακολούθησαν γρήγορα οι Ολλανδία (1870), Δανία (1871), Βοημία (1872), ΗΠΑ (1876), Γαλλία (1879), Ισπανία (1879), Αγγλία (ομάδα στα 1880), Ρωσία (ομάδα στα 1883), Νορβηγία (1887), Αυστρία, Ελβετία και Σουηδία

(1889), Αυστραλία και Φιλανδία (1890), Πολωνία και Ιταλία (1892), Βουλγαρία, Ουγγαρία και Χιλή (1894), Αργεντινή (1896), Ιαπωνία (1991), Σερβία (1903), Καναδά (1904), Κίνα (1911) και Βραζιλία (1916).

Η 2η Διεθνής και τα τμήματά της σε κάθε χώρα προσέφεραν πάρα πολλά σ' αυτή την οργανωτική και πολιτική ενδυνάμωση του προλεταριάτου. Η 2η Διεθνής οργάνωνε καμπάνιες σε παγκόσμιο επίπεδο. Με δικές της αποφάσεις έγινε η 1η Μάη παγκόσμια ημέρα πάλης της εργατικής τάξης και η 8η Μαρτίου παγκόσμια ημέρα της γυναίκας.

Στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία), οι σοσιαλιστές και τα σοσιαλιστικά κόμματα δρούσαν νόμιμα. Συμμετείχαν στα αστικά κοινοβούλια και οργάνωναν τη συνδικαλιστική πάλη. Τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις των εργαζομένων στις αναπτυγμένες ιμπεριαλιστικές χώρες διευρύνονταν. Βέβαια, αυτό ήταν αποτέλεσμα και μιας αλλαγής της πολιτικής των αρχουσών τάξεων. Εκείνη την εποχή, τα αφεντικά των αναπτυγμένων ιμπεριαλιστικών χωρών, θορυβημένα από τις εξεγέρσεις του Παρισιού και του Σικάγου και από τη γενικότερη άνοδο του κινήματος, αποφάσισαν να διαθέσουν ένα μέρος από τα τεράστια υπερκέρδη που αντλούσαν από την εκμετάλλευση των αποικιών, ώστε να έχουν τη δυνατότητα για κάποιες παραχωρήσεις που θα βελτιώναν τις συνθήκες ζωής των εργατών αλλά και για εξαγορά στελεχών των συνδικάτων και των εργατικών οργανώσεων. Έτσι, στα ανώτερα κλιμάκια των συνδικάτων και των εργατικών κομμάτων στις ιμπεριαλιστικές χώρες δημιουργήθηκε σταδιακά ένα στρώμα γραφειοκρατών, που αντλούσαν οφέλη και προνόμια από τον ακμάζοντα καπιταλισμό των χωρών αυτών. Ο Λένιν μιλούσε για αστικοποιημένο εργατικό στρώμα ή «εργατική αριστοκρατία», που τάσσεται αναπόφευκτα με το μέρος της αστικής τάξης, με το μέρος των «βερσαλιέρων» ενάντια στους «κομμουνάρους» (τα αντίστοιχα στρατόπεδα των αντιδραστικών και των επαναστατών στην Παρισινή Κομμούνια).

Όπως είναι φυσικό, το συμφέρον αυτού του στρώματος ήταν αντίθετο σε κάθε προσπάθεια ανατροπής του καπιταλισμού. Σύντομα απέκτησε και ιδεολογική έκφραση, μέσα από τις απόψεις του Μπερνστάιν, που υποστήριζε ότι το καπιτα-

▲ 7ο συνέδριο της 2ης Διεθνούς στη Στουτγκάρδη

λιστικό σύστημα μπορεί να «αυτορρυθμίζεται» και να ξεπερνά τις κρίσεις του, ότι η μετάβαση στο σοσιαλισμό μπορεί να γίνει με σταδιακές και ειρηνικές μεταρρυθμίσεις (ρεφορμισμός, από τη λέξη reform, μεταρρύθμιση). Ο Ένγκελς, μέχρι το θάνατό του (1895), πολέμησε με σθένος τις ρεφορμιστικές απόψεις και προειδοποιούσε για το θανάσιμο κίνδυνο που απειλούσε το εργατικό κίνημα. Κατέκρινε μάλιστα με δριμύτητα τους σημαίνοντες σοσιαλιστές ηγέτες της εποχής (όπως τους Μπέμπελ και Βίλχελμ Λίμπκνεχτ στη Γερμανία) για την ανοχή τους απέναντι στους ρεφορμιστές.

Ο Καρλ Κάουτσκι, που μετά τον θάνατο του Ένγκελς ήταν η μεγαλύτερη θεωρητική αυθεντία της 2ης Διεθνούς, ανέπτυξε την θεωρία του «υπεριμπεριαλισμού»: τα μεγάλα μονοπώλια, τα διεθνή ιμπεριαλιστικά τραστ και καρτέλ εξαλείφουν σταδιακά την αναρχία και τον ανταγωνισμό στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία – και συνεπώς εξυπηρετούνται πολύ καλύτερα από την συνένωση και τη συνεργασία των αστικών κρατών παρά από τον ανταγωνισμό τους και τον πόλεμο.

Η αίσθηση ότι ο κόσμος «πήγαινε μπροστά» και θα συνέχιζε έτσι για πάντα, είχε τρυπώσει βαθιά στα μυαλά ακόμα και των ηγετών των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, των κομμάτων που διακήρυσσαν σαν στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Η πλειοψηφία των ηγετών της 2ης Διεθνούς είχαν αναγάγει μια συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία του καπιταλισμού και της ταξικής πάλης σε αιώνιο προτσές.

Γράφει ο Τρότσκι τον Μάιο του 1919, σ' ένα κείμενο με τίτλο «Σκέψεις πάνω στην πορεία της επανάστασης» (Τετράδια Εργατικής Πάλης, ν. 17): «Μια μηχανιστική αντίληψη της κοινωνικής επανάστασης υποβιβάζει το ιστορικό προτσές σε μια αδιάκοπη αριθμητική αύξη-

ση και μια σταθερά ανερχόμενη οργανωτική δύναμη του προλεταριάτου, μέχρις ότου, αποτελώντας την 'συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού', το προλεταριάτο χωρίς μάχη, ή σχεδόν χωρίς μάχη, πάρει στα χέρια του τον μηχανισμό της αστικής οικονομίας και του κράτους, σαν ένα φρούτο ώριμο για ξεφλούδισμα. Όμως, στην πραγματικότητα, η ανάπτυξη του παραγωγικού ρόλου του προλεταριάτου είναι παράλληλη με την ανάπτυξη της δύναμης της μπουρζουαζίας. Όσο το προλεταριάτο συγκεντρώνεται οργανωτικά και εκπαιδεύεται πολιτικά, με τη σειρά της η μπουρζουαζία αναγκάζεται να τελειοποιήσει το μηχανισμό της εξουσίας της...».

Πίσω απ' τις καθησυχαστικές θεωρίες για τις «Μεγάλες Χίμαιρες», οι άρχουσες τάξεις προετοιμαζόνταν πυρετωδώς για τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλες οι Μεγάλες Δυνάμεις ρίχτηκαν σ' έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου, για την ενίσχυση και εκσυγχρονισμό των ενόπλων δυνάμεών τους. Στη Βρετανία, οι στρατιωτικές δαπάνες το 1913 ήταν 140% υψηλότερες απ' ό,τι το 1887. Η Γερμανία, στα μέσα της δεκαετίας του 1890, δαπανούσε περίπου 90 εκ. μάρκα κάθε χρόνο για το πολεμικό της ναυτικό – το 1913 είχε ξεπεράσει τα 400 εκ. Και οι άλλες Μεγάλες Δυνάμεις δεν πήγαιναν πίσω. Οι προετοιμασίες δεν ήταν μόνο στρατιωτικές. Το 1882, η Αυστρία, η Γερμανία και η Ιταλία υπέγραψαν ένα σύμφωνο «αμοιβαίας συνεργασίας», τη λεγόμενη «Τριπλή Συμμαχία». Το 1907, η Γαλλία, η Ρωσία και η Βρετανία συνέστησαν την «Τριπλή Συνεννόηση», τη λεγόμενη «Αντάντ». Οι συμμαχίες και τα στρατόπεδα που αιματοκύλησαν την Ευρώπη το 1914–18 είχαν διαμορφωθεί χρόνια πριν.

> στο επόμενο φύλλο το β' μέρος για την χρεοκοπία της 2ης Διεθνούς και την ίδρυση της 3ης Διεθνούς

Το ξέσπασμα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου

■ Γιάννης Χαλάς

Τα πραγματικά αίτια

Στα σχολικά βιβλία και στις περισσότερες πηγές της «επίσημης» ιστοριογραφίας ως αιτίες του Α' Παγκόσμιου Πολέμου αναφέρονται συνήθως η διαμάχη Γαλλίας και Γερμανίας για τις περιοχές της Αλσατίας και της Λωρραίνης και οι εθνικιστικές αντιπαράθεσεις στα Βαλκάνια. Οι ρηχές αυτές ερμηνείες έχουν σκοπό να συσκοτίσουν τα πραγματικά αίτια, τους ανελέητους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και τα αδιέξοδα στα οποία είχε περιέλθει ο παγκόσμιος καπιταλισμός.

Γύρω στα 1870 άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα σημάδια ότι η ρημή και ο μέχρι τότε ιστορικά προοδευτικός ρόλος του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (παρά την αδικία και τον πόνο που σκορπούσε στο πέρασμά του) είχαν αρχίσει να εξαντλούνται. Οι εγγενείς αντιφάσεις του συστήματος οδηγούσαν σε διαρκή πτώση του ποσοστού κέρδους που μπορούσαν να προσδοκούν οι καπιταλιστές από την τοποθέτηση των κεφαλαίων τους, με αποτέλεσμα τεράστια ποσά να λιμνάζουν, χωρίς να επενδύονται σε παραγωγικούς τομείς της οικονομίας (η εξέλιξη αυτή αφορούσε τις χώρες όπου είχε αναπτυχθεί ο βιομηχανικός καπιταλισμός, δηλαδή τη δυτική Ευρώπη και τη βόρεια Αμερική). Έτσι, ο καπιταλισμός γνώρισε ένα μακρύ κύμα κάμψης, το οποίο μπόρεσε να ξεπεράσει μέχρι το τέλος του 19^{ου} αιώνα, χάρη σε εξωγενείς παράγοντες: στις περισσότερες περιοχές του πλανήτη (ιδίως σε Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική) δεν είχε ακόμα επικρατήσει ο καπιταλισμός και αποτελούσαν «παρθένο» πεδίο επενδύσεων και εκμετάλλευσης. Οι καπιταλιστές της «πολιτισμένης» Δύσης δεν περιορίζονταν πια μόνο στην παραγωγή του πλούτου των καθυστερημένων οικονομικά χωρών μέσω επιδρομών ή ανισων εμπορικών συναλλαγών, αλλά τοποθετούσαν εκεί τα πλεονάζοντα κεφάλαιά τους, αντλώντας τεράστια υπερκέρδη από τη μαζική απομύζηση πρώτων υλών και την υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης των φτωχών λαών. Καθώς βέβαια το μέγεθος των επενδύσιμων κεφαλαίων και κατ' επέκταση των συμφερόντων που διακυβευόνταν δεν είχε την παραμικρή σχέση με το παρελθόν, δεν αρκούσε ο οικονομικός και εμπορικός έλεγχος χωρών και περιοχών, αλλά είχε γίνει απαραίτητη η χρησιμοποίηση κάθε μέσου πολιτικής και στρατιωτικής επιβολής. Μετά από αποτρόπαιες εκστρατείες που συνοδεύτηκαν από φρικιαστικά εγκλήματα, μέσα σε ένα διάστημα περίπου 25-30 χρόνων είχε ολοκληρωθεί το μοίρασμα του κόσμου σε «ζώνες επιρροής» των μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων της εποχής, που υλοποιήθηκε είτε με άμεση αποικιακή κατάκτηση χωρών είτε με κυβερνήσεις-«μαριονέτες» σε χώρες τυπικά ανεξάρτητες. Ο καπιταλισμός είχε πλέον εισέλθει στο ανώτατο στάδιό του, όπως το χαρακτήρισε ο Λένιν, τον ιμπεριαλισμό. Αυτό σήμαινε ότι το ξέσπασμα των κρίσεων δεν μπορούσε πια να επιτευχθεί με την επέκταση του καπιταλισμού σε νέες, «ανέγγιχτες» περιοχές, αλλά μόνο με καταστροφή κεφαλαίου, υλικού και ανθρώπινου -σε κλίμακα που αναπόφευκτα συνεπάγεται πόλεμο-, γεγονός που θα δημιουργούσε προϋποθέσεις για νέα αύξηση του ποσοστού κέρδους και μια περίοδο ανάκαμψης.

Όπως είναι φυσικό, το αποικιακό μοίρασμα του πλανήτη στα τέλη του 19^{ου} αιώνα πραγματοποιήθηκε με βάση τους συσχετισμούς δύναμης εκείνης της εποχής. Η Μεγάλη Βρετανία, επί πολλά χρόνια κυρίαρχη στις θάλασσες και ουσιαστικά λίκνο του βιομηχανικού καπιταλισμού, αξιοποίησε την τεράστια οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ισχύ που είχε συσσωρεύσει καταλαμβάνοντας τις πλουσιότερες και σημαντικότερες γεωστρατηγικά περιοχές της Ασίας και της Αφρικής. Παράλληλα, ασκούσε την ιμπεριαλιστική της επιβολή στο μεγαλύτερο μέρος της Λατινικής Αμερικής και της Κίνας, σε βάρος χωρών κατά τα άλλα «ανεξάρτητων». Μεγάλη αποικιακή αυτοκρατορία απέκτησε και η Γαλλία (κυρίως σε βορειοδυτική Αφρική και Ινδοκίνα), ενώ σημαντικά κέρδη σε σχέση με το μέγεθός τους και το οικονομικό τους βάρος αποκόμισαν η Ολλανδία και το Βέλγιο. Από την άλλη πλευρά, ισχυρές χώρες που είχαν επιτύχει μεγάλη βιομηχανική ανάπτυξη, στις οποίες όμως είχε καθυστερήσει είτε η εθνική ενοποίηση/συγκρότηση είτε η επικράτηση του καπιταλισμού επί της φεουδαρχίας (Γερμανία, Ηνωμένες Πολιτείες, Ιαλία, Ιαπωνία), απέτυχαν να αποσπάσουν ικανοποιητικό μερίδιο από την αποικιακή «λεία». Ιδιαίτερα για τη Γερμανία, η αντίφαση ανάμεσα στο τεράστιο για την εποχή παραγωγικό της δυναμικό και στον γεωστρατηγικό περιορισμό της στην κεντρική Ευρώπη γινόταν εκρηκτική. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε μια ιλιγγιώδη κούρσα εξοπλισμών με τους «παραδοσιακούς» ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία) και ανέπτυξε τη θεωρία του «ζωτικού χώρου», ο οποίος έπρεπε πάση θυσία να κατακτηθεί είτε σε βάρος των τελευταίων είτε στην ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια (σε βάρος της Ρωσίας και άλλων λαών) και στη Μέση Ανατολή (στα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας). Στη βάση αυτή, δικαιολόγησε την επιθετικότητά του το 1914 ως επιδίωξη «δικαιοσύνης» για τον οικονομικό «στραγγαλισμό» που είχε επιβληθεί στο «δυναμικό και παραγωγικό γερμανικό έθνος». Παράλληλα, οι Γερμανοί υποστήριζαν ότι μάχονται ενάντια στον «τσαρικό δεσποτισμό», καθώς η Ρωσία είχε συμμαχήσει με τους Αγγλογάλλους. Από την άλλη πλευρά, ο βρετανικός και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός κάλυπταν την ανελέητη μάχη για την υπεράσπιση των αιματοβαμμένων κερδών τους με τα ιδεολογήματα της «υπεράσπισης της δημοκρατίας» από τα αυταρχικά καθεστώτα των δύο Κάιζερ (της Γερμανίας και της άμεσης συμμαχού της Αυστροουγγαρίας) και της «προστασίας» του Βελγίου και της Σερβίας από αυτούς.

Φρίκη και όλεθρος

Με αφορμή τη δολοφονία του πρίγκηπα της Αυστροουγγαρίας Φραγκίσκου Φερδινάνδου από τον σέρβο φοιτητή Γκαβρίλο Πρίντσιπ στο Σαράγεβο τον Ιούνιο του 1914, τα δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα που είχαν διαμορφωθεί πήραν θέσεις μάχης. Με τη λεγόμενη «Αντάντ» («Συνεννόηση», η συμμαχία Αγγλίας-Γαλλίας-Ρωσίας) τάχθηκαν αργότερα (για διαφορετικούς λόγους η καθεμία) η Ιαλία, η Ιαπωνία, οι Ηνωμένες Πολιτείες και αρκετές μικρότερες χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Με τη Γερμανία και την Αυστροουγγαρία συμμαχίσαν η Βουλγαρία και η

Τουρκία-Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ο πόλεμος επεκτάθηκε και εκτός Ευρώπης και στους ωκεανούς. Οι αντίπαλοι συνασπισμοί οδήγησαν στο σφαγείο δεκάδες εκατομμύρια στρατιώτες, όχι μόνο από τις εμπόλεμες χώρες αλλά και από τις αποικίες τους. Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν νέα φονικά όπλα: τακς, αεροπλάνα, υποβρύχια και χημικά όπλα. Λόγω της τεράστιας κινητοποίησης ανθρώπων και υλικού που επέτρεπε πλέον η βιομηχανική εποχή, σε όλα σχεδόν τα μέτωπα του πολέμου οι στρατιώτες εγκλωβίστηκαν σε έναν εφιαλτικό «πόλεμο θέσεων» μέσα σε χαρακώματα, όπου το «κέρδος» λίγων μέτρων μεταφραζόταν σε τρομακτικές απώλειες. Καθώς καμία από τις δύο παρατάξεις δεν μπορούσε να αποκτήσει αποφασιστικό πλεονέκτημα, οδηγήθηκαν σε έναν ανελέητο πόλεμο φθοράς. Τελικά, δύο αποφασιστικοί παράγοντες επέφεραν την ήττα της Γερμανίας το 1918: η είσοδος των ΗΠΑ στον πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ το 1917, καθώς ήθελαν να αποτρέψουν την επικράτηση του γερμανικού ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη, και η αποτυχία των Γερμανών να σπάσουν τον αγγλικό ναυτικό αποκλεισμό, που τους στερούσε πολύτιμες πρώτες ύλες αλλά και είδη πρώτης ανάγκης, φέρνοντας τις λαϊκές μάζες στα όρια τους.

Το τίμημα που πλήρωσε η ανθρωπότητα δεν περιορίστηκε στα δεκάδες εκατομμύρια των νεκρών (σχεδόν 10 εκατομμύρια στρατιώτες, ανυπολόγιστος αριθμός αμάχων, πέρα από τα δεκάδες εκατομμύρια τραυματιών, αναπήρων, τυφλωμένων από τα αέρια, ψυχικώς πασχόντων κ.λπ.). Οι υλικές και οικονομικές καταστροφές δεν είχαν ιστορικό προηγούμενο, όπως και το γεγονός ότι οι απώλειες του άμαχου πληθυσμού έφταναν ή και ξεπερνούσαν αυτές των στρατιωτών. Τρομακτικά εγκλήματα (όπως η γενοκτονία των Αρμενίων) δικαιολογούνταν στο όνομα της «υπεράσπισης της πατρίδας». Μια ολόκληρη γενιά ουσιαστικά ξεκληρίστηκε, ενώ όσοι γύρισαν «αρτιμελείς» ποτέ δεν ξεπέρασαν τη φρίκη των χαρακωμάτων. Το πισωγύρισμα για τον ανθρώπινο πολιτισμό σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, κοινωνικό, επιστημονικό, ηθικό) ήταν ανυπολόγιστο, όπως και οι συνέπειες στις γεννήσεις και την παιδική θνησιμότητα. Επιπλέον, η κατάρρευση των συνθηκών υγιεινής και η διασπορά του ιού από στρατιώτες, αιχμαλώτους και ναυτικούς που επέφεραν πολεμοφόδια οδήγησαν στη φρίκη της «ισπανικής γρίπης», που εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο και επέφερε από 30 έως 50 εκατομμύρια θανάτους, χτυπώντας περισσότερο τις πιο φτωχές χώρες.

Η εμπλοκή της Ελλάδας στο πλευρό της Αντάντ κόστισε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, κυρίως στον άμαχο πληθυσμό της Μακεδονίας, η οποία αποτέλεσε ένα από τα μέτωπα του πολέμου. Επιπλέον, προετοιμάστηκε το έδαφος για την εγκληματική εκστρατεία της ελληνικής αστικής τάξης στη Μικρά Ασία, με τις γνωστές τραγικές συνέπειες.

Την επαύριο του πολέμου, καμία από τις αιτίες που τον προκάλεσαν δεν είχε αντιμετωπιστεί, με αποτέλεσμα σε δύο δεκαετίες η ανθρωπότητα να οδηγηθεί σε νέο, πολύ χειρότερο σφαγείο. Οι τεράστιες καταστροφές που είχαν υποστεί οι αντίπαλοι ιμπεριαλισμοί αναβάθμισαν σε αποφασιστικό βαθμό το ρόλο και την ισχύ των ΗΠΑ.

Εργατικό κίνημα – Επαναστατικό κύμα

Για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, πέρα από τον βαρύ φόρο αίματος και τις τρομακτικές υλικές καταστροφές, ο πόλεμος σήμαινε επιβολή στυγνών αστυνομικών καθεστώτων «έκτακτης ανάγκης» παντού, μαζί και στις υποτιθέμενες «δημοκρατικές» χώρες. Στο όνομα της «εθνικής άμυνας» απαγορεύονταν οι απεργίες και οι διαδηλώσεις, επιβλήθηκε αυστηρή λογοκρισία στα πάντα και καταργήθηκαν βασικά δημοκρατικά δικαιώματα, ενώ η εκμετάλλευση αυξήθηκε κατακόρυφα. Το βαρύτερο όμως χτύπημα ήταν η προδοσία της μεγάλης πλειονότητας των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Δεύτερης Διεθνούς, που έσυραν τους εργάτες στην αλληλοσφαγή, υπερασπίζοντας την ιμπεριαλιστική πατρίδα στο πλευρό της αστικής τάξης. Μια χούφτα αποφασισμένων επαναστατών (Λένιν, Τρότσκι και οι μπολσεβίκοι στη Ρωσία, Ρόζα Λούξεμπουργκ και Καρλ Λήμπκνεχτ στη Γερμανία, μεγάλο μέρος των σοσιαλιστών στην Ιαλία και τα Βαλκάνια) κολύμπησε θαρραλέα κόντρα στο ρεύμα και διακήρυξε την ανάγκη μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε σοσιαλιστική επανάσταση. Η νίκη της επανάστασης στη Ρωσία τον Οκτώβρη του 1917 επιβεβαίωσε την πρόβλεψη του Λένιν ότι η εποχή της ιμπεριαλιστικής σήψης του καπιταλισμού **δεν θα ήταν μόνο εποχή πολέμων αλλά και επαναστάσεων**. Πράγματι, το επαναστατικό κύμα που πυροδότησε η Οκτωβριανή Επανάσταση συγκλόνησε το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης μέχρι και το 1923.

Η ανθρωπότητα ξανά αντιμέτωπη με τον εφιάλτη

Σήμερα το οικονομικό και πολιτικό αδιέξοδο για τον παγκόσμιο καπιταλισμό είναι πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι το 1914. Οι αμερικανοί και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές εντείνουν την επιθετικότητά τους σε όλο τον πλανήτη, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν με τα όπλα τη διαρκή υποχώρησή τους στο οικονομικό πεδίο προς όφελος των «αναδυόμενων δυνάμεων» και ειδικά της Κίνας. Οι εστίες ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης πληθαίνουν, με πιο επικίνδυνες τη διαμάχη της Κίνας με Ιαπωνία και ΗΠΑ στον Ειρηνικό και τη σύγκρουση στην Ουκρανία, η οποία φέρνει ιμπεριαλιστικές δυνάμεις απευθείας αντιμέτωπες σε ευρωπαϊκό έδαφος για πρώτη φορά μετά το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Οι ηρωικοί αγώνες των Παλαιστινίων και των εργατών της νοτιοανατολικής Ουκρανίας δείχνουν ότι οι εργαζόμενοι όλου του κόσμου ενωμένοι πρέπει και μπορούμε να αποτρέψουμε νέα πολεμικά σφαγεία και να συντρίψουμε τον «φασισμό χωρίς σβάστικα» του δυτικού ιμπεριαλισμού.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Γενοκτονία και εκτοπισμός το ισραηλινό σχέδιο

■ Μαρία Κτιστάκη

Την τρίτη τα τελευταία πέντε χρόνια (2008-9, 2010, 2014) και σφοδρότερη επίθεσή του κατά της Λωρίδας της Γάζας εξαπέλυσε το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ στις αρχές Ιούνη. Οι νεκροί Παλαιστίνιοι ξεπερνούν τους 2.100, απ' τους οποίους 75-80% άμαχοι και 25% παιδιά. Οι τραυματίες υπολογίζονται σε πάνω από 10.000 - κι αυτοί άμαχοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία. Απόλυτα συνειδητή και εσκεμμένη είναι η στόχευση, αδιακρίτως, σπιτιών, σχολείων, νοσοκομείων, κλινικών και ιδρυμάτων (ακόμα και του ΟΗΕ) που στεγάζουν γυνακόπαιδα και τραυματίες, αλλά και η καταστροφή κάθε υποδομής που θα μπορούσε να επιτρέψει την επιστροφή σε κάποιου είδους φυσιολογική ζωή στο μέλλον. Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, παρά τη διεθνή κατακραυγή το λουτρό αίματος συνεχίζεται με αμειώτη ένταση, οι κάτοικοι της Γάζας εγκαταλείπουν τα σπίτια τους αναζητώντας μάταια ασφαλές καταφύγιο, οι εκχειρίρες ανακοινώνονται μόνο για να καταπατηθούν από τον ισραηλινό στρατό την επόμενη στιγμή και οι διαπραγματεύσεις λήγουν πριν

άνευ προηγούμενου επιχείρηση συλλήψεων πρώην πολιτικών κρατούμενων, ακόμα και παλαιστίνιων βουλευτών, και σφυροκοπήματος από στεριά, αέρα και θάλασσα της πολύπαθης Γάζας. Ήταν η κυβέρνηση εθνικής ενότητας που συγκρότησαν Φατάχ και Χαμάς στα τέλη Απρίλη, θέτοντας τέλος στον επταετή παλαιστινιακό εμφύλιο. Η Χαμάς οδηγήθηκε αναγκαστικά σ' αυτή την κίνηση, μετά την πραξικοπηματική, αιματηρή ανατροπή της κυβέρνησης της Αιγύπτου και το σφράγισμα, από το νέο αιγύπτιο πρόεδρο-δικτάτορα Σίσι, των συννοριακών περασμάτων και υπόγειων σηράγγων που συνέδεαν τη Γάζα με την Αίγυπτο, επιτρέποντας τον ανεφοδιασμό των αποκλεισμένων της Γάζας. Μάλιστα, η «εθνική συμφιλίωση» έγινε ουσιαστικά με τους όρους της Φατάχ (πήρε τα κρίσιμα υπουργεία, επέβαλλε την κατάργηση του υπουργείου που διαχειριζόταν τις υποθέσεις των πολιτικών κρατουμένων κ.λπ.), γι' αυτό και έγινε δεκτή με ικανοποίηση από τους ιμπεριαλιστές. Είναι ωστόσο μια εξέλιξη που ανατρέπει τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης Νετανιάχου: να αποδυναμώσει τη Χαμάς, να παγιώσει καθεστώς απαρτχάιντ στη Γάζα, να

πεί πραξικοπηματικά απ' τις ΗΠΑ και το Ισραήλ σε συνεργασία με τον Αμπάς- στερεί επιπλέον από το Ισραήλ τη δικαιολογία με την οποία αρνούνταν οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με την Παλαιστινιακή Αρχή, ότι δηλαδή οποιαδήποτε συμφωνία δεν θα είχε νόημα εφόσον δεν θα εφαρμοζόταν από τη Χαμάς. Σε ακόμα δυσχερέστερη θέση τη φέρνει η εμφανής αποδοχή της νέας παλαιστινιακής κυβέρνησης από τον Ομπάμα, που έρχεται να προστεθεί στην πρόσφατη ανακωχή του με το Ιράν.

Σαμποτάρισμα κάθε Ειρηνευτικής Διαδικασίας

Στόχος, λοιπόν, της ισραηλινής επίθεσης δεν ήταν μόνο ή κυρίως να καταστρέψει τα τούνελ στρατιωτικού ανεφοδιασμού της Χαμάς και τον φτωχό εξοπλισμό της - ήταν να καταστρέψει τη δυνατότητα των Παλαιστίνιων να ζήσουν στη Γάζα, να δολοφονήσει, να τρομοκρατήσει και να τους οδηγήσει σε φυγή από τη γη τους. Γι' αυτό και στόχος έγιναν σχολεία και νοσοκομεία, το λιμάνι και το αεροδρόμιο, ο σταθμός ηλεκτρικής ενέργειας, οι εγκαταστάσεις ύδρευσης και αποχέτευσης, πολλά από τα οποία είχαν πληγεί ξανά στις δύο προηγούμενες επιθέσεις και δεν μπόρεσαν ν' αποκαταστούν λόγω του αποκλεισμού της Γάζας απ' το 2005, που περιορίζει την είσοδο σε κάθε είδους προμήθειες (τρόφιμα, φάρμακα, καύσιμα, οικοδομικά υλικά κ.α.). Πρόκειται για ζημιές 5-6 δις δολαρίων, που δεν πρόκειται ποτέ ν' αποκατασταθούν εφόσον ο αποκλεισμός συνεχιστεί.

Ποιος, αλήθεια, πίστεψε τις γελοίες αιτιάσεις των ισραηλινών εκπροσώπων, ότι επρόκειτο για «παράπλευρες απώλειες» - μιας πολεμικής μηχανής υπερσύγχρονης και με πανάκριβα συστήματα ακριβείας - ή ότι στα καταφύγια των αμάχων, τα νοσοκομεία και τις εγκαταστάσεις υποδομής κρύβονταν μαχητές της Χαμάς; Αυτά επαναλάμβαναν, ωστόσο, οι ιμπεριαλιστικές και φιλο-ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις, οργανισμοί και ΜΜΕ, που χρόνια τώρα καλύπτουν και δικαιολογούν τις ισραηλινές βαρβαρότητες, υιοθετώντας την πολιτική των «ίσων αποστάσεων» και ενστερνιζόμενοι το συναισθηματικό εκβιασμό που ασκούν στην ανθρωπότητα οι απόγονοι των θυμάτων του Ολοκαυτώματος, θύτες πλέον οι ίδιοι μιας από τις μεγαλύτερες γενοκτονίες της εποχής μας. Αντίθετα, οι υποτιθέμενοι τρομοκράτες της Χαμάς, που απειλούν την ειρήνη και την ηρεμία των ισραηλινών πολιτών, όχι μόνο κράτησαν την κατάπαυση του πυρός

για δυο ολόκληρα χρόνια πριν την παραβίαση του Ισραήλ, αλλά και απάντησαν στην πρόσφατη επίθεση χτυπώντας (με τα πενιχρά μέσα που διαθέτουν και τις χειροποίητες ρουκέτες τους) αποκλειστικά στρατιωτικούς στόχους (το 86% των νεκρών Ισραηλινών -64 στο σύνολο- ήταν στρατιώτες και μόνο 14% άμαχοι).

Όπως, λοιπόν, δεν ήταν η Χαμάς και η παλαιστινιακή πλευρά αυτή που απείλησε την ασφάλεια των Ισραηλινών, έτσι δεν ήταν αυτοί που οδήγησαν ξανά και ξανά σε αδιέξοδο τις διαπραγματεύσεις, παρά την αντίθετη προπαγάνδα της ισραηλινής κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών φίλων της. Αυτή τη φορά, η παλαιστινιακή πλευρά, με τη συναίνεση όλων των παλαιστινιακών δυνάμεων, δεν ζήτησε ούτε επιστροφή στα εδάφη του 1967, ούτε αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους - έθεσε -για πολλοστή φορά- τις ελάχιστες προϋποθέσεις για την επιβίωση του παλαιστινιακού λαού: άρση του βάνουσου αποκλεισμού της Γάζας, ανακατασκευή του λιμανιού και του αεροδρομίου της, επέκταση της ζώνης ψαρέματος στα 10 χλμ. απ' την ακτή, απελευθέρωση των εκατοντάδων πολιτικών κρατουμένων (κρατούνται χωρίς να έχουν απαγγελθεί κατηγορίες). Το Ισραήλ είναι αυτό που τις απορρίπτει επίμονα, φοβούμενο ότι η παραμικρή ανακούφιση θα επιτρέψει στους Παλαιστίνιους να αναδιοργανωθούν και να αντεπιτεθούν στο δυνάστη.

Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό Λαό

Σ' αυτή την εξαιρετικά κρίσιμη στιγμή, η νίκη του παλαιστινιακού λαού, η επιβολή του δικίου του κόντρα στα συμφέροντα του Ισραήλ και των ιμπεριαλιστών, εξαρτάται όχι μόνο από την ίδια την, παροιμιώδη πια, επιμονή και γενναιοσύνη του, αλλά και από την αλληλεγγύη και έμπρακτη συμπαράσταση όλων των λαών. Οι διαδηλώσεις συμπαράστασης που οργανώνονται σε όλο τον κόσμο -ακόμα και στο ίδιο το Ισραήλ- , παρά τις απαγορεύσεις και τα εμπόδια που βάζουν οι αρχές (π.χ. στο Παρίσι), πρέπει να συνεχιστούν και να ενταθούν. Η εκστρατεία που έχει ξεκινήσει για να εφαρμοστούν, παγκοσμίως, αυστηρές κυρώσεις και να μισοκταριστούν τα ισραηλινά προϊόντα, επενδύσεις κ.λπ. πρέπει να γενικευτεί και ν' ασκήσει πραγματικές πιέσεις τόσο στις κυβερνήσεις της Δύσης όσο και στο ίδιο το Ισραήλ. Η αδικία σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού πρέπει να πάει τέλος.

▲ Η Γκουέρνικα (1937) του Πάμπλο Πικάσο. Η μαρτυρική Γάζα είναι η σύγχρονη πόλη της Γκουέρνικα.

καλά-καλά αρχίσουν, σκοντάφτοντας στην επίμονη άρνηση του Ισραήλ για οποιαδήποτε ουσιαστική παραχώρηση.

Η Παλαιστινιακή Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας

Τη νέα ισραηλινή επιθετικότητα δεν πυροδότησε, βέβαια, η απαγωγή των τριών ισραηλινών εφήβων, που χρησιμοποιήθηκε σαν αφορμή για ν' αρχίσει μια

«προσαρτήσε» τη Δυτική Όχθη και Ανατολική Ιερουσαλήμ με ραγδαία επέκταση των (διαρκών) εβραϊκών εποικισμών, διατηρώντας τους Παλαιστίνιους σε καθεστώς μειονότητας με μειωμένα δικαιώματα. Η ενιαία παλαιστινιακή κυβέρνηση, πέρα από το τι μπορεί να σηματοδοτεί για τους ίδιους τους Παλαιστίνιους -συμπεριλαμβανομένων νέων εκλογών, σαν αυτές που είχαν δώσει την εξουσία στη Χαμάς το 2006, πριν ανατρα-